

ΟΗΡΟΣ

Έντα Λουπίνε

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

οὐ δ' ἀργοπορεῖσθαι θά μιν ἔναι ἀπ' (ἐξ)...

— Καλησπέρα, μπάριμπα Γι-
Ο - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

— Εὐχαριστῶ ... ψιθύρισα.
Θά περάσω ἄλλοτε μία πύα κα-

χαίδεψε τὸ πρόσωπο με τὸ
 χλωμὸ τῆς φῶς.
 Ἔσκυφα τότε καὶ κυττά-
 χτηκα πόνω στὰ ἦσυχά νερά
 ἤ φυτὶδά τοῦ

— Κόλλη νύχτα, νεότης, κα-
μύγχα!...

λογικῆς κολάσεως. Ἐκτός αὐτοῦ ὁμοφυλοκοκκίαις καὶ ἀπὸ μεταδοθῆ ἢ στα-
πὸν στὸν ἄλλο, ἀν' ὃ τὸν ἕνα ἀνθρώ-
πῳ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἀνθρώ-
που.

καὶ τὸ νερό, δυστυχῶς, δέν μᾶς παρέχει διὰ
ρέχεται ἀφθόνως. Εἶνε, συνεπῶς, πα-

Εὐτὰ μᾶς λέγει ὁ κ. Καμινόπετρος.
 Ἀς τὰ λάβουν σοβαρῶς ἐπὶ τὴν

οὐκ ἔστιν ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀτρεΐδες μητέρες χά-
ριν τῆς υγείας των, χάριν τῆς υγείας
τῶν παιδιῶν τους.

Γ. Ε. ΚΑΡΔΑΜΟΡΕΑΣ

95 ἰά «ἐνίσχουσι» μεγάλη τῆς πατρίδας μας μιᾶνε
κ' ἐπειδὴ τὴν κοροϊδίᾳ μοναχὰ δὲν ἐπιτρέπω·
τράγουδάω στοὺς Μεγάλους κ' ὅσοι μὲ ἀκοῦν γελᾶνε·
«Τὸ μόνο μου παράπονο εἶνε πού δὲν τὴ θλῆπω»!

40) των κα-
κι όπως κάνουν
τραγουδιό σπελντ
«Έλο γι' άπόψε, μόνο
51) των μαθω πώς ή ληρα τάσι
πώς τρελλός με πίνει και τ
ήτες παλι εκφράζω τη βαθ
που πέτορες στο ύψη
40 συνεργάται

Είμονη. Μικ. Γάβια.

"D" over
Hina.

6ον - Δέ λές ἀλήθεια!... Ένας για
τρός μέ τή φήμη σου και τὸ μέ
λον σου, δέ θυσιάζει γιά τίποτ
τῆς καριέρας σου.

— Ἐχω τὸ λόγο σου; ...
Σ' ἀπάντησι, ὁ Γεώργιος τοῦδ' ὤρεσε τὸ χε-
ρι του, ποῦ ὁ Βερνίκης τόσκιζε ζεστο-
μέσ' τὰ δικά του.
— Ναί, πατέρα τὸν ἔχεις... εἶπε οὐ-
δαρά.

—Θα κάνω ό,τι θέλεις...
—Από κείνο το πρωί, ο Γιώργος γύρισε στην κλινική. Τό βράδυ δέν πήγε στο καμπαρέ. Έφανε στην Κηφισιά, δίπλα στο πατέρα του, δίπλα — αλλοίμονο! — στ Στέλλα, και την νύχτα, όταν τό ζευγάρι

— Πώς είο; Έτσι;... άπόρρησε ό Βεργγίδης
— Πώς είμαι;... ρώτησε τρομονορατημέ-
νος, νομίζοντας πώς τό μυστικό του γρα-
φότανε με γράμματα κεφαλαία στο πρό-
σωπό του.
— Χλωμός, με τὰ μάτια σου κατακόκ-
κινα...

...θυσία ὁδὸ...
 Ὁ Στέλλα ἔπινε σιωπηλὴ τὸ γάλα τῆς
 - Βροντῶντος τοῦ παρατήρησε;
 - Δὲν τοῦ λές κι' εἰς τίποτα;... Δὲν
 ὦν πείθεις;...
 - Τί νὰ τοῦ πῶ;... Ὁ Γιῶργος δὲν εἶνε
 κανένα παιδάκι... Εἴς...

— Δέν υπάρχει τίποτα πιδ έφήμερο απ' ν έρωτα!...
— Ξαί τή λέξι «έφήμερο» τήν τόνισε ιδιαί-
ρα.
Ο Γιώργος σπκώθηκε κατακίτρινος:

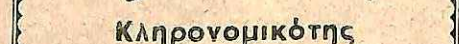
φορτωμένοι εύγνωμοσύνη. 'Ο Γιάννης έ-
νοιχεσε τόν εαυτό του όλο ζωντανέμένο
σ' αυτή τή ματιά...
Βγήκανε κι' οί τρείς άπ' τό ξενοδοχείο.
'Η Στέλλα τούς έμπαζε, πατέρα καί γυιό,
στ' αυτόκίνητό τους πού περιμενε.
— Θα γυρίσουμε τ' απόγεμα... τής είπε
ο Γιάννης, βλέποντάς τήν.

πουλούσε με τὸ φως τὸν το χειρουργικὸν
τραπέζι, πέντ-ἑξῆς ἄνθρωποι μὲ ἄσπρες
μπλούζες, ἄσπρα σκουφάκια, ἄσπρες μά-
σκες καὶ γάντια λαστικένια, εἶχανε μαζέ-
ψῃ γύρω ἀπ' τὸν ἄρρωστο πού ἦταν ἐτοιμο-
νὰ ἐγχειρισθῇ. Μιὰ νοσοκόμα τοῦχε κιόλας
ἐπαρμόσει στὸ πρόσωπο τῆ μάσκα τοῦ αἰ-
θέρα. Ὁ ἄρρωστος εἶχε ἀκίνητησέ. Κοι-

«Ὁ ἔγχειρται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, ἀκούμπησε τὸ
νωτὴν ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν...
Ἡ ἔγχειρται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ, κανονικὰ, ἀρ-
κετὴ ὥρα ὅλην ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν, τοῦ χειρουργοῦ,
τοῦ ἑαυτοῦ, ὁ Βερνάρδος παρακολουθοῦσε τὴν
ἐγχειρται. Τὸ βλέμμα του ἔλαμπε μὲ κα-
μὰν πάντων ἀπὸ τὴν μάσκα: τὸ χεῖρ ἦταν
πάντα τὸ ἴδιο. Τὸ χεῖρ τῆς δουλειᾶς ἔα-

...απογειώθηκε, έφτασε το γλυκό προ-
σώπιακι της Στέλλας!... Τρομαγμένος, ο
Γιώργος τράβηξε το νυστέρι απ' την πληγή.
Τραβώντας το απότομα, έκοψε κάτι. Το αλ-
μα ανάβλυσε άφθονο... Με μία δυνατή
σπρωξιά, ο Βεργίδης τόν έστειλε δυο βή-
ματα πίσω, άρπάζοντας απ' τ'ά χέρια του
το νυστέρι...

AND YOU.

— Δώστε μου γρήγορα μια λίρα! λέει
στον κ. Κοέν.
'Εκείνος άπορεί, αλλά τής δίνει πάν-
τως τὸ χρυστὸ νόμισμα. Ἡ μαμή τὸ πέ-
νει, πάει κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς λα-
χώνας κι' ἀρχίζει νὰ χτυπά τὴ λίρα
πάνω στὸ μαξιμαρό τοῦ κοιμηθῆντος. Φω-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Δὲν φάνηκε οὔτε στὸ σπῆτι, οὔτε στὴν
Κηφισσιὰ, ὁ Γιώργος. Ὁ Βερνίκης ἔβγαλε
στὸ ξενοδοχεῖο κατὰ τὸ βραδάκι. Ἡ Στέ-
λα τὸν περίμενε στὴν πόρτα.

— Θεὸς ὁ Γιώργος; ... τὴ ρώτησε.

— Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, ἀδελφέ μου.

— Έκανε λάθος στην έγκληψη! —
— Καί προχωρούσε τόσο καλά... Ξαφνικά, σά νά δείλιασε, τράβηξε τὸ νυστέρι ἀπὸ τὴν πύλην, σὰν ἀτσαφὲς, σὰν πρωτοεστὴ φοιτητὴς... Ὁ ἀν δὲν ἦμουν δίπλα, ὁ ἀρρωστος θάκε περᾶνει!... Ἀδικαιολόγητα, ἀνάιτα... Κι' ὁ Γιώργος θάταν ὁ δολοφόνος του...

τρόπος, θάταν ἡ ἀτιμία... Κι' αὐτός οἱ
τῶν τριῶν.—Οχι! Αὐτός ὁ ἐρωτᾷς ἔ-
πρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ σταματήσει,
ἐξερριζωθῇ—ἀπ' τὴν καρδίᾳ του... Μ' ὅ-
ποιόδηποτε τρόπο!...

Ὁ Βεργίδης τηλεφώνησε στὴν κλινικὴ
στὸ σπίτι. Ὁ Γιώργος δὲν εἶχε φανῇ. Κα-

γινός οληντερα βρισκότανε στην κλινική.
 Όλη την ηλικία του, ο γέρο - χειρουργός
 δούλεψε με μανία για δυο, τρεις, τέσσερις
 πενήντα χρόνια. Και πώς ο γυιός του περνούσε
 μια ζωή. Καί βρισκόμενος υπομονετικά μία κοί-
 τη. Ήταν δυνατόν ήτανε γυιός του!..
 Δεν μπορεί, θά νικούσε
 Ένα πρωί - θάχε προλάβει

— Παιδί μου... Τι έχεις;... Χαλάρωσε τον αγκυρωμένο τον έμπασε μέσ' στ' έκατσε στόν πέταινο την πόρτα. Τόν αυτός δίπλα του: έκατσε κι

— Γιώργο... Μίλα μου... Τι έγινε;... Πού ήσουν τόσον καιρό;... Έγινες;... Ό Γιώργος σήπαινε. Ή...

— Άκου, πατέρα... Πρέπει να φύνω...
— Να φύγεις;... Ποῦ νὰ πῶς;
— Νὰ ταξιδεψῶ... Μακριὰ ἀπ' ἐνῶπι.

Είδες καλά, μόνος σου πώς δεν είμαι για
τίποτα πιά...

Ἡ φωνή του πνίγηκε σ' έναν κόμπο. Ὁ
Βερνίδης τὸν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του:
— Θές να φύγεις, κακὸ παιδί... Κι' ἐμὰς,
δὲ μὰς συλλογιέσαι καθόλου;... Κι' ἐμὰς,
πατέρα σου;... Τὴ μικρὴ σου κόρη...

... γέρος έβγαλε το κροκέτι της τσέ-
της...

Τὶ ξύπνημα ἦταν αὐτό, τὴν ἄλ-

σταματήσανε δέκα φορές. Ὁ Βε
δειξε τὴν ταυτότητα τοῦ γιατροῦ
μονάχα κατ' ἄφρονε νὰ περῶν. Στ
τραγουδία γεμίζανε τὸν ἀέρα.
τῆς πρώτης στιγμῆς, εἶχε μεταβλ
σὲ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ.
σεις ἀπὸ νέους σχηματίζοντο

—Ένα ρίνος πάγωσε τη ράχη το
—'Ο Γιώργος... "Ήθελε να φύ-
εξωτερικό... Τώρα...
Τόν είδανε κατά τ' άπονευ-
μπαλνη στην κλινική, ντυμένος,
αλθουπιασρός. Τα μάτια του λά-
αδύνατα μάνουλά του είχανε κί-

— Έλαςτε λιγάκι διασπασμένα, και
— Ήθελα να ταξιθέσω... Τό
της συγκινήσεις του τα πρόσφερα
μος... Έκει, ψηλά, στο μέτωπο
να γίνει γρήγορα άνθρωπος...
Ο Βερνίδης τον φίλησε δακρ
— Με την ελπί μου!... Να γιν
γορα... Και με τη νίκη!

—Νά γυρίσης νικητής...
—Νά μου δείρης γερὰ τούς

Λίγος ἔρωτας:
 «Νὰ μὴ γράφῃς, ἀγαπημένε
 Ὁ Βερνίος, ὁ Γιώργος κ' ἡ Σ
 σανε δυνατὰ τίς τελευταῖες στί
 ἄπ' τὸ χωριὸ τοὺς. Ὁ Γιώργο
 μέσα του κάτι σὰν ἀπολύτρωσι:
 τὴ ἡ ἀναπάντεχη φουρτοῦνα, εἰς
 ἡ ἄλκοψήφη τὴ φουρτοῦνα τὴ

Για το Βερνίδη και για τη Σ-
τὸς ὁ ὠμορφος μελαχροινὸς ἀ-
γινόνταν ἑαφνικά τόσο ἀκριβὸς
θανε, κι' ὁ πατέρας, κι' ἡ "μικ-
πόσο τὸ κενὸ πού θάφινε πίσω τ
δυσκόλο, ἀδύνατο νὰ συμπληρω

στο προσέφυγε. Ἡ συνέχισ

Στά τέλη του 9ου αιώνα, οι τρομακτικοί, που λεηλατούσαν τις γαλλικές, έφτιασαν με 300 πλοία στην

ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ ἐμπρο-
 σὶν αὐτοῦ καὶ νὰ περὶ αὐτὸν ὡς
 ἀνὰ πρὸς τὸν ἑαυτὸν ἑλθόν.
 Μιὰ μόνο γωνία τοῦ μεγάλου
 Κορινθιαίου, φαινόμενα ἐξασμένη ἀπὸ
 τακτικῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν ταξίδευε
 ἕνας ἄνθρωπος μὲ σοφὰ καὶ αὐτοῦ
 φτωχολογούμενος, μ' ἕνα μαχαίρι περὶ
 τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

• • • • • σπλαχνική καρδιά...
• • • • • — Δέν λείπουν, κύριε, οι καλές κα-
• • • • • δάσεις μας... Έλάτε μέσα.
• • • • • 'Ο δδοιπόρος μπήκε στο σπιτάκι.
• • • • • Δέχθηκε μία συμπαινετική γροηά.
• • • • • —'Ο Θεός μάς έστειλε ένα ξένο
• • • • • μου, τής είπε ό γέρος. Φέρε του γ

— μήν απεικονίζεται τον ελπί-
νος. «Όλα θα διορθωθούν, και θα ε-
η πρώτη ετυχία. Δεν θα είχε πάντο-
μείο τό όρατο μας νησί...
Τόν δέκοντο ένα τραγούδι μακρι-
θαλε στο παράθυρο κι' είδε μία πα-
κέττα, απλά ντυμένη, που κατέβαι-
κοινοτό βουναλάκι.

...λο, να
...σμένη
...ταν αυτή η κοπέλα. Ήμε κοινή
...είπε ο άγνωστος. — Σοβ έμπιστευόμ
...σι μου. "Αν υλιτώσω απ' τους έ
...ξαναγυρίσει να τ' πάρω». Πέρασαν
...χρόνια από τότε, χωρίς να τον έ
...Η νέα είχε φτάσει κοντά στο σ
...θαλούσινο ένα κουβά με νερό. Ο ξέ
...να τ' έ
...Έκρινε κοκκινίσει

Λό σου
η φωνή

γαν κι αυτοί, για να μαζέψουν
δύσος.

Ο Εένος έμεινε μόνος στο σπίτι

— Ποιός εἶναι ὁ πατέρας σου;
— Κλαίω, όταν τὸν σκέπτομαι... Οἱ
μανδοὶ ἔκαψαν τὸν πύργο του... ἴσως
τριγυρίζει στὰ ἄγρια δάση, ὑποφέροντα
τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο! Μὰ ἐγὼ γιὼθῶ
παράξενη γλῶσσα στὴν καρδιά μου...
— Μὴ δύσπας λοιπόν.

ἡλφροσύνη είχε μαζέψει περικοπές πολεμι-
κί' είχε αρχίσει κλεφτοπολεμίο με τούς
μανδούς. Μιά μέρα μάλιστα εισχώρησε
στρατοπέδο τούς, μεταμφιεσμένους σέ βοσ-
κούς, ἀνακάλυψε ὅτι ἦταν σκοπιωμένη στή
τοῦς ἡ διχόνοια. Τούς ἐπετέθη τότε ἀντι-
στικά, μαζί με τούς συντρόφους του, καί
ἀποδεχτάκις. Ἐπειτα εἶπε τσαβίζεις ἀντι-

Μένας.
Οι διαδόσεις αυτές ήταναν άδύναστοι
αυτά των δύο γένων και της κοπέλλας
λά ή ώραία Έτασθιζ δέν ένδιαφερόν-
για τίποτα, από τότε πού είχε χάσει
τρευτό της ξένο, τη μοναδική εύτυχία
Μιά μέρα ή κοπέλλα κι' οι θεοί

Οι γέρονι χλώμιασαν. Ἡ κοπέλα
δτι λιποθυμοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴ
χί... Ὁ ἄγνωστος, ἡ μάλλον ὁ Βο
Ἄλφρεδος, πῆδνε ἀπ' τὸ ἀλόγο του
στὴν Ἑτεροειδὴ καὶ τὴν συγκράτησε σ
καλὰ του.

Ὁ βασιλεὺς τὴν πῆρε στὸ
 Λονδίνο, καὶ ἐκεῖ ἡ
 εὐτυχία τῆς
 βασιλοῦσας
 ὑπερέβαινε
 τὴν ἀντίδο-
 τή. Ὁ βασιλεὺς
 ἔβλεπε τὴν
 βασίλισσα
 καὶ τὴν
 βασιλοῦσα
 ὡς ἑνὸς
 ἀνθρώπου.

κλασθῶ-
... Προ-
... κο-
... απ' το
... με πε-

... ἰσου μεγέθους. Καὶ διέθετε τὸ ἕνα τῶν
... γιὰ ὕπνο, φαγητὸ καὶ σωματικές ἀσκή-
... δεύτερο γιὰ τίς ἀποθέσεις τοῦ Κράτος
... τὸ τελευταῖο γιὰ τίς μελέτες του.

Ἡ γλυκεία ὁμορφία τῆς Ἑτεσίτι
... πάντα τὸ δρόμῳ σου. Τὰ σπάνια ψυχή
... οὐντα τῆς κι' οἱ φόρμιξες συνιέμενοι

... θά
... δυο
...
... Κου-
... έτρεξε
... χαϊμα-
... ταρχή

συνά - γράφει το αγγλικό περιοδικό.

Θανατικά έκτελέσεις...
τρελλών

Οι νευρικοί και όσοι δεν έχουν ψυχικό σθένος, παρακαλούνται να μη διαβάσουν το άρθρο αυτό, με το οποίο κλείνω το προηγούμενό μου.

Πρόκειται περί της θανατικής της τρέλλας, όπως γίνονται σήμερα στην Αμερική. Η εποχή του ζουλούσιαν-δύα, των σιβεριανών κελιών με τους λαστιχένιους τοίχους, του ξύλου και των περιρριζιών, παρήλθε.

Αυτά τα λόγια μου έπλενε ένας διάσημος Έλληνας ψυχίατρος της Αμερικής, ο κ. Κ. Κ. «Ζωτε βρήκατε το μέσον να θεραπεύετε την τρέλλα;»

«Ο γιατρός χαμογέλασε κι' έπλεσε το γκάκι του στυλινχίτου, που οδηγούσε ο ίδιος στον λαβύρινθο των νεο-υορκέικων δρόμων.

«Αν έχετε μισή ώρα για χάσιμο, έλατε μαζί μου, είπε. Είχα μισή ώρα για χάσιμο. Κι' έπλεγα μαζί του στο 59ο πάτωμα ενός νοσοκομείου. Εκεί συναντήσαμε κάποιον σεβάσμιο κύριο.

«Ο γεροισιαστής Β., μου τόν παρουσίασε ο γιατρός. Κι' εφρόσθησε πίσω από την πλάτη του: «Ήταν σχιζοφρενικός. Τώρα θα έδιε και τη θεραπεία που του κάνουμε ακόμη.

«Ο γεροισιαστής πολιτικός έάπλωσε ήρεμα στο κρεβάτι του δωμάτιο του. Μία νοσοκόμα ήλθε. Κρατούσε ένα περίεργο στεφάνι, σαν τ' ακουστικά του αεριοστατιστού. Τού το έφρασε στους κρατάφους κι' ύστερα τού έδωσε χέρια και πόδια στο κρεβάτι, αφού προηγουμένως τοποθέτησε ένα μαξιλάρι κάτω από τη μέση του. Κατόπιν τώλιξε ένα μαυτίλι γύρω από το κεφάλι κάποιου ξύλινου κουταλιού και τώδωσε στον γεροισιαστή να τώ δαγκώσει και να τώ κρατάει έτσι δαγκωμένο σιγά-σιγά.

Στό μεταξύ ο ψυχίατρος έβγαλε τώ χρονόμετρό του κι' έπλητσε μιάν ανοιγμένη μισή μικρή βαλίτσα που είχε τοποθετήσει στο κομοδίνο τού δωμάτιου. Η βαλίτσα περιείχε μιά περίεργη συσκευή, σαν ραδιόφωνο ή φορητό ασύρματο. Τώ έσυντηριόδη ακουστικά που έσυντηγαν τους κρατάφους τού γεροισιαστή ενώθηκαν με σύρμα και πρέκλες με τη βαλίτσα. Αλλά σύρμα ένως τώ βαλίτσα με την πρέκλα τού ηλεκτροκού.

«Απότομα κατόπιν ο γιατρός έστριψε ένα κουμπί στή θροναίσιας έβρινε έξω. Τού είχαν διοχετεύσει ηλεκτρικό ρεύμα στον εγκέφαλό του.

του, απάντησαν μ' ένα στόμα. «Ήταν άπιστευτο! Τώ στήθος τού γεροισιαστή άρχισε να φουσκώνει έξωφικά, σαν να έπρόκειτο να σπάση. Τα μάτια τού άρρώστου άπάντα κοττάσαν άπληνη τώ ταβάνι δίπλα να βλέπουν τίποτα. Αλλά τώ κορμί τού στυλινχίτου άπάντα άπληνη τώ ταβάνι.

Τά συμπτώματα της έπαναφοράς έινε τώ ίδια θανάτου κατ' αντίστροφο τά-ξι, διεπλάττε ο γιατρός. Τώρα σέ λίγο ο άρρώστος θα πείση σέ βαθύ λήθαργος θα έκοιμηθή δυό έως τρεις ώρες. Όταν έπληνη δεν θα θοιμάται μιά τίποτε. Τώ ηλεκτρικό ρεύμα έχει τήν ιδιότητα να σκωτώνη στον έγκέφαλό του κάθε άνθρωπο τού παρελθόντος. Ένας νέος άνθρωπος δημιουργείται έτσι.

Ένας άνθρωπος ήρεμος, δίχως τήν περασμένη διαθεση τρέλλας. Δεν υπάρχει είδος μανιακού ή σχιζοφρενικού που να μην τών θεραπεύη η νέα μέθοδος. Φυσικά ο άρρωστος τού ψυχιασθούς παίζει τόν σπουδαιότερο ρόλο στην έπαναφορά της λειτουργίας της καρδιάς και τού άναπνευστικού συστήματος. Βέβαια δεν λείπουν και οι άλλες.

Στά παρισινά δικαστήρια εκκρεμούν σήμερα 200.000 αιώσεις διαζυγίων! Είνε ένας αριθμός πρωτοφανής, καταπληκτικός... και άπογορευτικός!

Πριν από τόν πόλεμο, ζήτουσαν διαζύγιο περισσότερες γυναίκες παρά άνδρες. Ήταν μία συνέπεια της κυριαρχίας τού ανδρικού φύλου, άπ' τήν όποια προσπαθούσαν να ξεφύγουν οι γυναίκες.

Σήμερα συμβαίνει τώ αντίθετο, προφανώς γιατί, κατά τώ χρόνο τού πολέμου, τώ γυναικείο φύλον άπέκτησε κοινωνική σπουδαιότητα, κύρος, έπίδοξη, ακόμη και δικαίωμα ψήφου.

Ενώ, τώ 1939, υπεβάλλοντο στα παρισινά δικαστήρια 40 αιώσεις διαζυγίων κάθε μέρα κατά μέσον όρον, τώρα ο καθημερινός αριθμός των έχει φθάσει τις 120. Κι' οι υπάλληλοι, λίγοι και κακοπληρώνόμενοι, έχουν πελαγώσει κυριολεκτικώς... Οι φάκελλοι μένουν έκκρεμείς, σχηματίζουν σωρούς, κιτρινίζουν και σκεπάζονται από σκόνη.

Ποιές είναι οι κυριότερες αίτιες αύτου τού κύματος των διαζυγίων; Πρώτα-πρώτα, η άπουσία. Τα 60-70% των Γάλλων που βρίσκόντουσαν στή Γερμανία κατά τόν πόλεμο, ζήτουν τώρα διαζύγιο, είτε γιατί διαπίστωσαν ότι η γυναίκα τους δεν τούς είναι μιά πιστή, είτε γιατί δεν συμφωνούν πλέον όλοι χαρακτήρες των. Άλλοτε πάλι, άπ' ό,τι χωρισμένοι σύζυγοι όνειρευόντουσαν έπ' όσον καιρό ο ένας τόν άλλον, σάν κάτι τώ τέλειο και ιδεώδες, όταν έφθασαν τήν πραγματικότητα τούς άπογοεύε.

Είνε χαρακτηριστική η περίπτωση ενός αχμαλώτου, που είχε παντρευθή μιά κοπέλλα από μακρυνά, διά πληρεξουσία. Όταν ήγειρε στή Γαλλία και τήν έννύρισε, τήν έγκατέλειψε τήν άλλη μέρα.

Συνά, έξ άλλου ο σύζυγος που γυρίζει, βρίσκει τώ σπύτι τού άδειαν. Η γυναίκα τού έχει φύγει μέ κάποιον άλλον. Άλλοτε όμως έχει φέρει αύτός μαζί τού άπ' τή Γερμανία μιά κοπέλλα που κατέκτησε τήν καρδιά τού. Οι σκετικές περιπτώσεις είναι άμέτρες.

νοται. Αλλά τώ πόσοστό έίνε μικρό. Ένώ χιλιάδες μαρκανών θεραπεύτηκαν με τώ καινούργιο αυτό σύστημα, που τώ λέμε «σάκ».

Κατόπιν ο γιατρός άρπαξε τώ κουτάλι που κρατούσε πάντα δαγκωμένο σιγά-σιγά, και τώ τράβηξε μέ δύναμη. Μά τώση δύναμη, ώστε ολόκληρος ο γεροισιαστής τρώταχθηκε στο κρεβάτι τού. Τώ σιγά-σιγά κρατούσαν τώ κουτάλι τώ δόντια τού.

Χρησιμοποιούμε τώ κουτάλι, για να μη δαγκώνουν οι άσθενείς τή γλώσσα τους, που έξήγησε ο γιατρός. Άλλοτε τή δαγκώνα με δύναμη και πολλοί τήν έκοβαν. Πάντως η νέα θεραπεία άπεδείχθη πολύ άποτελεσματική. Τώ ηλεκτρικό ρεύμα που διοχετεύουν στον ψυχιασθή κοιλία μεταξύ 150-500 βόλτ, επί τρία δευτερόλεπτα. Γίνονται πολλές τέτοιες «έκτελέσεις» ανάλογα με τήν περίπτωση κάθε άρρώστου και τήν αντίδραση που θα παρουσιάση ο άρρωστος.

Μεσολάβησε λίγων δευτερολέπτων σιωπή κι' ο γιατρός συνέχισε:

«Η αγωνιώδης σωματική και πνευματική προσπάθεια, που καταβάλλει ο κάθε άνθρωπος έδώ στήν Αμερική, τσάκιζε πολύν κόσμο. Έμείς οι ψυχίατροι έχουμε τρομερή δουλειά αυτών τόν καιρό, λές και έξοπασε επιδημία τρέλλας στήν Αμερική.

Τόν άκουγα κατάπληκτος. Οι κλινικές παρατηρήσεις, συνέχισε, τείνουν να διαπιστώσουν ότι η τρέλλα είναι... μικρόβιο! Αν πράγματι συμβαίνει έτσι, και η μανία τού πολέμου άκόμα θα έφτελει σέ μικρόβιο! Έπρεπε συνεπώς να μάς φέρνανε έδώ εγκρίτως τόν Χίτλερ. Θά τώ κάναμε μερικές έκκενώσεις και θα μετεβάλλετο σέ πώ άσκα άνάνκι.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διακόσιες χιλιάδες διαζύγια

Γιατί χωρίζουν οι Παρισίνοι

Υπάρχει και μιά άλλη άκομή, άπ' αυτής της πληθώρας των διαζυγίων. Γενική α-Γαλλία, όταν κάποιος ζήτουν διαζύγιο. Στή στήλη μπορεί να αναθεωρή σέ μιά είδική ύπλη-αν συντρέχουν λόγοι διαζυγίου και ποιάς είναι ο υπεύθυνος. Πρό τού πολέμου, η έρευνα έίνε γινόντων άπ' έξασκημένους άδωνινοί, αυτή λεγομένης «κοσμικής ομάδος», που ήσαν τής δουλειά τους, εύρισκαν άμερόληπτα τήν θέα και προσπαθούσαν να άμείωναν τήν άλλη θέσεις και να διεκδικούν τήν συμφιλίωση τών αντισυζύγων. Σήμερα όμως τήν αναλαμβάνουν γυναίκες τής «κοινωνικής άρρωγής». Αυτές δεν είναι υπερβολικές και άνακριθείς άναφορές. Κι' οι ροτερεύουν πολλές φορές τήν κατάσταση, ψυχραίνοντας ακόμη περισσότερο τής σχέσεις των συζύγων.

Μιά πρόχειρη στατιστική άποδεικνύει ότι τώ μεγαλύτερο ποσοστόν διαζυγίων παρατηρείται άνω τού θεάτρου και τού κινηματογράφου κι' οι ταφάρουν τώ ρωμαντισμό των έργων τους στήν ιδιωτική τους ζωή. Έπειτα έρχονται οι υπάλληλοι και οι εργάται. Οι έμποροι χωρίζουν λιγότερο άπ' όλους.

Μ' ένα νόμο τού 1941, οι Γάλλοι σύζυγοι μπορούσαν να ζήτουν διαζύγιο μόνο μετά 3 κό-βαλλε άλλο ένα έτος τήν έκδοσι τής άποφάσεως, με τήν έλλειψη ή έπέλη εν τώ μεταξύ συμφιλίωσης. Πρό 6 μηνών όμως, έτροποποιήθη ο νόμος αυτός, έλείφθη τώ έπίδοξη και έφανα γύρισε τώ προπολεμικό καθεστώς, κατά τώ ό-ποιο είχαν δικαίωμα οι σύζυγοι να ζήτουν διαζύγιο τήν έπομένη τού γάμου των. Είνε πολλοί τώρα εκείνοι που ζήτουν να έφαναφραμσθή ο νόμος τού 1941, για να τωθί ένας φραγμός σέ κείμαρρο των διαζυγίων.

Τώ μόνο παρηγορητικό φαινόμενο είναι ότι, παράλληλα με τώ διαζύγιο, αύξήθηκε καταπληκτικά κι' ο αριθμός των γάμων.

ΔΕΛΤΙΑ και «μαύρη αγορά»

Οι αιώνες αντίγράφουν αλλήλους

Τά ίδια αίτια φέρνουν πάντοτε ίδια άποτελέσματα. Κι' οι πόλεμοι ακολουθούνται άναπόφευκτα από τήν έλλειψη τροφίμων. Τά μέσα που χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς για τήν αντιμετώπιση της, δεν παρουσιάζουν πολλές μεταβολές.

Έτσι, τόν 10ο αιώνα π.Χ., ένας άυτό-κράτωρ της Κίνας έπέβαλε στους υπή-κόους τού τώ σύστημα των δελτίων, κατά τήν διάρκεια ενός πολέμου. Κάθε καταναλωτής έπρεπε ώρισμένο αριθμό μικρών ραβδίων, που καθένα τούς έδιδε δικαίωμα ά αγοράς μίας μερίδας ρυζιού. Κάθε παραποίηση ήταν άδύνατη, γιατί τώ ρα-βδάκια αυτά είχαν άλειφθή μ' ένα χρώμα που δεν μπορούσε κανείς να τώ άπομι-μήθη.

Έξ άιώνες άργότερα, τώ έτος 405 π.Χ., ο πόλις των Αθηνών πολιορκήθηκε από τούς Σπαρτιάτες. Παρουσιάθηκε λοιπόν έλλειψη τροφίμων και καθιερώθησαν δελ-τία για τή διανομή ψωμιού και κρασιού. Τά δελτία αυτά ήσαν μαρμαρίνα πλακάκια, πάνω στα όποια χαραζόταν ένα ση-μάδι σέ κάθε χρησιμοποιηθεί τους.

Κατά τήν πολιορκία των Παρισίων από τόν Κάρολο τόν Κοκό, τώ 1359, ώριγισε η μαύρη αγορά. Ένα βαρελάκι ρένγκες πουλιόταν 30 χρυσά σκούδα (πλέον από 20.000 σημερινά γαλλικά φράγκα). Σέ μιά άλλη πολιορκία των Παρισίων, τώ 1590, ένα αυγό πληρώνονταν 12 σολδιά (40 σημερι-νά φράγκα) και τώ άσπρο ψωμί 2 σκούδα τώ κιλό (400 φράγκα).

Ένας τρόπος που έχρησιμοποιοίετο άλλ-οτε σέ πολιορκίες πόλεων, για τήν ελάτ-τωση των περιττών σπομάτων, ήταν σκλη-ρός κι' άμελέκτος: Έδιωκταν έξω άπ' τήν τείχη τής γυναίκες, τούς γέροντες και τώ παιδιά και τούς άφιναν να πεθάνουν τής πείνας!

Ο Έδγαν Χούβερ, ο διασημότερος ντε-τεκτίβ τών Ηνωμ. Πολιτειών, είναι έξω κλειψέ τώ καπέλο τού, σέ τώ ρεστώρ, και άπ' τώ κεφάλι τού! Ο Χούβερ πήγε να τώ περιέγελω των άλλων πελατών τού ρεστώ-ραν.

Η νέα γενιά ρίχνεται έντελώς έπίπολαισθήν περιπέτεια τού γάμου, ύποθηκεύει έτσι μιά ολόκληρη ζωή.

Τά κύματα αυτά έχουν ιδιότητες πολ-λύ περίεργες, άνάλογες με τή φωτι-νά. Δεν άκολουθούν τήν καμπύλη της γής, ούτε διαδίδονται κυκλικά γύ-ρω από τώ σημείο της παραγωγής των, όπως τώ κοινά ραδιοφωνικά κύ-ματα. Δεν έκπέμπονται από ένα άπώ σύρμα, αλλά από σωλήνες, κι' έπειτα ταξιδεύουν κατ' εθείαν γραμμήν, σάν τώ φως ένος προσέλευσης. Όταν συναν-τήσουν ένα στερεό έμπόδιο, σταματούν η γυρίζουν πίσω. Μαγικά κτίρια η βου-ά σχηματίζουν πίσω τους μιά «οκία» γι' αύτά τώ κύματα, άπως άκριβώς για τώ φως.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ τών μικροκυμάτων

Μαγικές εύκαιριες στήν άνδρωπότητα

Έκατοντάδες Άγγλοι και Αμερικανοί έπιστήμονες έργάσθηκαν μυστικά, κατά τήν περίοδο τού πολέμου, για τή μελέτη και τής έφαρμογής τών ηλεκτρι-κών «μικροκυμάτων». Σ' αύτά τώ νέα όψιμωχνα και υπεράραχτα κύματα στή-ρίζεται η λειτουργία τού άξιοδύμα-στου «ράνταρ», που άνακαλύπτει τώ έχ-θρικά άεροπλάνα από 350 χιλιόμετρα μακρυνά, διήρουν τώ πυροβόλα που κα-τέριπταν τής Ιπτάμενης βόμβας, έστει-λε τής συμμαχικές βόμβες ελάττω πα-νω σέ τώ στόχο τους, πρόέλαγε άκόμη και τήν προσέγγιση καταγίδος...

Άκόμη όμως καταπληκτικότερες θα είναι οι έθρητικές έφαρμογές τών μικρο-κυμάτων. Έκατοντάδες χιλιάδες ιδιω-τικά έλεφανόματα θα στέλνονται δια-μαζί, με τήν ίδια έκπομπή, δίχως σύρ-ματα, στήλους και καλώδια. Θά λεί-ψουν τελείως τώ παρτάσι των ραδιοφω-νικών έκπομπών. Θά γίνη προσιτή σ' όλο τόν κόσμο η έγχρωμη τηλεόρασις. Ένα παγκόσμιο δίκτυο «ράνταρ», συν-δυσμένο με τηλεόρασι, θα έπιτρέπη να βλέπουν οι είδικοί τού κάθε άερο-δρομίου τίς καιρούς κάνει σέ διάφορα μέρη της γής και να κανονίζουν άνα-λόγως τώ δρομολόγιό τους... Όλα αύτά θα δεν είναι όνειρα μελλοντικά. Βρίσκονται ήδη σέ στάδιο της πραγ-ματοποιήσεως.

Ας ίδούμε όμως πώτα τι είναι αύ-τά τώ «μικροκύματα». Κέντρον της με-λέτης τών έχει γίνει ένα είδικό έργα-στήριο τού Πολυτεχνείου της Μασσα-χουσέτης, τώ έτος ιδρύθηκε τόν Νέμ-βριο τού 1942 και είχε σέ διάστημα τού πολέμου ένα έπιτελείο από 3.000 έπιστήμονες. Για τήν παραγωγή των νέων κυμάτων χρησιμοποιήθηκε τώ «μαγνητρόν», μιά άπλη και συγχρόνως σπουδαιότατη έφευρεσις τών Άγγλων φυσικών τού Πανεπιστημίου τού Βίρμιν-γκαν, που έγινε η καρδιά τού «ράνταρ».

Πρόκειται για ένα μικρό μετάλλιο σωλήνα με μιά σειρά από μικρές τρύ-πες. Μέσα σ' αυτών παραγόντων ηλεκ-τρικά κύματα—κατά τόν τώο τρόπο που ο άέρας περνάει άπ' τήν τρύπα μιά σωρήκτρα και δημιουργεί ήχη-τικούς παλμούς. Έτσι παρίστανται τώ μικροκύματα, που έχουν μήκος μόλις 2,5 πόντων.

Τά κύματα αυτά έχουν ιδιότητες πολ-λύ περίεργες, άνάλογες με τή φωτι-νά. Δεν άκολουθούν τήν καμπύλη της γής, ούτε διαδίδονται κυκλικά γύ-ρω από τώ σημείο της παραγωγής των, όπως τώ κοινά ραδιοφωνικά κύ-ματα. Δεν έκπέμπονται από ένα άπώ σύρμα, αλλά από σωλήνες, κι' έπειτα ταξιδεύουν κατ' εθείαν γραμμήν, σάν τώ φως ένος προσέλευσης. Όταν συναν-τήσουν ένα στερεό έμπόδιο, σταματούν η γυρίζουν πίσω. Μαγικά κτίρια η βου-ά σχηματίζουν πίσω τους μιά «οκία» γι' αύτά τώ κύματα, άπως άκριβώς για τώ φως.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ Μιά έξαιρετική ένδιαφέροντος σειρά άρθρων:

Ο ΓΥΡΟΣ τού κόσμου

Η ζωή στίς άλλες χώρες ο πλού-τος τους, τώ εμπόριό τους, η παραγωγή τους, η ιστορία τους, τώ έθιμά τους. Παρακολουθώντας τώ άρθρα αύ-τά θα ταξιδεύετε χωρίς σέ τώ τώσσο άκρα τής γής, θα γνω-ρίσετε κόσμους άγνωστους και μακρυνούς, θα πλουτίσετε τής γνώσεις σας.

Σ' αυτές τής ιδιότητες τών μικροκυ-μάτων στήρίζονται οι έφαρμογές των. Μιά μεγάλη αμερικανική εταιρεία άπο-τελείωνε τώρα τήν έγκατάστασι ενός συστήματος επικοινωνίας της Νέας Υ-όρκης με τή Βοστώνη με τέτοια κύ-ματα. Άνάμεσα στίς δυό αυτές πό-λεις, έχουν στήθι πάνω σέ ύψόμενα, έξη «πύργους», που καθένας τούς θα πα-ραλαμβάνη τώ μικροκύματα και θα κατευθύνη προς τόν έπόμεν. Είνε άπα-ραίτητη η ύπαρξι αυτών τών «πύρ-γαλων», για να άκολουθήσουν τώ κύ-ματα μιά γραμμή τεθλασμένη. Άλ-λώς, έφ' όσον έχουν εθδύγραμμο κί-νησι κι' έφ' όσον η γή είναι στρογγυλή, δεν θα μπορούσαν ποτέ να φθάσουν από μιά πόλι σέ άλλη μακρυνή. Με τώ ίδιο σύστημα θα συνδεθούν μεταξύ τους ό-λες οι μεγάλες και μικρές άμερικανικές πόλεις, και τότε θα λείψουν τε-λείως τώ τηλεγραφικά σύρματα κι' οι στήλοι. Τά περάσματα άπέδειξαν ότι μιά τέτοια άσύρματος γραμμή υπο-ρεί να μεταδίδση 1280 τηλεγραφώμα-τα συγχρόνως! Καταλαβαίνετε πώο γρηγορότερα και φθηνότερη θα γίνη έτσι η τηλεγραφική επικοινωνία... Με τόν ίδιο τρόπο, θα μεταδίδονται προ-γράμματα ραδιοφώνου και τηλεόρασεως τηλεφωνήματα, κλπ.

Η νωστή εταιρεία Οδυσσεύχους έ-χει προτείνει ένα άλλο τωμρό σχέδιο: Να έκπείμονται τώ ραδιοφωνικά και τηλεορατικά προγράμματα από σταθ-μούς μικροκυμάτων με κατακόρυφους σωλήνες. Καθώς τώ κύματα θα άνεβαί-νουν προς τόν ούρανό, θα συλλογισά-νται από είδικά μηχανήματα άερο-πλάνων που θα πετούν σέ μεγάλο ύψος, κι' αύτά πάλι θα τώ ξαναστέλνουν προς τή γή. Μ' αυτό τόν τρόπο, η έκπομπή θα έσπλώνεται σέ μιά μεγάλη έκτασι, ενώ τώ μικροκύματα που έκπείμονται από ένα έπτελο σταθμό δεν συλλα-βάνονται από όπτες που βρίσκονται μα-κρότερα από 80 χιλιόμετρα η μέσα σέ βωδείες κοιλιάδες η πίσω από μεγάλα κτίρια.

Ανάλογη είναι η ιδέα να χρησιμοποι-ηθούν για τήν υπερακρόαση σπείκων-νία συσκευές μικροκυμάτων πάνω σέ πηλοκυλούμενα άεροστάτα, που θα πε-τούν στή στρατόςφαίρα, πάνω άπ' τόν Ατλαντικό, και θα διεκδύονται άπ' τώ έσφαρος με μηχανήματα «ράνταρ».

Σήμερα, οι έπιχειρηματίαι, οι έπι-στήμονες, οι πολιτικοί, άναγκάζονται να κείμουν μακριά ταξείδια, για να πα-ρεχθούν σέ μιά σύσκεψη, που συχνά δεν διαρκεί περισσότερο από 1-2 ώ-ρες. Σέ τώ προσεχές μέλλον, θα μένουν σέ τώ γραφείο τους, έχοντας έμπρός τους μιά συσκευή τηλεόρασεως, και θα συ-ζητούν με τούς άλλους από χιλιάδες μίλια μακρυνά.

Περιορισμένη είναι έπίσης μιά άλλη έφαρμογή των μικροκυμάτων. Στήν πρώτη δημοσία έπίδειξι της, 24 δη-μοσιογράφοι έμπήκαν σέ Ισλαβίμους τη-λεφωνικούς σωλήνες, κι' άρχισαν να τηλεφωνούν. Τώ 24 τηλεφωνήματα με-ταδόθησαν δια-μαζί, άνακατέμει-με τήν ίδια δέση μικροκυμάτων. Έκατό χιλιόμετρα μακρότερα, ένα είδικό μη-χάνημα τώ παρέλαβε, τώ ξενόησε και τάστειλε σέ 24 άλλους τηλεφωνικούς σωλήνες, όπου βρίσκόντουσαν οι συ-νομιλητές των δημοσιογράφων. Καθέ-νος δημοσιογράφος κομμάτισε έτσι με τόν αντίστοιχο φίλο τού καθαρά και άνεμόληπτα!

Τώ θαύμα αυτό καταρρώθη μ' ένα μηχανήμα λεγόμενον «αυτοέλεον». Πρόκειται για ένα είδος ηλεκτρονικού διακόπτη, που περιστρέφεται με λιγ-υόση ταχύτητα και συνδέεται δια-μαζί με καθένα άπ' τώ 24 τηλεφώνω. Κάνει έτσι 8.000 συνδέσεις σέ δευτε-ρόλεπτο, και σέ καθμιά παραστάσει ένα έλεγχιστο «κομμάτι» ήχου. Όλα αύτά τώ «κομμάτια» διαδίδονται όλα μαζί με τώ μικροκύματα έως ένα άλλο παρόμοιο μηχανήμα, τώ όποιο τώ έχωρίζει και στέλνει τώ κατένα στήν προορισμό τού. Τώ σπύ τού κάθε έκπο-μπί δέχεται αύτά τώ άλλεπάλληλα «κομμάτια» και δοκιμάζει τήν έντά-πωση τού συνεχούς ήχου.

Μ' αυτό τόν τρόπο, μπορούν να δια-δίδασθουν ός 250 τηλεφωνήματα συ-γχρόνως, σέ άπόσταση μέχρι 3.000 χι-λιόμετρα—άκρι μόνον να ύπάρχουν οι ένδιάμεσοι «αποστάθμιοι» μικροκυμάτων. Μπορεί έπίσης να διαδίδασθουν έτσι πολλά μουσικά ή τηλεορατικά προγράμ-ματα συγχρόνως. Μ' άλλα λόγια, ένας και μόνον ραδιοφωνικός πομπός μπορεί να στέλνη όλα μαζί τώ προγράμματα έκπομπών, κι' ο κάθε άκροατής να δια-λέγη όποιο θέλει.

ΣΤΟ ΠΙΝΗΜΑ

—Γιατί μπήκες κρυφά χθές τή νύχτα σ' ένα σπίτι; —Γιατί νόμισα πως ήταν τώ δικό μου... —Και γιατί βγήκες από τώ παράθυρο, όταν είδες να μπαίνει η νοικοκυρά; —Γιατί νόμισα πως ήταν η γυναίκα μου.

Αθηναϊκά επίκαιρα

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΧΑΪΤΟΥ

Τέτοιο μέτρο, δίχως άλλο, σέ κανένα δεν θ' άρέσει, θάλουν τής έφευρεσε να τής κόψουν σέ τώ μέση και ο κάθε έθνασμένος άναγνώστης θα μισή όσους τήν έφημερίδα θα τήν κάνουν μισή.

Θέλουν να σκιστούν σέ δύο όπως σκίζεται ο κασές κι' άσφαλώς δεν θα χωράνε, τόσο μισή στίς... μισές που έλλειψαν πάντα άχαινον άφελεις και άνοήτους σύμματα πολύν να βρουν τώ... έτερον τώ ήμισυ (τους!)

Η έφημερίδα έτσι θάνα ίδια με κρασί, έλασθή θα γίνη σώμα ένός ήταν γιοματάρι, κι' από μιά όκιά γενιά τήν άχαινον μισή κι' ίσως και να καταντήση σέ λιγάκι... κατσικάρι!

Θαύματα τού ράνταρ

Μέσω τού Ραντάρ που είναι μιά έφευρεσι σοφή μιά καλή με τή Σελήνη έπεταιύχθη έραση και τούς έχει πάσει όλους τέτοιους ένθουσιασμός που μπροστά τού τώφλα νύχτα και ο... σεληνισμός!

Κι' ένας Άγγλος έπιστήμων που τόν λένε Άπλετον πώς εις τήν άστρόνομία έχει ρίξει άπλετον γιατί με συμπροσάτες τώ Ραντάρ και τή σοφία έχει κάνει τής Σελήνης μιά πιστή χαρτογραφία.

Τώ Ραντάρ θα βοηθήσει σάν τούς άλλους έξ έπίσης να γνωθούν κι' οι πεποθήσεις των κατοίκων της (Σελήνης, γιατί λένε όλοι όσοι τή Σελήνη έχουν δει πως υπάρχουν εκεί πέρα τρεις τού... «Κέντρον» (όποδοι!)

Ιδεώδες διαρρηγεί

Δεν πιστεύω στήν Έλλάδα να τώ άγνωστ κανείς πώς ζήτουν οι Αμερικανοί μερικούς διαρρηγεί που άπαραίτητα πρέπει νάχουν γνώσεις άρκετώς χρήσιμοι για να φανούν εις τούς παρατηρητές.

Στους Αμερικένους όμως πρέπει κάποιος να τούς πη πώς όσους παρέμειναν άπ' τούς άντρες προκοπή. Είνε ανάγκη μιά για πάντα, φίλοι μου, να καταλά- (βουν ότι μοναχά γυναίκες τούς συμφέρει να προσλάβουν.

Μόνο αυτές ύπηρεσία θα προσφέρουν θούμασια και θα έξυπηρετήσουν τώ σκοπό τους θετικά, γιατί έκτός αυτών τής γλώσσας ξέρουν και... Γερ- (μάνικα!)

Χαρές ευαγγελία

Τής Κιουρί λοιπόν ο άντρας μ' εύχαρίστησι μεγάλη και χαρά προσηγοική είπε ότι σ' ένα χρόνο θάχουν άσφαλώς κι' οι Γάλλοι μιά βόμβα άτομική!

Πρώτα είχαμε τή μία, ύστερα μάς ήθε έλλη — έννοω, παιδιά έκαίτη που τή θάρκανε οι Ρώσοι — τώρα να πώ μιά τρίτη άνακαλύψαν οι Γάλλοι, μ' άλλα λόγια δεν μπορούσε τώ κακό να μνήν τρι- (τώση!)

Και παντού στήν οίκουμενη φοβούμενοι τρωαγμένονι λένε όλοι πέρα ως πέρα: — Μιά... τής μπόμπας, δυό τής μπόμπας, τρεις και (τίν κακή τής μέρα! ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα εξαιρετικό δόντι

Ός την εποχή εκείνη, είχα κι' εγώ ένα δόντι που ήθελα να το έχω. Όσοι άνθρωποι, που έχω γνωρίσει, για να δώσουν τους δόντι τους, για να μην πονέει, ήσαν όλοι. Αλλά, όπως είπα, ήσαν όλοι. Αλλά, όπως είπα, ήσαν όλοι. Αλλά, όπως είπα, ήσαν όλοι.

Είχε κάποιος καιρός τώρα, που είχα ένα δόντι που με πονούσε. Είχε κάποιος καιρός τώρα, που είχα ένα δόντι που με πονούσε. Είχε κάποιος καιρός τώρα, που είχα ένα δόντι που με πονούσε.

— Τότε γιατί με πονάει; — Καμιά φορά έχουν και τα δόντια τις ιδιοτροπίες τους. — Κι' επειδή έδειχνε το νερό δόντι, ο πρώτος τραπέζης, είχα αυτή την εγκληματική ιδιοτροπία, έπρεπε εγώ να πονώ κάθε τρεις και λίγο; — Α! — Όχι! Ιδιοτροπίες εγώ στο στόμα μου δεν τις ανέχομαι. Καί μία μέρα που ο πόνος κόντευε να με πρελιάσει, πάω στο γιατρό και του λέω:

— Πέτα το! — Είπα με τα καλά σου; Γερό δόντι, θα βάλεις; — Πέτα το! — Ή το πετάω μόνος μου! — Και άρπάζω την τανάλλα, τάχα πως θα το βγάλω ο ίδιος. Μου παίρνει όμως εκείνος. Μου κάνει μία ένεση και σε λίγο, ώ, το δόντι βγαίνει στην άκρη της τανάλλας!

— Νά το, μου λέει! — Αληθινά, ήταν ένα δόντι όλο γέλιο. Τι διάλογο είχε και πόνανε; Μυστήριο! — Θες να το κρατήσω για ανάμνηση; μου λέει ο γιατρός. — Τι να το κάνω; — Κράτα το στην τσέπη του γιλέκου σου. Μπορεί να σου φέρω γούρι! — Γέλασα με το άστείο του γιατρού. Άλλα μούδωσε την ιδέα. Κατ' αρχήν δεν ήμουν προληπτικός. Που έβρισε όμως τι γίνεται κομμάτι φορά; — Έβαλα, λοιπόν, το δόντι μου στην τσέπη και το είπα! — Τώρα πόνει όσο θέλεις!

Α! λοιπόν, θα το πιστέψετε: Από κείνη την ώρα άλλαξε η ζωή μου. Το δόντι μούφερε γούρι όπως τότε ο γιατρός. Το πρώτο γούρι που μούφερε ήταν που έπαυσα να με πονάει. Και τ' άλλα ήσαν κατόπιν. Δεν είχα κάνει εκατό βήματα από το σπίτι του γιατρού, όταν βλέπω στην άκρη του πεζοδρόμου κάτι να γυαλίζει. Σκύβω και τι να είδα; Μία λίρα!... Βρέ για το Θεό, μυστήρια πράγματα. Συνεχίζω το δρόμο μου ένθουσιασμένος. Το γούρι ήτανε όλο φάνερο. Λοιπόν, λέω στον εαυτό μου, έβρισε γιατί είπα πόνει το δόντι; Σε πόνανε για να σε ελπίσω ότι είχα γούρι; Λίβικο κι' ή βέβαια ήταν στην τσέπη του γιλέκου σου! Δεν θές ναχουν ψυχή και τα δόντια; — Όλα γίνονται στον εικοστό αιώνα.

Πήγα σπίτι μου γεμάτος χαρά. Το δόντι και τα μάτια σου τέσσερα λέω. Και δεν είχα άδικο. Γιατί, την άλλη μέρα κι' άδικο, έρχεται τοίχο γούρι. Μου πέφτει ο τρίτος άριθμός του λαχείου! Δεν πιστεύω τα μάτια μου και τα γέλωτά. Μάλιστα, είναι αλήθεια!

Ο τρίτος άριθμός. Άρχίζω να χορεύω και βγαίνω το δόντι και το σούλα. Συγγνώμη, δοντάκι μου, που σ' έβρισα τόσο καιρό. Σ' ευγνωμονώ! Και η ιστορία τραβάει το δρόμο της. Εγώ, ο πιο άτυχος άνθρωπος του κόσμου, που έπαινα μάλιστα και γινότανε μαρτυρία, που πήγαινα στο πηγάδι για νερό και στέρενα, που έπαινα καρρό με άσου και βρισκόμουν σε φλόγες ρουσιά, έβγα, έβγα ο έλκετος της τύχης. Ακόμα και το έζησέ θά σάς πω: Δυό χρόνια κοιτηνούσα τη Ρένα. Μάλιστα, τη Ρένα, αυτή την εξαιρετική όμορφη, που δεν μπορεί να την έχετε θαυμάσει και σεις. Ώς που στο τέλος, απελιστικά και παρητιήκα. Δεν γίνεται τίποτα με αυτήν, λέω. Και να που, την τρίτη μέρα κι' όλος που είχα το δόντι μου στην τσέπη, παίρνω ένα τηλεφώνημα, σ' ατά καλά καθούμενα. Πούσέ εκεί; — Ή Ρένα! Με πεθύμησε κι' ήθελε να κάνουμε παρά. Κι' έγινε φιλένάδα μου.

— Πώς ήταν και με θυμήθηκες έτσι ξαφνικά; τη ρωτά λέει. — Κι' εγώ δεν ξέρω, μου λέει. — Έτσι μούρθε.

— Το δόντι! Λέω μέσα μου και το χαδέω.

Συνιπώσι! Θά πητε. Όχι, δεν είναι σύμπτωση. Και για να τ' αποδείξω αυτό το πράμα και στον εαυτό μου, έκανα το έξης πειρίδι: — Όταν είχα ραντεβού με τη Ρένα, τότε παίρνω το δόντι μαζί μου και πηγαίναμε σπίτι. Α! λοιπόν, — Όσοι φορές είχα το δόντι, ή Ρένα έρχεται στο ραντεβού κι' όσες φορές δεν τόχα, δεν έρχεται. Το πράμα μιλούσε μόνο του. Κι' ύστερα σου λέει πως δεν υπάρχει Θεός. — Άσε που κέρδιζα οτά χαράτι. Δεν μου γλύτωνε κόπο! Είχα γίνει σκάνδαλο.

— Έκανα όμως την κοιταμάρα και φανέρωσα το μυστικό στους φίλους μου. Με δείχνανε στους άλλους και λέγανε: — Έχει ένα δόντι! έτσι κι' έτσι!

Κι' όταν ήσανε να παίζουμε, με ρωτάσανε: — Έχεις το δόντι άπάνω σου; Γιατί αν τόχεις δεν σε παίζουμε! — Και πολλές φορές με ψάχνανε. — Ήμουν ο φόβος και ο τρόμος.

Όπου μία μέρα κάνα να πιάσω το δόντι, πουθενά το δόντι! Έφαγα τις ταβέλες, τα σουτάρια, τα μπρούλα, τίποτα! Καταστροφή. Θά μούπεσε, είπα, προχτές στην τοβέρνα που μεθύσαμε. Πάω στην ταβέρνα, ρωτάω μήπως βρήκαμε κανένα δόντι. Γελάσανε. Μά ήσανε και να μη γελούσανε; — Ένινα περιόπου έως θανάτου. Τα πράγματα άρχισαν να παίρνουν την κάτω βόλτα. Ή Ρένα με παρότησε. Οι δουλειές μου πηγαίνανε στραβά. Και οτά χαράτι έβγα, όλο έβγα. Ούτε ζευγαρία δεν έβγα. — Ήταν ακρίβος ο καιρός που άρχισε να κερδίζω οτά χαράτι ο φίλος μου ο Κώστας. — Οτι γινότανε πριν με μένα, γινότανε τώρα με δαδόν. Κι' ένα βράδυ τον παρητρώ που έβαζε κάθε τόσο το χέρι του στην τσέπη και κάτι έπαινε. Και με κούταζε όποια και χαμογελούσε όποια. Σεβί!... Μία ιδέα μου μπαίνει στο μυαλό, σαν άστραπή. Πετογονίαι άπάνω και τον άρπάζω από το λαιμό: — Ατμιά! Μούχεις κλέψει το δόντι!

— Ποιά δόντι; Πάτε; — Μοιά τρέλανε στην ταβέρνα όταν με πήρες τόχα να χορεύουμε και να κάνης τη ντάμα!

Κυλιόμαστε χάμω, μπαίνουν να μας χωρίσουν, δύνανται! Το δόντι, το δόντι - φώναζε - γιατί θά σε πνίξω! Δεν έχω κανένα δόντι! Έλεγε κείνος, αλλά ποιος τον πίστευε. Βάνω το χέρι μου στο τσεπάκι του, αλλά μου κόβει μία άγρια δαγκανά. — Ατμιά! το δόντι!

— Ένινα, ένας καυγάς φοβερός, που τράβαε ο κόσμος. Σε μία στιγμή, ο Κώστας μου ξεφύγει και πάει κοντά στο παρέρου. Βυζίζει το δόντι από το τσεπάκι και φωνάζει:

— Νά το δόντι σου! — Άντε πάρτο!

Και το δόντι μία με δύναμη και το πετάει έξω από το παρέρου. Λιγούμυσα...

★

Πέρασα μερικές μέρες με πυρετό, κλαίγοντας το δόντι μου. — Ύστερα όμως άλλη ιδέα... σέβιν!... μούρχεται στο μυαλό. Μία και δυό στον δοντογιατρό: Βγάλε μου ένα δόντι. Γιατί; — Έτσι μ' άρσσει, λογαριασμό θά σοβ δώσω; Γιατί τόχα να μην είχε όλα τα δόντια μου γουρλίδικα; — Α, πό το ίδιο στόμα είναι. Το παίρνω, το βάνω στην τσέπη και βγαίνω στο δρόμο, κυττάζοντας χάμω μη βρω καμιά λίρα. Τίποτα! Και όλο καταστροφή, δέκα πέντε μέρες. Το πετάω και ξεναπαχάω στον δοντογιατρό. — Ώς το τρίτο, να είναι τυχερό. Το παίρνω και τηλεφώνω στη Ρένα, για να δοκιμάσω. Μοιά λέει να την άφήσω ήσυχη και να μην την άναχλώ. Τίποτα και με το τρίτο. Από το κακό στο χειρότερο. Βγάλε πέμπτο. Μαυρίλα. Βγάλε έκτο, έβδομο, ογδόο, τραπέζιτες, κυνόντες, κοπτήρες, φρονιμίτες, τα δοκιμάζω ένα - ένα, δυό - δυό, τα πώ σε μία γούστια και να τους κόνη και λίγα μάνια, τίποτα, τίποτα. — Ένα είναι το τυχερό, αυτό που μού έλειπε ο Κώστας. Στο τέλος, έμεινα χωρίς δόντι. — Ατμιά Κώστα! Μήπως δεν μπορούσαμε να βρούμε σε μία λογική συμφωνία; Μάχης το δόντι μία βδομάδα εσύ, μία βδομάδα εγώ και γίνεσαι ή δουλεύει μας; Τι κατάλαβες τώρα;...

Και πάω ξανά στον δοντογιατρό.

— Καλώς τονε! — Ήρθες να βγάλουμε πάλι κανένα δόντι; — Όχι γιατρέ. Αυτή τη φορά ήρθα να μου τ' άβελής!

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

★

Το χωριό του κύρνιου

Το σπουδαιότερο κοίτασμα επισκοφανώντων, του όρυκτου δηλαδή άπ' το όποιο παράγεται το ούράνιον, βρίσκεται σε μία έρημη και παγωμένη ζωή του Καναδά, όπου δεν άπέρχαν πρό 20 έτών παρά μερικοί κυνηγοί γουναρικών και φυλές Ινδιάνων. Σήμερα, κοντά στο κοίτασμα, οτίς άδρες της μεγάλης λίμνης της Άρκτον, έχει χτισθεί το Πόρτ - Ράντουν, ένα μικρό χωριό με 225 κατοίκους. Έχει άνέσεις πρωτοφανείς γι' αυτό τή μέρα: — Ηλεκτροφωτισμός, τέλει νοσοκομείο, καλοριφέρ ο' όλα τα σπίατα, μαγαζιά πλούσια εφοδιασμένα... Συντηρείται φυσικά, άπ' το μεταλλείο του πολυτίμου όρυκτου, που οι οστές του άπλώνονται κάτω άπ' τη λίμνη. Στην ίδια περιοχή του Καναδά σημειώθηκε άλλοτε το μεγάλο κυνήγι του χρυσού, γεμάτο δραματικά επεισόδια, έγκλήματα, αθία... — Άς έλπίζουμε ότι το Πόρτ - Ράντουν δεν άβ γινώσκη ποτέ τέτοια έγκληματικά ανθρώπινα πάθη.

Μία άσυνήθιστη προσφορά

Ένας Άμερικανός άνταποκριτής έφημερίδος άειπνεσε ένα βράδυ στο σπίτι κάποιου έκατομνησίχου του Τόκιο. Την άλλη μέρα, τον έπισκεφθηκε μία νεαρή Γιοπωνέζα 20 έτών και του έδωσε ένα γράμμα του έκατομνησίχου. — Έκείνος το άνοιξε και διάβασε με κατάπληξη:

«Σας παρακαλώ να δεχθήτε αυτήν την νέα, είς ένδειξιν της ύβριτος έκτικής μερικής μου. Σας την δίνω για έξη μήνες».

Ο δημοσιογράφος θύμωσε, φώναξε, αλλά δεν κατάφερε τίποτα: — Η κοπέλα τον άκολουθούσε παντού, ύπακούοντες στις διαταγές του κυρίου της! — Επ' τέλους, ο Άμερικανός την έστειλε πίσω στον άστυ, μαζί μ' ένα γράμμα που του έζηγούσε ότι στον τόπο του δεν δανείζουν τις γυναίκες. Τότε ο έκατομνησίχος έγκρατέστησε την νέα σε μία άπ' τις βίλλες του κι' έστειλε στο δημοσιογράφο το κλειδί της έξωπορτας!...

Περσασμένα μεγαλεία...

Στη Σοβιετική Ρωσία άνεκαλύφθη το τελευταίο ύπδελμμα του τσαρισμού: μία έπιγραφή, χαρμυμένη πίσω άπ' την πόρτα του ναού του άγίου Νικολάου, στο Λένινγκραντ. Είχε μείνει άπαρατήρητη επί 25 χρόνια κι' όμως ήταν... — Η πρόκληση κατά του σπρινοβού καθεστώς! — Πραγματικά, έλεγαν τα έβρα: — (Με την βοήθεια του Θεού, θά προάσπίσωμε τον Τσάρο».

Το «μαγικό μάτι»

Το «μαγικό μάτι» είναι ένα μυστήριον, που έρεσφάλισε στον έφευρή του Έντρεντ Μουρντσφοντ τον άγγλικό μετάλλιο της «καλλίτερης μεταπολεμικής έφευρέσεως». Αποτελείται από μία άσρατη άκτινα, ή όποια, όταν τή διακόψη ένας κακοποιός με το πέραςμα του, προκαλεί αυτομάτως το άναμμα μιας κόκκινης λάμπας οτά γραφεία της Σκότ, λονδ Γούδρ. Συγχρόνως λειτουργεί ένα γραμμοφώνον, που επαναλαμβάνει πολλές φορές στο τηλεφώνον το όνομα, τή διεύθυνση και τον άριθμό τηλεφώνου του σπιτιού όπου μπήκε ο κακοποιός. Δυό λεπτά μετά το άναμμα του κόκκινου φωτός, όλη ή άστυνομική δύναμις της συνοικίας έχει περικυκλώσει το σπίτι. Κι' ο γκάγκστερ είναι άδύνατον πιά να γλυτώση.

Μία νεκρή δίνει την όρασι

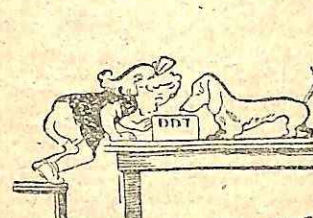
Στο Δημόσιο Μαιευτήριο της Νέας Ύδρας, είχε γεννηθεί ένα όνορακι τυφλό. Ένας κεντρονός ύποσχεθηκε στην άπαρηγόρητη μητέρα του να του δώση την όρασι. Μερικές ώρες προηγουμένως είχε γεννηθεί ένα κοριτσάκι, που είχε πεθάνει άμέσως. Ο κεντρονός έπρεπε οτό όνορακι ένα κομμάτι του κερατοειδούς χιτώνος. — Η έγχείρησις επέτυχε περίφημα. Με τον ίδιο τρόπο, βρήκαν τήν όρασι τους κι' άλλα δυό παιδιά, με κομμάτια του κερατοειδούς χιτώνος της μικρής νεκρής.

Γερμανικά Τεχνικολόρ

Στην Ουάσινγκτον γίνεται μία σύσκεψις της «Επιτροπής Έλέγχου ναζιστικών φίλμ», για την τύχη που πρέπει να έχουν οι γερμανικές ταινίες. Άλλοι προτείνουν γι' άφεση έλευθέρη ή έκμετάλλευσις των, κι' άλλοι να περάσουν από λογοκρισία. Δεν έλπίσθη άκόμη όριστική άπόφασις. — Ένα όμως άπ' τα φίλμ αυτά, που παίζονταν σε μία είδικη προβολή στο Χόλλυγουντ, άναστάντως τον κινηματογραφικό κόσμο. Πρόκειται για τή έγχρωμη ταινία: «Η γυναικα των όνειρων μου», στην όποια τα χρώματα έχουν άποδοθή με μία κοινούργια μέθοδο, άνώτερη και άπειρώς φθινότερη από κάθε άλλη. Τώρα μάλιστα που τα έργοστάσια Τεχνικολόρ του Χόλλυγουντ δεν κατορθώνουν ν' άνταποκριθούν στη ζήτηση έγχρωμων φίλμ, όλοι οι παραγωγοί θά έπιθυμούσαν πάρα πολύ να έκμεταλλεύοντο το γερμανικό πρόνομιο ευρείοτεχνίας.

Πώς να χρησιμοποιοιητε και πώς να προφυλαγωσαστε άπο το νεο έντομοκτόνο

D.D.T.

ΜΗ ΤΟ ΑΦΙΝΕΤΕ ΟΠΟΥ ΜΠΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΒΡΟΥΝ ΠΑΙΔΙΑ Ή ΣΚΥΛΙΑ

ΜΗ ΡΑΝΤΙΖΕΤΕ ΟΤΙ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΡΟΦΙΜΑ.

ΜΗ ΡΑΝΤΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ ΜΕ ΔΙΑΛΥΣΙ, ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΕΝ ΑΝΑΓΚΗ ΣΚΟΝΗ.

ΜΗ ΡΙΧΝΕΤΕ ΠΑΝΩ ΣΑΣ ΔΙΑΛΥΣΙ, ΔΕΝ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΕΙ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ.

ΜΗ ΡΑΝΤΙΖΕΤΕ ΤΑ ΦΥΤΑ ΜΕ ΔΙΑΛΥΣΙ, ΔΕΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ, ΘΑ ΤΑ ΜΑΡΑΝΗ.

Καμιά ίσως άπ' τις έφευρέσεις της πολεμικής περιόδου δεν ένδιπρερε τόσο το κοινόν, όσο το νεο έντομοκτόνον D. D. T. — Έννοούμε δε το άμερικανικό κοινόν, που μπορεί να προμηθευθή την άστυαυρή αυτή σκόνη, γιατί στην Έλλάδα δεν υπάρχει άκόμη οτό έμποριον.

Το νεο έντομοκτόνο είναι μία λεπτή άσρη σκόνη, που γίνεται εύκολα σβώλοι. Τα άρχικά ψήφια της όνομασίας του προέρχονται άπ' το έπιστημονικό του όνομα: «δισχλωρο - διφαινολ - τριχλωραιθάνιον». Χρησιμοποιούμενον στη φυσική του κατάστασι ή χλωραιθάνιον, έχει έντομοκτόνο ένέργεια ίσχυρό διαλυμένο σε πετρέλαιο, έχει έντομοκτόνο ένέργεια ισχυρότερη και διαρκέστερη από κάθε άλλο. Με μία μόνο κατάλληλη έφαρμογή του, εξακολουθεί να σκοτώνει τα έντομα επί έβδομάδες ή μήνες, ενώ τα άλλα τείτεια φάρμακα άπαιτούν επανειλημμένη χρήσι, γιατί ή ένέργειά τους διαρκεί έλάχιστα.

Το μειονέκτημα όμως του D. D. T. είναι ότι δεν σκοτώνει κεραυνόβολα, όπως π. χ. το όλιτ. — Όταν έρχεται σ' έπαφή με τα έντομα, άπορροφάται άπ' το στόμα τους, τα πόδια τους ή το σώμα τους και τους προκαλεί παράλυσι του νευρικού συστήματος. Χρειάζεται όμως γι' ότο ένα χρονικό διάστημα από 20 λεπτά ως μερικές ώρες. Στις κατοικίες μάλιστα, που έχουν ένα σκληρό και άδιαπέραστο θώρακα γύρω άπ' το σώμα τους, δεν φέρνει άποτέλεσμα πριν από μία βδομάδα.

Δεν διαλύεται στο νερό, αλλά μόνο στο πετρέλαιο. — Η κανονική περιεκτικότητα των διαλύσεων για οικιακές χρήσεις είναι 5%. Κυκλοφορούν ωστόσο στο έμποριον και άραιότερες διαλύσεις (1%), με το δικαιολογητικό ότι είναι πιο άκίνδυνες για τους ανθρώπους. Κι' αυτό ίσχυει προνομιακά για όσους χρησιμοποιούν την διάλυσι για ψεκασμούς στο άέρα των διατημάτων, αντί να ραντίσουν μ' αυτήν τους τοίχους — όπως είναι το σωστότερο.

Γιατί το D. D. T. δεν προσβάλλει μόνο το νευρικό σύστημα των έντόμων, αλλά και των θηλαστικών, έπομένως και του ανθρώπου. Είναι ιδιαίτερως έπικίνδυνον για σκυλιά, γάτες και μικρά παιδιά. Δεν έχουν σμειωθή ως τώρα δηλητηριάσεις μ' αυτή την ουσία, αλλά τα πείρασμα άπέδειξαν ότι μπορεί να συμβούν. Είναι βέβαια, μικρή ή τοξικότης της για τους ανθρώπους, έπομένως δεν υπάρχει λόγος να φοβηθή κανείς να την μεταχειριστεί. Πάντως όμως, πρέπει να λαμβάνονται άριστες προφυλάξεις, έφ' όσον μάλιστα ή σκόνη αυτή είναι άκρωμη και άσρη και μπορεί π. χ. να άνακατευθή μ' ένα φαγητό χωρίς να το άντιληφθή κανείς. Γι' αυτό δεν πρέπει να βρισκόται στην κουζίνα, ούτε σε μέρος προσιτό οτά παιδιά ή οτά ζώα του σπιτιού. Πιο έπικίνδυνον είναι σε διάλυσι, παρά ως σκόνη.

Όταν χρησιμοποιείτε τη διάλυσι συνεχώς περισσότερο από μία ώρα, είναι πρόνομο να φορήτε έλαστικά γάντια και ν' άναπνεύετε μέσα από μία γάζα διπλωμένη σε πολλά στρώματα, ή από μία βρεγμένη πετσέτα. Μη φεκάσετε ποτέ αυτή τη διάλυσι κοντά σε άναμμένη φωτιά. Μη ραντίσετε μέρος όπου θ' άκουμπήστε ψυχή ή άλλα τρόφιμα. — Αν χυθή διάλυσις επάνω σας, πλυθήτε γρήγορα με άσπουνι, για να μην έρεθισθή το δέρμα.

Τα συμπτώματα δηλητηριάσεως με D. D. T., που παρετηρήθησαν σε ζώα, είναι χάμω της όρέξεως, νευρικότης και τρεμούλα. — Η συνεχής χρήσις της διαλύσεως, που μπορεί να προκαλέση ζάλας και άλλες τέτοιες άδυσχερίες, που όφείλονται όμως μάλλον στο πετρέλαιο. — Επίσης το πετρέλαιο προκαλεί τον έρεθισμό του δέρματος, όταν πέσουν επάνω του σταγονέες διαλύσεως.

— Άς ίδουμε, τώρα πώς πρέπει να χρησιμοποιηθεί το D. D. T. για κάθε είδος έντόμου.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΥΕΣ. — Ραντίστε ή αλείψετε με μία διάλυσι 5% τους τοίχους, τα ταβάνια, τα παράθυρα, τα όρματα του ήλεκτρικού και όλα γενικώς τα μέρη όπου κάθονται οι μύγες. Άρκουν 30 δράμια διαλύσεως για κάθε 10 τετραγωνικά μέτρα έπιφανείας, ώστε να σχηματισθή ένα λεπτό στρώμα έντομοκτόνου που διατηρείται επί μήνες. Με την ίδια διάλυσι ραντίζονται και τα μέρη όπου πολλαπλασιάζονται οι μύγες (κοπριά, σωροί σκουπιδιών, κλπ.).

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ. — Ραντίστε με την ίδια διάλυσι τα στάσια νερά, όπου αναπτύσσονται τα κουνούπια. Για ένα στρέμμα νερό άρκουν 300 δράμια της διαλύσεως. — Η άποτελεσματικότητα του φαρμάκου διαρκεί 1-2 έβδομάδες, άναλόγως του σμακτικότης του φαρμάκου. Είναι να βρεσά καλή με τη διάλυσι. — Εται διαχέεται το φάρμακο ή έπαιτα να βουτηχθή στο νερό. — Λοιπόν, ένα πινέλο με πινέρι, ή έπαιτα να βουτηχθή στο νερό. — Εται διαχέεται το φάρμακο λίγο - λίγο, επί έβδομάδες.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΚΟΡΕΛΟ. — Ραντίστε με τη διάλυσι κρεβάτια, στρώματα, χαρμάδες των τοίχων και του πατώματος, κλπ. — Η ένέργειά της διατηρείται επί 9 μήνες. — Χρειάζεται δυοστή διάλυσις για να τις σκοτώσει. Προτιμώτερον είναι ένα μίγμα 10% σκόνης D. D. T. με τάλκ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ. — Ραντίστε με διάλυσι τα ρούχα και το έσωτερικό του ντουλαπιού ή του υπαυδίου. Για να φέρη άποτέλεσμα, πρέπει να έλθω σ' έπαφή με τους σκύλους, γιατί δεν άναδίδει άτμούς, όπως π. χ. ή ναφθαλίνη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥΣ. — Βρίσκονται συνήθως πάνω στις γάτες ή στους σκύλους. Μπορείτε να ραντίσετε το σκύλο σε με σκόνη, αλλά με προσοχή για να μη γλυφθή και καταπνή το δηλητήριο. Μη μεταχειριστείτε ποτέ διάλυσι. Μη ραντίστε τις γάτες, που γλυφονται πολύ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΕΙΡΕΣ. — Χρησιμοποιείτε ένα μίγμα 10% D. D. T. και τάλκ. — Επειδή όμως δεν σκοτώνει τα αυγά των έντόμων, πρέπει να επαναλάβετε τη χρήσιμοποίησι του μετά 8-10 ήμέρες.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ. — Γίνονται πείρασμα για τήν έξαρκήσιν των άποτελεσματικών του φαρμάκου οτά διάφορα είδη έντόμων. Πάντως, άλλα παρσίτα σκοτώνονται άπ' αυτό και άλλα όχι. — Έχει διαπιστωθή έξ άλλου ότι τα πεπόνια και τα άγγουρια δηλητηριάζονται με μικρές δόσεις του φαρμάκου, κι' όπ' έπιβαδύνεται ή άνάπτυξις των σιτηρών, της ντομάτας και των όσπριων. Σηπρά, πάνω στο όποιο έχει μείνει μία ποσότης D. D. T., μπορεί να επάσθουν στο νευρικό σύστημα των ανθρώπων και των οικικών ζώων.

Κατά τή γνώμη ενός είδικου έπιστήμονος, ένδέχεται να συμβή με το D. D. T. ό,τι και με τόσα άλλα έντομοκτόνα: Νά συνήθισον δηλαδή σιγά - σιγά τα έντομα στην έπίβρασι του, κι' έτσι να χρειάζονται ίσχυρότερες δόσεις για να έξοντωθούν. — Το D. D. T. δεν έχει την ιδιότητα ν' άπομακρύνει τα έντομα (μύγες, κουνούπια, ψύλλους, κλπ.). Για το σκοπό αυτό ραντίζονται τα ρούχα και το όέρμα με μία άλλη νέα κημική ουσία, το «καλκόν διεσθινόν», σκευασμένο άσρη για τόν άνθρωπο, αλλά εξαιρετικά άντιαπητική για τα έντομα.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ ΣΚΟΡΕΛΙΖΑΤΕ ΔΙΑΛΥΣΙ 5% ΣΕ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΣΤΑ ΣΤΑΣΙΜΑ ΝΕΡΑ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΥΕΣ ΡΑΝΤΙΖΑΤΕ ΤΟΙΧΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΒΑΝΙΑ ΜΕ ΔΙΑΛΥΣΙ 5%.

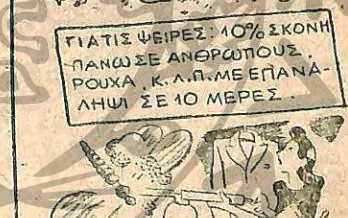
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ ΡΑΝΤΙΖΑΤΕ ΤΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΧΑΡΜΑΔΕΣ ΜΕ ΔΙΑΛΥΣΙ 5%.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ ΜΕΤΑ ΧΕΙΡΙΣΘΕΤΕ ΜΙΓΜΑ 10% ΣΚΟΝΗΣ ΚΑΙ 90% ΤΑΛΚ.

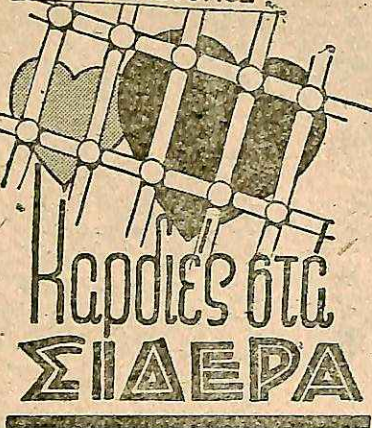

ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΕΙΡΕΣ 10% ΣΚΟΝΗ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΡΟΥΧΑ, Κ.Λ.Π. ΜΕ ΕΠΙΠΑΝΑΛΗΨΙ ΣΕ 10 ΜΕΡΕΣ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ ΡΑΝΤΙΖΑΤΕ ΜΕ ΔΙΑΛΥΣΙ 5% ΝΤΟΥΛΑΠΙΑ ΚΑΙ ΡΟΥΧΑ.

Καρδιές στις Σιαδέρα

Μέσα στο κοσμικό κέντρο, οι καρδιές των τραγουδιστών και των τραγουδιστριών, που κάποτε ήταν απλώς ένα κομμάτι του σώματος, έχουν γίνει ένα κομμάτι της ψυχής.

Η νεαρή πελάτισσα του τραγουδιού, η οποία κάποτε ήταν απλώς ένα κομμάτι του σώματος, έχει γίνει ένα κομμάτι της ψυχής.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, τραγουδιστή της καρδιάς μου. Πάρε με ψηλά, στους απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

Ο τραγουδιστής πάλι, πνιγμένος μέσα στον κοσμικό κέντρο, με συγκρατημένο πόθο, σ'αυτή την απανταχού ανάμεσα στις νότες κι' από τους στίχους.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, αγαπημένη!... Θέλω να σε πάρω μαζί μου ψηλά, να σε ανέβω στις απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

Ο τραγουδιστής πάλι, πνιγμένος μέσα στον κοσμικό κέντρο, με συγκρατημένο πόθο, σ'αυτή την απανταχού ανάμεσα στις νότες κι' από τους στίχους.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, αγαπημένη!... Θέλω να σε πάρω μαζί μου ψηλά, να σε ανέβω στις απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

Ο τραγουδιστής πάλι, πνιγμένος μέσα στον κοσμικό κέντρο, με συγκρατημένο πόθο, σ'αυτή την απανταχού ανάμεσα στις νότες κι' από τους στίχους.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, αγαπημένη!... Θέλω να σε πάρω μαζί μου ψηλά, να σε ανέβω στις απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

Ο τραγουδιστής πάλι, πνιγμένος μέσα στον κοσμικό κέντρο, με συγκρατημένο πόθο, σ'αυτή την απανταχού ανάμεσα στις νότες κι' από τους στίχους.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, αγαπημένη!... Θέλω να σε πάρω μαζί μου ψηλά, να σε ανέβω στις απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

Ο τραγουδιστής πάλι, πνιγμένος μέσα στον κοσμικό κέντρο, με συγκρατημένο πόθο, σ'αυτή την απανταχού ανάμεσα στις νότες κι' από τους στίχους.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, αγαπημένη!... Θέλω να σε πάρω μαζί μου ψηλά, να σε ανέβω στις απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

Ο τραγουδιστής πάλι, πνιγμένος μέσα στον κοσμικό κέντρο, με συγκρατημένο πόθο, σ'αυτή την απανταχού ανάμεσα στις νότες κι' από τους στίχους.

Το τραγούδι είναι μόνο για μένα, αγαπημένη!... Θέλω να σε πάρω μαζί μου ψηλά, να σε ανέβω στις απάτελους αιθέρες που δημιουργούν με τον ήχο της φωνής σου, κι' εγώ μ'εξαιρέσει.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τί είναι το «ήλιον»;

Οι εύρηγες ιδιότητες του

Το 1918, ένα κυβικό μέτρον απ' το αέριο (ήλιον) κόστιζε στην Αμερική 90 χιλιάδες δολάρια. Σήμερα στοιχίζει μόλις 20 σέντ, και θα γίνει ακόμη φθηνότερο. Μολονότι είχε διαπιστωθεί η ύπαρξή του στον ήλιο από το έτος 1868 και στη Γη από το 1895, επί πολλά χρόνια ήταν απλώς ένα αέριο σπινθηρίδιο, δίχως καμιά πρακτική χρησιμοποίηση. Αλλά, το 1903, ενώ γίνονταν στο Ντένβερ της Αμερικής πολιτικές Κάνσας γεωτρήσεις για την αναζήτηση πετρελαίου, ανέδρασαν απ' τα έγκαιρα της γής ένα μίγμα φυσικών αερίων, που περιείχε 2% ήλιον. Δεν άργησαν τότε να βρεθούν οι κατάλληλες μέθοδοι για τον αποχωρισμό του ήλιου απ' αυτό το μίγμα. Επειτα οι Ηνωμ. Πολιτείες κατάλαβαν τη στρατιωτική σπουδαιότητα του κι' έκαναν την παραγωγή του κρατικό αμερικανικό μονοπώλιο, εφ' όσον δεν έχουν βρεθεί ως τώρα υπολογισμοί ποσότητας του σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου. Κατά τον τελευταίο πόλεμο, διατέθηκαν 17.000.000 δολάρια για την ίδρυση τεσσάρων νέων εργοστασίων παραγωγής καθαρού ήλιου. Όσο απ' το αέριο αυτό πλεονάζει, θα αποθηκεύεται σ' ένα απέραντο υπόγειο τεπόζιτο, απ' όπου θα παραλαμβάνεται κάθε φορά η απαιτούμενη ποσότης.

Το 1940, λειτουργούσε ένα μόνο εργοστάσιο, με παραγωγή 25 φορές λιγότερη απ' τη σημερινή. Για πρώτη φορά σήμερα υπάρχει τόσο άφθονο ήλιον, αρκετό για όλες τις νέες μεταλλουργικές χρησιμοποίησεις του, τις οποίες προδίδουν οι ειδικοί. Το ήλιον είναι μετά το υδρογόνο, το ελαφρότερο απ' όλα τα αέρια. Δεν ανάφλεγμα, ούτε καί ενώνεται με άλλα χημικά στοιχεία. Δεν είναι καθόλου δηλητηριώδες. Δεν έχει χρώμα, γεύση ή μυρωδιά. Οι βασικές αυτές ιδιότητες του κι' η φθηνή τιμή του εξηγούν τις τόσες εφαρμογές του στην αεροπορία, στη μεταλλουργία, στην ιατρική.

Μετά την πυρηνολογία του γεωμινικού πηδαιολογίου (Χίντεμποργκ), που ήταν γεμάτο με εύφλεκτο υδρογόνο, μόνο το ήλιον χρησιμοποιείται πια για το γεμισμό των αεροπλάνων. Για το μεγαλύτερο μέρος αεροσκάφους χρειάζονται 180.000 κυβικά μέτρα ήλιον. Ο πόλεμος έφερε τεράστιες τελεοποιήσεις στην τεχνική των πηδαιολογικών, μεγαλειότερες από όσες είχαν πραγματοποιηθεί στα 25 προηγούμενα χρόνια. Απεδείχθη δέ ότι το αέριο ήλιον, που πετούν με μικρή ταχύτητα, είναι καλύτερα απ' τα αεροπλάνα για την προστασία υποπλοίων. Απ' τις χιλιάδες των πλοίων, που αναδύονται από πηδαιολογικά, ούτε ένα δεν υπέστη επιτυχισμένη επίθεση υποβρυχίων. Τώρα διοργανώνεται στην Αμερική ένα δίκτυο αεροπορικών συκοινωνιών με πηδαιολογικά.

Εξ άλλου, το ήλιον χρησιμοποιήθηκε πολύ κατά τον πόλεμο για τις συγγαλίες μεταλλικών μερών των αεροπλάνων, που περιείχαν μαγγάνιο και γι' αυτό δεν μπορούσαν να διατηρηθούν στον άερα χωρίς να καούν. Στη μεταλλουργία, το ήλιον βοηθάει ώστε να παρασκευάζονται κράματα με απόλυτη ακρίβεια περιεκτικότητας των συστατικών τους. Επισήμως επιτρέπει τη συγκόλλησι του αλουμινίου, που έθεωρετο αδύνατο.

Οι γιατροί μεταχειρίζονται ήλιον κατά τις έγκει-ρήσεις, για την αραίωση των αναισθητικών αερίων. Για τη θεραπεία του άσθματος χρησιμοποιείται ένα μίγμα από 79% ήλιον και 21% οξυγόνο. Το ήλιον είναι προτιμότερο απ' το άζωτον για το σκοπό αυτό, γιατί είναι πιο ελαφρό, και συνεπώς απαιτεί μικρότερη μυική προσπάθεια κατά την αναπνοή.

Το ίδιο μίγμα οξυγόνου και ήλιου επιτρέπει στους δύτες ν' αναπνεύουν άνετα σε βάθος 400 μέτρων. Ενώ ως τώρα δεν μπορούσαν να κατεβούν βαθύτερα από τα 70 μέτρα, δίχως να κινδυνεύσουν. Έτσι, θα γίνουν πολύ γρήγορα ανέλικτες πλοίων και φορτηγών ανυπολογιστόν αξίας, που βρίσκονται στο βυθό των ωκεανών.

Ανάλογες εφαρμογές θα βροί το ήλιον στο ά-νομιμα των τουνελ και σε κάθε άλλη εργασία που υποβάλλει τους εργάτες σε ύψηλες ατμοσφαιρικές πιέσεις. Προέπει ακόμη να προσθεθούν με έωσιμ-νες αδιαθεσίες κι' ανωμαλίες των αισθήσεων, απ' τις οποίες υποφέρουν οι αεροπόροι, προλαμβάνον-ται με την αναπνοή μίγματος οξυγόνου και ήλιου. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν στην Αμερική υπό-γεια αποθέματα 280 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων ήλιου. Όταν εξαντληθεί αυτή η ποσότης, θα βρεθεί ασφαλώς ο τρόπος της εκμεταλλεύσεως του ήλιου της ατμοσφαιρας, το οποίο έχει συγκεντρωθεί δλο στη στρατόσφαιρα, επειδή είναι πολύ ελαφρό. Μό-νον που τότε θα ήπην πια να είναι το αέριο αυτό αμερικανικό μονοπώλιον.

Ο σκύλος του Ρούζβελτ

Ο αγαπημένος σκύλος του Ρούζβελτ, άκρίτος ουντροφός του, αλλοτε, ριχθηκε τελευταίως πάνω σ' ένα τεράστιο μπουλντόγκ, που μπήκε σ' ένα κήπο του σπιτιού των άφεντικών του. Έτσι, είναι τώρα πληγμένος σοβαρά στην κοιλιά και στο ένα αυτί. Κάθε μέρα δέ, παίρνει πολυάριθμα γράμματα μικρών Αμερικανών, που ρυτύνουν για την ύγεια του και του στέλνουν λικουδιές.

ΕΡΩΤΙΚΑ Κρυφά Μυστικά

Η γοητεία, το ξελόγια-σμα μιας γυναίκας με τον έρωτα, αρχίζει από τη με-γάλη, τη λεπτή και μαγική τέχνη ν' άρση κανείς στις γυναίκες.

Φροντίζετε πάντα να εί-σαστε συμπαιθητικοί κι' ε-λάτριοι, αξιανάπτυχοι στη ζωή, συμδούλευσε ο θρυλ-ικός γόνος Καζανόβας.

Η γοητεία λοιπόν δεν εί-νε ή τέχνη να ξερίει ν' άγα-πάς, αλλά ή τέχνη να κά-νεις τις γυναίκες να σ' άγα-πήσουν. Ο γόνος άποφαινει τον έρωτα για τον έαυτό του και τον χρησιμοποιεί ως μέ-σον για την κατάκτηση μιας γυναίκας καρδιάς. Κι' ό-ταν κερδίει την πρώτη μάχη, σημειώνει μια μεγάλη επιτυ-χία, γιατί οι γυναίκες, όταν άποφούν, είναι χίλιες φορές πιο τρελές από τους έρω-ταμένους άνδρες. Το πνεύ-μα και ή καρδιά τους «τυ-φλώνονται» κυριολεκτικά και ύπακουστον μόνο στο ένστικτο τους με μια τέτοια φρενιύ-δα, που θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι ο πραγματι-κά έρωταμένος γυναίκες έ-χουν χάσει τα λογικά τους.

Μέσα στον πυρετό της κα-θημερινής δουλειάς, ο σκλ-θος του εργοστασίου ή τοι γραφείου δεν έχει καιρό να παρακολουθήσει παρά μόνο με το βλέμμα το θεατικό πλάσμα που περνάει από κον-τά του. Ευλογίες κι' έλθορ-ρυντικές ματιές, προκλητικά χαμόγελα, ύποσχεσεις για μια ανέλπιστη ευτυχία, χέ-νονται σε λίγες στιγμές για πάντα.

Ο έρωας, στην εποχή μας, είναι πολυτέλεια. Έχει άνογ-ή από πολλές άνεσεις.

Γι' αυτό, πολλοί άνδρες, πνιγμένοι στις φροντίδες της ζωής, διατάζουν μπροστά στον έρωτα και κατά βάθος τον φοβούνται, γιατί το μέ-λυν παρουνιάζεται γι' α-τούς άδελφούς και άνυπέρβλη-τες οι δυσκολίες της ζωής.

Σήμερα, ο καθένας ύπο-λογίζει άκόμη και τα λεπτά της άρας του. Δεν έχει και-ρό για έκείνες τις τόσο χα-ριτωμένες κι' εύχρηστες ά-ψαυχίες, τα ερωτικά παιγ-νίδια, τις τρελές ιστοριο-ρίες που φλέει. Και όμως, όλα αυτά τα προκαταρκτικά του έρωτος, είναι το θέλη-τρό του.

Γι' αυτό, δεν είναι λίγοι οι άνδρες που θεωρούν τον έρωτα σαν μια άπρόσιτη γο-ρά. Και γι' αυτό πάλιν οι γόντες είναι άργόχοι, έ-χουν όλο τον καιρό στη διά-θεσί τους, είναι οι προνομιού-χοι της ζωής.

Η τέχνη τους λοιπόν, έχει με-ρικούς κανόνες, που δεν εί-νε βέβαια άπόλυτοι και που έχουν πάντα τις εξαιρέσεις τους.

Όταν θέλει κανείς να πο-λοποιήσει ένα φρούτο, πρέ-πει να το γνωρίζει καλά, να ξέρει πού βρίσκεται ακριβώς τα άσπρη και τρώει ση-μετα του. Υπάρχουν χίλιοι τρόποι για την έσοδο ένα-τίον του, μα μόνο ένας είναι καλός, άποτελεσματικός, ή κατάκτησις δια της γοητείας.

Αλλά όταν θέλει κανείς να πολιορκήσει μια γυναίκα, δεν πρέπει να γυρεύει να την καταλάβει. Πρέπει μόνο να

ξέρη ότι ή μεγάλη χαρά, ή ευτυχία του έρωτος, προέ-ρχεται από τη ζωή επιθυ-μία που νοιώθουν δυο πλά-σματα διαφορετικού φύλου να συνενωθούν σαν δυο φλόγες σε μιά. Κι' όμως, όταν περάσει αυτή ή τρελή επιθυμία, έρχεται γρήγορα μια μικρή άπογοήτευση, αν δεν προσθέσουμε σ' αυτή την επιθυμία την τρυφερότητα, την άφροσύνη, τη βυσία, έ-νεγκκα αίσθήματα, που άπο-τελούν τη βάση της φιλίας και που προσθέτουν στις α-τάσπες του έρωτος ένα ι-σχυρό θεώλητρο, άπαραίτη-το για τις εύαισθητες ψυ-χές.

Κι' εδδ έγκειται ή λεπτή τέχνη του γόντος: να στο-λίση τον έρωτα με τα πε-ριτά του!

Αλλά τί δύσκολη πού εί-νε ή ερωτική πολιορκία μιας γυναίκας... Οι ύποψιοι γόντες καλό είναι να προσέ-χουν τα λόγια μιας άμωρης κι' έξυπνης γυναίκας, της Μών Λωτιέ, μιας από τις περιφημότερες παρισινές έβ-αλισσες του έρωτος.

Θέλετε να μάθετε με ποίό τρόπο κρύν τους άν-δρες; Είτε μια μέρα στον μεγάλο συγγραφέα Πάλ Μπουρέ. Άκούστε... Πρώτ' απ' όλα ή άμορφία είναι ά-χρηστη στον άνδρα. Οι άλη-θινοι γόντες δεν είναι συνή-θως άραιοι άνδρες. Θα μού πητε όμως ότι υπάρχουν ά-μορφα μύτια κι' ότι τα μύ-τια είναι ο καθρέφτης της ψυ-χής.

Είστε άπιστοι ο πόσο λίγο πρόνομι-τα ξέρουμε για τον έαυτό μας, για την ζωή μας, για την σωματική άνάπτυξή μας, για την υγεία μας... Άν άμφισβήσετε, θα σας πει το παρακάτω ερωτη-ματικό άλλοτε, που άπορσιεύθηκε σ' ένα αμερικανικό περιοδικό. Άφου διαβάστε κάθε ερώτησι, προσπαθήστε να άπαντήσετε με το νου σας. Κατόπιν, ή άναλυτική άπάντησις που άκολουθεί, θα σας πληροφορήσει αν οι γνώσεις σας είναι σω-στές ή όχι.

1) Η σωματική άνάπτυξή μας σταματάει στα 21 χρόνια μας;

Όχι. Μπορεί να έξακολουθήσει άκόμη και μετά τα 25, και να άποκτήσουμε το μεγαλύτερο ύψος μας σε ηλικία 35 ή 40 έτών. Κατόπιν αρχίζουμε να κονταίνουμε κατά μισό πόνο περίπου κάθε 10 χρόνια, γιατί ξεραίνονται και ζεραίνουν οι «κόνδροι» των αρθρώσεων και της σπονδυλικής στήλης.

2) Οι προϊστορικοί πρόγονοί μας ήσαν ψηλό-τεροι από μας;

Όχι. Το μέσον άνάστημα του ανθρώπου είναι σήμερα κατά 5 πόντους μεγαλύτερο από την προϊστορική εποχή. Αυτό όφειλεται ίσως στις εύ-κολότερες συνθήκες της ζωής και στην άφθνώ-τερη τροφή.

3) Οι κοντροί άνθρωποι είναι εύθυμοι;

Ναί. Έχουν συνήθως πνεύμα αίσιοθεο, πρα-κτικό, κοινωνικό, εύάθετο. Ένν οι ψηλοί κι' άδύνατοι με το στενό στήθος, είναι μεγαλοχί-κοι, άποτραβηγμένοι, ιδεαλιστές, άσφαρκ άνικα-νοποίητοι.

4) Ένας άνδρας μπορεί να συμπεράνει πως θα γίνει στο μέλλον ή άγαπημένη του, βλέπον-τας σήμερα τη μητέρα της;

Ναί. Τα περισσότερα παιδιά κληρονομούν το σωματικό τύπο των γονέων τους. Υπάρχουν βέ-βαια κι' εξαιρέσεις. Άν όστόσο ή ύποψια πε-θερά σας είναι εύκλινή, άροσική, χαριτωμένη, ύπομεινε να είστε σχεδόν βέβαιοι ότι θα της μοιάσει κι' ή γυναίκα σας στα χρόνια της.

5) Οι άδύνατοι ζουν περισσότερο απ' τους κοντρούς;

Ναί. Οι άσφαλιστικές έταιρείες διατάζουν να άσφαλίσουν όσους έχουν βάρος περισσότερο απ' το κανονικό.

6) Το σωματικό τύπο σας είναι άσχετος προς την κατάσταση της υγείας σας;

Όχι. Οι σωματικώς άνδρωτοι έχουν προδιά-θεσι σε αρρώστιες της καρδιάς και των νεφρών, διαβήτη και πύσι. Οι ψηλοί και άδύνατοι σε φυ-ματίσι, πεπτικές άνωμαλίες και χρόνιες μο-λύνσεις.

Τί ξέρετε για τον έαυτό σας;

Δέκα ενδιαφέρουσες ερωταποκρίσεις

6) Ο σωματικός τύπος σας είναι άσχετος προς την κατάσταση της υγείας σας;

Όχι. Οι σωματικώς άνδρωτοι έχουν προδιά-θεσι σε αρρώστιες της καρδιάς και των νεφρών, διαβήτη και πύσι. Οι ψηλοί και άδύνατοι σε φυ-ματίσι, πεπτικές άνωμαλίες και χρόνιες μο-λύνσεις.

7) Η καλή στάσις είναι σπουδαιότερη απ' τις άφρονες γραμμές;

Ναί. Συνών, ένα σώμα με έλαττωματικές γρα-μές φαίνεται άραιο, γιατί το κολλάει ή στάσις. Άλλωστε, με την καλή στάσις, λειτουργούν κα-νονικά οι μύς, κι' έτσι τείνουν να εξαφανισθούν ύπαισμένες άνωμαλίες, όπως π.χ. το άπρος στη βάση του λαιμού, ή γοντρή μέση, τα ύπερβολικά προεξέχοντα νύα, κλπ.

8) Μπορείτε ν' άποκτήσετε ύραιο στάσις, κρα-τώντας ένα βάρος πάνω στο κεφάλι σας;

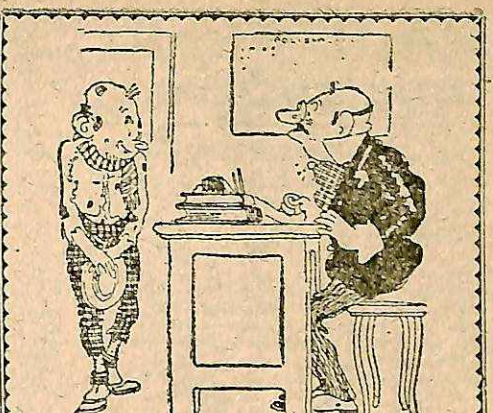
Ναί. Γιατί συντηρείται έτσι σε μια ίσορροπία και πείραρχα κινήσεων. Οι γυναίκες που μετα-φέρουν συνήθως στάσεις ή καλώς ή άσχημα, έχουν σιλουέτα άρμονική και ύ-ραιο.

9) Η σωστή στάσις είναι να φέρνουμε το στή-θος προς τα έμπρός, την κοιλιά προς τα μέσα και τους ώμους προς τα πίσω;

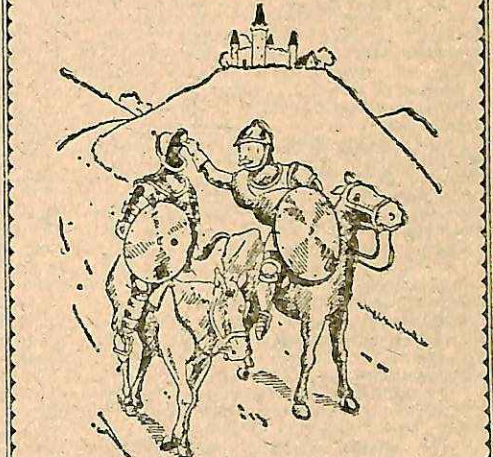
Όχι. Η στάσις αυτή είναι άσυνήκη, κουράζει τους μύς, παρουσιάζει άντιασθητικό θέαμα. Το σωστό είναι να κρατάτε το σώμα σας εύθυνο, του άπό την κατακόρυφη γραμμή του.

10) Ο τοκετός καταστρέφει τη γυναίκα σι-λουέτα;

Όχι. Άν μετά τον τοκετό έξακολουθήσει ή άπαιτούμενη άνάστασις κι' οι κατάλληλες φυσι-κές άσκήσεις, ή σιλουέτα δεν πάσχει άπολύ-τως τίποτε. Τόσες ήσποιοί του κινήματόν της έχουν γίνει υπέρρες, χωρίς να χάσουν διάλο-την όροσί τους και την κομψότητά τους. Κι' οι έξνο άπογοήτριοι βεβαιώνουν ότι οι γυναίκες που κάνουν το επάγγελμα του μοντέλλου, γί-νονται ύραιότερες μετά τον τοκετό.

ΕΝΩΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΙΤΟΥ
—Τι δουλειά κάνεις;
—Ο διαρρηκτής. Συλλέ-κτες κοσμημάτων...

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ
—Μπράβο! Μου την έσκαψε ο άραμπόπου κι' έμεινε στον πύργο!

Παράξενο διήγημα

«Ο Μπουντάν είχε ζητήσει μερικές ημέρες άδεια, για να ξεκουρασθεί. Προ-

Ὁ Σακεσθη παντρεύτηκε σὲ ἡλικία
 18 ἐτῶν. Ὁ Ἀνθνης κ' ὁ Μοῦρκε σὲ ἡ-
 λικία 24 ἐτῶν. Ὁ Οὐάτερ Ἐκσὼτ, ὁ
 Μόζαρτ κ' ὁ Φρανκλίνος σὲ ἡλικία 26
 ἐτῶν. Ὁ Ναπολεὼν, ὁ Βάσιγγτον καὶ
 ὁ λόρδος Βύρτον σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν, ὁ
 Ροσσίνι σὲ ἡλικία 31, ὁ Χάλεϋ σὲ ἡ-
 λικία 34 ἐτῶν, ὁ Ἀριστοφάνης σὲ ἡ-
 λικία 36 ἐτῶν, ὁ Τολμὰκ σὲ 39, ὁ Λού-
 θρος σὲ 42 κ' ὁ Γκάντι σὲ ἡλικία 57
 ἐτῶν.

Καπρίτσια καὶ ἰδιότητες
Ἰνδῶν Προγκηπισσῶν

Όταν πέθανε, έκαψαν τὸ σῶμα τῆς καί, σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμία τῆς, καθέναν ἀπὸ τοὺς συζύγους τῆς πήρε ἓνα μικρὸ σακουλάκι, ποὺ περιείχε ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν τέφρα τῆς.

Μερικές σκανδαλώδεις αποκαλύψεις

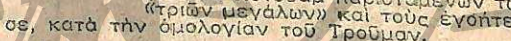
ἡ μικροῦλα Μυρία. Ἔτσι, προτίμησαν να
τῆς τὰ βγάλουν. Τὰ κάτω
πρῶτα, τὰ ἐπάνω ἔπειτα.
Σήμερα, ἔχει βέβαια τὰ ὁ-
ρατότερα δόντια τοῦ κόσμου
καὶ δὲν παραλείπει καμμία
εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὰ ἐπιδεί-
ξη. Ἀλλὰ εἶνε ψεύτικα.
Ἡ μικροῦλα Μυρία Ρό-
σε τὸ καινούργιο αὐτὸ ὁ-

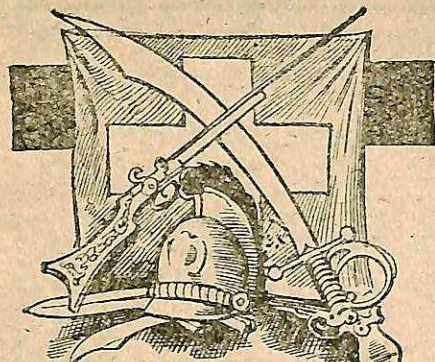
Το 1926-ο Κόρινθα πήγε στο Χάλλνχουτ όπου, μετέξω άλλων έργων, ενύρθηκε και τον «Τρωικό Πόλεμο» που τον έκανε πια γνωστό σ' όλον τον κόσμο, και τον επέβαλε στη συνειδησία όλων εκείνων που ασχολούνται με τον κινηματογράφο.

γι' αὐτὸν ὁ πολὺς κόσμος, εἶνε ὅτι ζῇ ὁ
 σουχα στὸ Μπεθέρλεϋ - Χίλλς, μαζί με τὴν
 Πάτ Πάττερσον, σύζυγό του ἀπὸ δέκα χρό-
 νια, καὶ τὸ μικρὸ γιοῦ τους Μίκαελ.

Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου σκηνοθέτου

Και μία ακόμη λεπτομέρεια. Ο Κόρντα παραιτήθηκε το 1935 την Μερά Ουπερόν. Έξω ενομήθηκε μέχρι σήμερα, οπότε πληροφορούμεται ότι η Ουπερόν ζητεί διαζύγιο. Πάλι καλά. Για δέκα χρόνια ζωής, πολύ λίγο! ας έκεινους η ανακατεύθυνση με τον κινηματογράφο συμπληρώνουν. Ο Άλεξαντερ Κόρντα κι η Ουπερόν κέρδισαν έτσι ένα ρεκόρ!...

ΟΘΩΝΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Τα πρώτα σύννεφα

Μία από τις πλέον σημαντικές χρονολογίες της νεότερης ιστορίας της Ελλάδος είναι αναμφισβήτως η 25η Μαρτίου του 1859...

Όπως ήταν φυσικό η Αθήνα αναστάτωθηκε και η αστυνομία μπήκε άμεσα σε κίνηση. Αλλά οι λιβελλοί είχαν κυκλοφορήσει πια...

Η Αθήνα όμως, αλλά πανίχυρος λαός (ήλαιο), τι έλεγαν οι λιβελλοί αυτοί; Χαρακτηρίζαν την Κυβέρνηση ως υποδουλωμένη στους ξένους...

Ποιος είχε γράψει τις λιβελλούλες; Η φημη απόδειξη τη συντάζει τους σε μία μυστική εταιρεία...

Αλλά τα πράγματα στην Ελλάδα και στην Αθήνα ιδιαίτερα ακολουθούσαν πια τη μοίρα εξελίξεώς τους...

Ενώ μάλιστα αργότερα, τον Απρίλη του 1859 είχε καταρτισθεί στην Αθήνα μία μυστική εταιρεία...

Μέσα σε δύο μήνες έγιναν μέλη της μυστικής αυτής εταιρείας είκοσι βουλευτές, ένας αρχιεπίσκοπος...

Τα ζωντανά μέλη της εταιρείας, οι νέοι ιδίως φόρεσαν μεγάλες ψάρες στο κεφάλι, σαν τους χωρικούς...

Η ΠΟΛΙΣ με τις χρυσές ρίζες

Γιούλη και φρικτή δυστυχία

Η Νοτιοαφρικανική Δημοκρατία ζητεί μεταναστεύσεις. Η είδηση αυτή ηλέκτρισε πλήθος κόσμου...

Είπατε έφτασαν οι χρυσοθήρες, με τις άμετρες περιπέτειές τους και την τραγική ζωή τους. Άλλοι απ' αυτούς έγιναν θαύματα...

Ας ζήσει η διηγηθούμε την περιεργή ιστορία του μεγαλύτερου χρυσωρυχείου του Τράνσβααλ...

Μία μέρα, καθώς έσπαζε εκεί κοντά ένα βράχο, ο Ουάιτερ ανέκαυσε μία λεπτή φλέβα χρυσού...

Εκείνη την εποχή η Αθήνα αναστάτωθηκε και η αστυνομία μπήκε άμεσα σε κίνηση. Αλλά οι λιβελλοί είχαν κυκλοφορήσει πια...

Η Αθήνα όμως, αλλά πανίχυρος λαός (ήλαιο), τι έλεγαν οι λιβελλοί αυτοί; Χαρακτηρίζαν την Κυβέρνηση ως υποδουλωμένη...

Ποιος είχε γράψει τις λιβελλούλες; Η φημη απόδειξη τη συντάζει τους σε μία μυστική εταιρεία...

Αλλά τα πράγματα στην Ελλάδα και στην Αθήνα ιδιαίτερα ακολουθούσαν πια τη μοίρα εξελίξεώς τους...

Ενώ μάλιστα αργότερα, τον Απρίλη του 1859 είχε καταρτισθεί στην Αθήνα μία μυστική εταιρεία...

Μέσα σε δύο μήνες έγιναν μέλη της μυστικής αυτής εταιρείας είκοσι βουλευτές, ένας αρχιεπίσκοπος...

Τα ζωντανά μέλη της εταιρείας, οι νέοι ιδίως φόρεσαν μεγάλες ψάρες στο κεφάλι, σαν τους χωρικούς...

Μία από τις πλέον σημαντικές χρονολογίες της νεότερης ιστορίας της Ελλάδος είναι αναμφισβήτως η 25η Μαρτίου του 1859...

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, αγάπη μου;

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρός νέος 27 ετών. ΕΚΕΙΝΗ: Έξαιρετικά όμορφα νέα 24 ετών.

Η σκηνή είχε χωρισμένη στα δύο. Το μισό μέρος παρουσιάζει ένα κομψό δωμάτιο...

ΕΚΕΙΝΗ (επισημασμένη προηγουμένως, παίρνει το ακουστικό και λέγει με φωνή καθαρή): Εμπρός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ είσαι αγάπη μου; ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά εγώ είμαι. Στις δυο μετά τα μεσάνυχτα...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα έκανες άδικα τον καιρό της γιατί εγώ έβγαζα ήθελα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, αγάπη μου, μα τώρα νυστάζω. Καληνύχτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μία στιγμή! Μία μόνο στιγμή. Όσο φτάνει για να σου πω πόσο σ' αγαπώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορώ, νυστάζω. ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο δυνατά): Δεν είμαι ο Μπομπύ.

ΕΚΕΙΝΗ (έκπληκτη): Πώς; Δεν είσαι ο Μπομπύ; Μα τότε ποιος είσαι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μου επιτρέψετε να σας πω πως ο Μπομπύ σας είναι πολύ λίγο έξυπνος...

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορώ να μάθω με ποιόν μιλάς; ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν το μάθετε, τί θ' αλλάξει;...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί πάς σ' ήρθε η ιδέα να μου τηλεφωνήσετε; ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 53

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ο άπεραντος κάλαθος των άχρήστων των νεοελλήνων. - Παραφύλαξη, καρτέρι. 3) Μία των μεγαλύτερων πόλεων της Κίνας. - Τα περίφημα... του Τυρταίου. 5) Είδος χειροτεχνίας (φενικά). - Αποτελούν το έμφυτον υλικόν ενός φοβερού πολεμικού όπλου. 7) Αγνωστος στον άναΐδα. 9) Όπερα του Βάγνερ και τίτλος ενός των καλλιτέρων ιστορικών έργων του συγγραφέως των «Τελευταίων ημερών της Πομπήας». - Χρησιμοποιούνται προς διαφύλαξιν έλαιου, τυρού και άλλων προϊόντων. 11) Έκ της παρατηρήσεως της... των προβάτων, οι τομπάνηδες συνηθίζουν να προεινύζουν τα μέλ...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν κανίζω ποτέ, κύριε. ΚΑΙ ΤΑΡΑ ΘΕΑΝΕΙ ΠΙΑ. ΕΚΕΙΝΟΣ: Κύριε... Γιατί δεν με λέτε καλλίτερα Ρομπέρ...

ΕΚΕΙΝΗ: Θάνατι πιά... Νυστάζω. ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάλι ψεύδεσθε... Στην πραγματικότητα δεν έχετε καμμία όρεξη να κοιμηθίτε.

ΕΚΕΙΝΗ: Γελάστε πολύ, και να η απόδειξη... (κρεμάει το ακουστικό και σβύνει το φως. Έπικρατεί μερικόν στιγμών σιωπή. Στριφογυρίζει στο κορβόκι της σαν να μη μπορεί να βρής μία άνασπαστική στίσι. Ξανανάει το φως ενώ την ίδια στιγμή εξαγαχτικά το τηλέφωνο).

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας το τηλέφωνο που γτυπά και ξαναχτυπά): «Αν νομίζεις πως θα σου απαντήσει κανείς, γελώ... Άνθρωποι που θέλεις. (Άπλώνει ώστόσο το χέρι και παίρνει το ακουστικό): Μα επί τέλους τι θέλεις; Στην αρχή διασκέδασα κάπως με το άστειό σας. Τώρα όμως φθάνει πιά. Αρχίζετε να μ' ενοχλήτε και να με στενοχωρήτε. Θα με άναγκάσετε να ξερεμάσω το ακουστικό και να τ' αφήσω πάνω στο τραπέζι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως νομίζετε. Εγώ πάντως θα εξακολουθήσω να σας μιλάω. Έχω τόσα πράγματα να σας πω, ένα σωρό άμωρα και τρυφερά λόγια, που δεν είπα ποτέ μου σε καμμία γυναίκα, παρ' όλον ότι άγάπησα πολλές.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν σας άκούω. Καληνύχτα. ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα με άναγκάσετε να φωνάξω.

ΕΚΕΙΝΗ: Όπως σας άφείει. (Βάζει το ακουστικό κάτω απ' το μαξιλάρι άλλα εξακολουθεί ν' ακούη καθαρά τα λόγια του. Σβύνει το φως).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη θυμάνετε. Αφήστε με να φαντασθώ πόσο είστε άμορφη και καλή. Κι' έπειτα ποιος έρεί, μπορεί να συναντηθούμε μία μέρα και να γνωριστούμε. Έσείς είμαι εκείνος που θετε ποτέ πως εγώ είμαι εκείνος που σας τηλεφωνεί άπάντες... Μ' άκούτε;... Αι Έχω μία ιδέα. Θάρω τώρα άμέσως στο σπίτι σας.

ΕΚΕΙΝΗ (άναπνεύοντας παίρνει το ακουστικό): Έλάτε, έλάτε, γρήγορα... ο άνδρας μου θ' αναλάβει να σας κινή την πρόουσα ύποδοχί.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπισημό τόσο να σας γνωρίσω ώστε είμαι έτοιμος να τόν άνωτιστώ. Ακούσε, γόνη. Δεν σε έβρω μα σ' αγαπώ. Δεν έβρω γιατί, μα άπάντες ποιά τρελλά τον έρωτα, τον καυώργιο έρωτα μίας έαυθής, νέας και άραιας γυναίκας με κόκκινη πετσίμα. Μη μου λές άχι, γόνη. Μη φεύγεις απ' το ακουστικό. Μη μ' άφήνεις μόνο... Εμπρός!

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

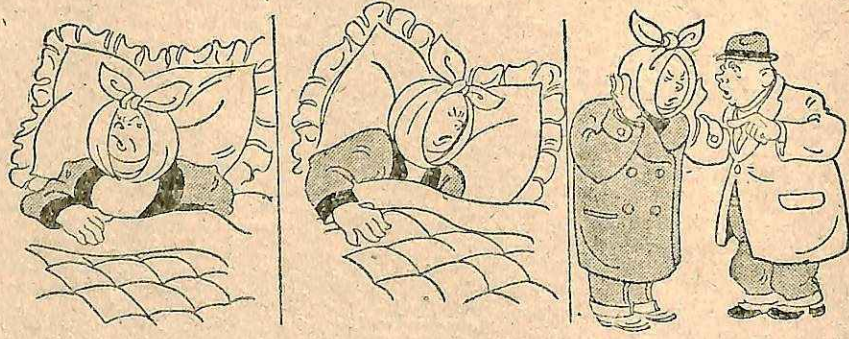
ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι... ΕΚΕΙΝΗ: Ακούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΙΜΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ - Γιατί έχετε δεμένο το κεφάλι μου, βρε Παπαδόπουλε; Σε κτυπούσαν; - Όχι, άδερφέ. Μέ... πνάζει το δόντι μου!...

Ο Σω και τα Αιυαυόδια

Ο Μπέρναρ Σω έχει άληθινό πάθος για τα λουλούδια. Το μεγάλο κτήμα, όπου περνάει τον περισσότερο καιρό του, είναι ένα θαύμα χρωμάτων και άρωμάτων. Ούτε ένα άμω λουλούδι, δεν στολίζει το βάζο του σπιτιού του συγγραφέως. Ένας φίλος του ζήτησε κάποτε να μάθω το λόγο. - Πως, έσείς που άναπατέ τόσο τα λουλούδια, δεν κόβετε ούτ' ένα απ' τον κήπο σας; τον ρώτησε με άπορία. Κι' ο Σω άπάντησε χαμογελώντας: - Μα άλλο τόσο λατρεύω και τα παιδιά. Ποτέ ώστόσο δεν μου ήρθε η ιδέα να τους κόψω τα κεφάλια για να στολίω τα βάζα μου!...

Το "Κρέυ Χούντ" ήταν ένα μικρό αγγλικό ατμόπλοιο που περνούσε κάθε μέρα τη θάλασσα της Μάνιχας και μετέφερε μαζί με τους επιβάτες τα πιο ωμόφρα φρούτα από τα περίβηλα της Βρετανίας για την αγορά του Λονδίνου.

Η Άννα-Μαρία, η νέα κι' ωμόφρα γυναίκα του Πιέρ Μορβάν, είχε κάνει αυτό το ταξίδι πέντε φορές κι' είχε πουλήσει στη διπλή τιμή τα δικά της φρούτα. Μα ο Μορβάν, που ήταν δούτης κι' ήξερε τη θάλασσα, δεν ήθελε να εναρμονιστεί τη γυναίκα του να πάει μόνη στην Άγγλία. Έκλεινε όμως τον έπεισε να κάνει ένα τελευταίο ταξίδι και την άλλη ημέρα πήρε πάλι το "Κρέυ-Χούντ". Ο καιρός, το πρώτο ήταν καλός, μα στο γυρισμό, το καράβι βρέθηκε το βράδυ μέσα σε πυκνή ομίχλη.

Το "Κρέυ-Χούντ" πάλευε με τη φουσκοθάλασσα και ξαφνικά έπεσε πάνω σε μερικούς ύφαλους κατασκοιδικούς και βούλιαξε σε λίγα λεπτά της ώρας. Μία φουσκοθάλασσα που περνούσε από εκεί κοντά άκουσε τις κραυγές των ναυαγών, μα τ' άγρια κύμα-τα την εσωρούσαν μακριά και δεν μπόρεσε να σώ-ει κανένα.

Ύστερ' από λίγες ώρες ο Μορβάν έμαθε την εί-δηση, που απάραξε την καρδιά του. Τηλεγράφησε α-μέσως στα γραφεία της αμερικανικής εταιρείας για να μάθει αν η γυναίκα του ταξίδευε με το "Κρέυ-Χούντ". Άλλοι μόνον! Η Άννα-Μαρία είχε χάσει μαζί με τους άλλους ναυαγούς...

Ο Μορβάν λάρπυζε την ωμόφρα γυναίκα του κι' η συνήθεια εκείνη την βύθισε στην απόγνωση. Ένας όμως είχε ναυαγήσει το "Κρέυ-Χούντ"; Ο Άγγλος πλοίαρχος του ήταν νέος κι' έξυπνος κι' ήξερε καλά όλες εκείνες τις κακοτοπιές.

Οι ναυτικοί είχαν τη γνώμη ότι κάποιος έπρεπε να ρίξει μία ματιά στο ναυάγιο. Μόνο έτσι θα μπο-ρούσε να δοθεί μία εξήγηση στο παράξενο εκείνο ήταν δούτης, δεκάχρονος πρόθυμος να κάνει μία βουτιά για να δει κιόλας μήπως εύρισκε σε καμιά-καμιά το πτώμα της γυναίκας του.

Όπως είχαν προσέξει το ναυαγισμένο καράβι βο-ηθώντας επτά ή οκτώ μέτρα, κάτω από την επιφάνεια βούτηξε ως το κατάστρωμα και διασκελίζοντας με δυσκολία σωρούς από σκουπίδια, κατέβηκε τη σκάλα κι' έφθασε στις καμπίνες. Μα δεν σ' αντανόησε κα-θόλου. Όλοι θα είχαν τρέξει απάνω και θα είχαν παρανοήσει από τα κύματα!

Ετοιμαζόταν λοιπόν να νυρίσει πίσω, όταν ξαφνικά συλλογιόταν να ρίξει μία ματιά στις καμπίνες τερο καπετάνιο. Στη πρώτη τότε βήκε τον δεύ-τερο ένα νονό ευλό, σαν δοκάρι.

Για να βρίσκεται στην καμπίνα του, σκέφθηκε ο Μορβάν, θα πώς είχε τελειώσει τη βάρδια του κι' ότι στη γέφυρα θα ήταν ο πλοίαρχος την ώρα κόμης πλοιοκτενέ...!

Τρέχοντας γρήγορα για την καμπίνα του πλοίαρχου, κι' αυτό που είδε εκεί μέσα... λίγο ακόμη και θα τον τρέλαινε! Πίσω από τη μισανοικτή πόρτα θα τον, στην αγκαλιά του Άννα-Μαρία, η γλυκιά γυναίκα του, που τους είχαν πει "Αγγλικά πλοίαρχου". Τα νερά τους είχαν πνίξει πριν προφθάσουν να βγούν από την καμπίνα. Για μία στιγμή, μια γρήγορη επι-γύρηση σωλήνα που του έφερνε από πάνω τον αέρα... Καλύτερα να τελείωνε μία για πάντα με τη ζωή. Έπειτα όμως έκανε τη σκέψη ότι κάποιος άλλος δούτης θα κατέβαινε για να τον ζητήσει και θα έ-βλεπε το δράμα. Έτσι, θα ντροπιάζε και τ' όνομα του και τους γέροντες γονείς της Άννας-Μαρίας. Πήρε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του κι' ανέ-βηκε με κόπο στο κατάστρωμα. Εκεί τρανάζει το σώμα της, όταν τον τραβήζουν στη βάρκα. Οι άλλοι να... Μαρίας...

Δεν είχε κανείς άλλος κάτω... ψιθύρισε ο άλλος ναυαγός τους άρπασαν τα κύματα...

Την ίδια ημέρα έγινε η κηδεία της Άννας-Μα-ρίας. Όλο το χωριό την έκλαψε και σκόλιασε τον διαρκώς βυθιζόμενο το Μορβάν που ή-νευε δεν μπορούσε να μαντέψει το μυστικό του, ούτε όσοι του είχε φέρει στο πλοίο από την Άν-να-Μαρία...

Ο μόνος που το ήξερε ήταν ο Μορβάν! Κι' ο οποίος αυτός του έγραψε τα σωθικά του... Άρρω-νά ήθελε ν' αυτοκτονήσει, γιατί δεν εύρισκε πιά καμία ευχαρίστηση στη ζωή.

Μία νύχτα, λίγο πριν ξυπνήσει, μέσα στο παρα-λήρημα του πυρετού, διηγήθηκε την εφιαλτική πε-ριπέτειά του μέσα στο ναυαγισμένο "Κρέυ-Χούντ". Κι' έτσι ο θάνατος, που τον πήρε την αυγή, τον έκα-νε να προδώσει το τρομερό μυστικό του, σαν να ήθελε να εκδικηθεί την Άννα-Μαρία για τη σκλη-ρή απιστία της.

ΣΑΡΑ ΛΕ ΓΚΟΦΙΚ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΒΑΨΙΜΑΤΑ

Αύτια, μύτη, ματωσίνορα, φλέδες

"Έχουμε μιλήσει για τα χείλη και για όλα τα πολύπλοκα δια-κασία: που απαιτείται το βάψι-μο τους. Αλλά ένα καλό βάψιμο ά-ρχει από τα χείλη, δεν τελειώ-νει όμως ποτέ σ' αυτά. Στην πα-λιά εποχή της Βαυαρίας και της Αλγύπτου, οι γυναίκες έβα-φαν ολόκληρο το πρόσωπό τους. Η σημερινή αμερικανική μόδα περιορίζεται μόνο να υπογραμι-σεί τα κυριότερα χαρακτηριστικά του, για να του δώσει μία ιδιαι-τερή ζωτικότητα και να το μεταβάλ-ει σ' ένα αληθινό έργο τέχνης.

Γιατί αυτή είναι η αξίωση της σημερινής αμερικανικής μόδας. "Εμπνευσμένη από τις προσωπο-γραφίες των μεγάλων ζωγράφων, συμβόλουμε πριν από λίγο καιρό τις γυναίκες ο Ρέτζιναλντ Σόου, μια αδέλφη στα ζητήματα της γυναικείας αισθητικής. Δεν υπο-ρούμε να αναζητούμε ποιά είναι το ιδανικό της φύσεως, αλλά ποιά θα έπρεπε να είναι. Γιατί, με τη βοήθεια της τέχνης, μπορούμε να την κρίνουμε και να την διορθώ-νουμε.

Έτσι, ένα καλό βάψιμο γίνεται ταυτόχρονα μέσον και σκοπός. Μέ-σον γιατί θα μας βοηθήσει για να είμαστε όμορφες. Και σκοπός για-τί δεν θα είμαστε ποτέ όμορφες, αν δεν έχουμε ένα καλό βάψιμο.

Την πρώτη πινελιά πρέπει να δώσετε χωρίς διασπορά στους λο-θούς και τα περιγύια των αυτιών. Μαζί με τα μαλλιά αποτελούν την κορινθία του προσώπου. "Ενα α-τόνο αυτή ερμηνεύει πολλές φο-ρές τα ωραιότερα χαρακτηριστι-κά. Παλαιότερα, οι γυναίκες εί-χαν έφθειρα τα σκουλαρίκια για το στόμα και των αυτιών. Αλλά, όλες οι προσπάθειες που έγιναν τόσο στην Ευρώπη, όσο και στην Αμερική για να τα ξανακάνουν της μόδας δεν έκαρποφόρησαν. Σήμερα, αντί για τα σκουλαρί-κια, προτιμούν να βάψουν κόκκι-νους τους λοθούς και ροζ τις προ-εξοχές που σχηματίζουν τα αυτιά των περιγύων.

Στο ζήτημα αυτό χρειάζεται τέχνη και μεγάλη προσοχή. Το βάψιμο του λοθού πρέπει να αρ-χίσει από τα μέσα και να φέρει στο προχωρότερο προς το εξωτερικό χέλος. Μόνο αυτό το μέτρο θα είναι βαμμένο μ' έναν τρόπο έντονο και χτυπητό. Πιο μέσα, το χρώ-μα θα σβύνει ολοένα και περισσό-τερο, ως που να εξαφανιστεί ολό-τελα. Προκειμένου για τα περιγύ-ια του αριστερού ή δεξιού αυτιού ή ίδιας τακτικής. Μόνο η κορυφή κά-θε αυτιάκιού θα υπογραμμισθεί. Στο επάνω μέρος του εξωτερικού χείλους, το βάψιμο προχωρεί 1-2 χιλιοστά προς τα έξω, αλλά ποτέ περισσότερο.

Και η μύτη; Ποιά γυναίκα θα μπορούσε να καυχηθεί ποτέ έχει άνονη μύτη; Μία μικρή πινελιά από ένα πολύ ελαφρύ ροζ, που ά-ρχει από τη μέση του εξωτερικού μέρους καθενός από τα δύο ρου-θούνια και που προχωρεί δύο έως τρία χιλιοστά πιο πέρα από τη βάση σβύνει τις μικρές αυξές που σχηματίζονται στο μέρος αυτό και που είναι τόσο αντισημειωτικές.

Η όλη του περιγύου βάψιμα στις δύο εξωτερικές επιφάνειες της μ' ένα πολύ ζωηρό κόκκινο, που μοιάζει σαν αίμα. Χρειάζεται ακόμα μία γλυκιά πινελιά στη μέση, εκεί που το περιγύιο συνδέ-εται με το επάνω χείλος. Αν στο μέρος αυτό υπάρχει ένα μικρό αυ-λάκι, συνήθως σε δύο προσεχές, όπως συμβαίνει σε πολλές γυναί-κες, η γλυκιά πινελιά θα πρέπει να προχωρήσει λίγο μέσα στην κοι-τή του, αλλά χωρίς να εγγιχθεί κα-θόλου τις δύο αυξές. Όταν το έ-πάνω χείλος είναι φυσικό, η πι-νελιά αυτή κρύβει το ελάττωμά του.

Μία γλυκιά πινελιά είναι επι-σης απαραίτητη, αν έχετε ένα μι-κρό λακκάκι στη μέση της κάτω σιαγόνας.

Η τελευταία αμερικανική μό-δα θέλει μεγάλα ματωσίνορα, κα-τά προτίμηση σ' ένα σ' ένα, φω-σικά, τα ματωσίνορα αυτά δεν

ΠΩΣ ΕΤΙΜΩΡΕΙΤΟ Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Σκληρότητες και άπανθρωπες

Είτε δύναντον σήμερα να σχη-ματισθούν μία ιδέα για την α-πιστία που έβριχναν σε παλαι-ότερες εποχές απέναντι των ε-γγύμων ανθρώπων ή γυναικών, που υπέπιπταν στο αμάρτημα της α-πιστίας.

Σε μία επιστολή του, που χρο-νολογείται από το 745 μ. Χ. ο άγιος Βονιφάτιος αναφέρει τα έ-ξης:

"Όταν μία γυναίκα αθετήση τις υποχρεώσεις πίστωσης, που δ-φείλει στο σύζυγό της, την ανα-γκάζουν να κρεμασθεί μόνη της και ζήσει καίνε το σώμα της. Στο ίδιο μέρος κρεμούν επίσης τον άν-δρα που ήταν αφορμή της α-πιστίας της. "Ενα άλλο είδος τιμω-ρίας είναι το ξέρι: Συγκρατούν με-ρικές γυναίκες που οδηγούν την έ-νοχο από χωριό σε χωριό. Κατό-πιν της αφορμής τα ρούχα της ως τη μέση και τη μαστιγώνουν ως που να πεδύνει."

Στη Βουργουνδία, έθισαν ζων-τανή την άπιστη σύζυγο μέσα στη λάσπη.

Ο ντό Κανκ αναφέρει μίαν έλ-λη περιήγηση τιμωρία που επέβη-λετο στους έγγαμους άνδρες, που υπέπιπταν στο ίδιο αμάρτημα: "Αυτός ένταναν με φτερά. Τι έθα-μινε αυτόν το ντύσιμο το μαθαί-νομε από ένα διάταγμα που εξέ-"

ΕΚΕΙΝΗ (ξέφυκα): Μάλιστα... Οι τύποι της... Προχωρήστε! ΕΚΕΙΝΟΣ (υπαγο-ρεύει): Το αίμα μου... η αναπνοή μου... τα όνειρα μου... όλα, όλα... για σας! ΕΚΕΙΝΗ (αφού χτυ-πήσει, έτοιμη να κλά-ψει): Όλα για σας! ΕΚΕΙΝΟΣ (αφ' όσον τρο-μαγμένος): Τι έχε-τε; ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτα... Έξακολουθείτε! ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφε-ρά): Μήπως θέλετε

να αναλάβουμε; ΕΚΕΙΝΗ (με προσπάθεια): Όχι!... Έξακο-λουθείτε! ΕΚΕΙΝΟΣ (υπαγορεύει): Και όμως, δεσποινίς, δεν αποφασίζω... Δεν τολμούσα να σας το πώ... (αλλάζοντας τόνο). Το χτυπήσατε αυτό; ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα!... Λέγετε!... ΕΚΕΙΝΟΣ (υπαγορεύει): Να σας φανερώσω πως ζω γι' αυτά τα μάτια... πως όνειρεύομαι αυτά τα χείλη... πως θα σας ήθελα κοντά μου για πάντα!... Σύντομο το ζωής μου! ΕΚΕΙΝΗ (σταματά απότομα. Κρίσις, δάκρυα, λυγμοί). Όταν, σας παρακαλώ!... Όταν!... ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά σκυμμένος επάνω της): Τι έχετε; Τι έχετε; Γιατί αυτά τα δάκρυα; ΕΚΕΙΝΗ (με το πρόσωπο μέσα στα χείρα, με λυγμούς που τραντάζουν τους ώμους της): Πως μπορείτε να υπαγορεύετε τέτοιο γράμμα σ' ένα κορίτσι... για ένα... άλλο κορίτσι!... ΕΚΕΙΝΟΣ (πανευτυχής, αλλά με προσποίηση ταραχής): Συγγνώμη... δεν καταλαβαίνω... ΕΚΕΙΝΗ (κλαιγόντας): "Επρεπε να το φαντα-σθώ!... Που έχετε σε ένα αυτό το κορίτσι που του υπαγορεύετε το γράμμα δεν έχει κι' αυτό τον πόνο του... και ότι δεν μπορεί να γράφει αυτά τα λόγια που θα κάνουν τόσο ευτυ-χισμένη μία άλλη!... (Έξακολουθεί να κλαίει). ΕΚΕΙΝΟΣ (ευτυχισμένος απεριόριστα): Μι-κρούλα μου... Μικρούλα μου... (της σπώνει το κεφάλι). "Ακούσε με!... Αν σου έλεγα, μι-κρή μου, ότι το κορίτσι που υπαγορεύει είναι το ίδιο μ' αυτό που βρίσκεται να λάβει το γράμμα; ΕΚΕΙΝΗ (εξεκλεισμένης το πρόσωπο της που αρχίζει να φωτίζεται γεμάτο χαρά): Θα σας έ-λεγα... Έξακολουθείτε να υπαγορεύετε! ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει, θερμά): "Εκείνο που με κρατούσε ως τώρα λατρεία μου, ήταν η διαφορά της ηλικίας... Τα τριάντα χρόνια πα-ρά σας χωρίζουν... αυτό τα καταρρέει τα χεί-ρα!... Μα τώρα μικρούλα μου, τα σβύνει, πα-νε!... Τάσθες μ' αυτά τα δάκρυά σου!... Α-πόσέ με να τα στεγνώσω με τα φιλιά μου!... Σ' αγαπώ!... (τη φιλεί). Σ' αγαπώ!... (τη φιλεί). Σ' ευγνωμονώ!... (τη φιλεί). Είμαι όπ-μερα εικοσιπέντε χρονών! ΕΚΕΙΝΗ: Να είσαι ό,τι είσαι!... Δέ θα μ' α-ρεσει να σε ρωτά! ΕΚΕΙΝΟΣ (μεθυσμένος από χαρά): Σ' εύχα-ριστώ και για τον ενικό σου!... (τη φιλεί). ΣΥΓΓΡΑΣ ΜΕΛΑΣ

ΠΩΣ ΕΤΙΜΩΡΕΙΤΟ Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Σκληρότητες και άπανθρωπες

Είτε δύναντον σήμερα να σχη-ματισθούν μία ιδέα για την α-πιστία που έβριχναν σε παλαι-ότερες εποχές απέναντι των ε-γγύμων ανθρώπων ή γυναικών, που υπέπιπταν στο αμάρτημα της α-πιστίας.

Σε μία επιστολή του, που χρο-νολογείται από το 745 μ. Χ. ο άγιος Βονιφάτιος αναφέρει τα έ-ξης:

"Όταν μία γυναίκα αθετήση τις υποχρεώσεις πίστωσης, που δ-φείλει στο σύζυγό της, την ανα-γκάζουν να κρεμασθεί μόνη της και ζήσει καίνε το σώμα της. Στο ίδιο μέρος κρεμούν επίσης τον άν-δρα που ήταν αφορμή της α-πιστίας της. "Ενα άλλο είδος τιμω-ρίας είναι το ξέρι: Συγκρατούν με-ρικές γυναίκες που οδηγούν την έ-νοχο από χωριό σε χωριό. Κατό-πιν της αφορμής τα ρούχα της ως τη μέση και τη μαστιγώνουν ως που να πεδύνει."

Στη Βουργουνδία, έθισαν ζων-τανή την άπιστη σύζυγο μέσα στη λάσπη.

Ο ντό Κανκ αναφέρει μίαν έλ-λη περιήγηση τιμωρία που επέβη-λετο στους έγγαμους άνδρες, που υπέπιπταν στο ίδιο αμάρτημα: "Αυτός ένταναν με φτερά. Τι έθα-μινε αυτόν το ντύσιμο το μαθαί-νομε από ένα διάταγμα που εξέ-"

Πρωτότυπο διήγημα

"Έχετε κανένα άλ-λον; ρώτησε ο γιατρός Βιλαντρί, τον αστυνόμο.

Μία ώρα τώρα ο διάσημος αυτός φρενολόγος εξέ-ταζε έναν, έναν όλους τους κρατομένους στο πέμ-πτο τμήμα. "Έκανε διάφορες παρατηρήσεις πάνω σ' αυτούς τους ανθρώπους που τους προώριζε για μία μελέτη ψυχολογική που έτοιμασε.

"Έχουμε άλλον έναν, έναν ξένο. Είναι δολοφόνος. Οι αστυφύλακες έμπασαν στο δωμάτιο, που βρι-σκόταν ο γιατρός, ένα νέο, κομψότατο ντυμένο, με μαλλιά ξανθά και μακριά, που έμοιαζε με ποιη-τή ή πιανίστα. Στο πέτο του φορούσε μία γαρβένια.

— Τι έκανε αυτός; — Δολοφόνος την ιδιοκτήτρια του κοσμηματοπω-λείου της οδού Σουαζέλ.

"Ο γιατρός φέρεται τα νυχλικά του και άρχισε να εξετάζει με προσοχή τον ψυχραιμό αυτό νέο. "Ε-πείτα τον ρώτησε:

— Ακούσατε τι είπε ο αστυνόμος; — Μάλιστα, γιατρέ Βιλαντρί.

— Πως; Γνωρίζετε το όνομά μου; — Και σας και τα έργα που έχετε γράψει, Διπλαδή, εδω που τα λέμε, γιατρέ, τα έργα σας μ' άκαναν να φθάσω σ' αυτή τη δολοφονία. Είμαι ένας από τους θαυμαστάς σας από τους μαθητές σας.

— Είστε Άγγλος; — Μάλιστα, γιατρέ.

— Και πως ονομάζεσθε; — Έντουαρ Μπερότον!

— Τι δουλεία κάνετε; — Πιερρίος, περιέργος!

— Ναί. Έχω μεγάλη περιουσία, αλλά η μεγαλεί-τερή μου απασχόληση είναι η περιέργεια. Η περιέρ-γεια μ' έκανε να καταλήξω στο εγκλημα. Θα έλατσε ν' ακούσατε την ιστορία αυτή, γιατρέ μου; — Λέγετε, σας ακούω.

"Ο Έντουαρ Μπερότον, με την άδεια του γιατρού, κάθισε σε μία πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε:

— Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα στη ζωή από την ανία, και τίποτα το πιο ευχάριστο από την πε-ρίεργεια, όταν γύρω μου απλώνεται η μονοτονία θα ήθελα να ευχηθώ μία μέρα και να δω γύρω μου σκοτάδια, να έχω εξαφανισθεί ο ήλιος από τον ου-ρανό. Αυτό όμως δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ. Θα διαβάσατε ότι πρό καιρού κάποιος φοιτητής του Κόλμπριτζ θέλησε να νιώσει την ανυμία και το εί-γος του τουφεκισμού. "Ημουν εγώ! "Έβαλα τρεις σφαίρες μου να με τουφεκίσουν. Αυτά όμως σφαίρες πλάγια και έτσι δεν σκοτώθηκαν. Η σέ-φικ του κινδύνου μου προκάλεσε ρίγη, από τα πιο ευχάριστα της ζωής μου. Πάντως αυτά δεν έχουν σημασία. "Ας έλαθω στο θέμα μας. Την περ-σμένη βδομάδα διάβασα στην εφημερίδα την από-μειρη δολοφονία της ιδιοκτήτριας του κοσμηματο-πωλείου της οδού Σουαζέλ. Διάβασα όλες τις λε-πτομέρειες και μουκανε έντυπωση το ερώτημα που έθεσε η εφημερίδα ("Κράφικ"): "Πως είναι δυνατόν στο κέντρο του Παρισιού να βρεθούν άνθρωποι τό-σο τολμηροί, ώστε να αποφασίσουν ένα τέτοιο εν-γκλημα;" Από τη στιγμή εκείνη ακριβώς αυτο το εγκλημα. "Πως καταρώσαν πίσω από μια βιτρί-να να κλέψουν και παραλίγο να σκοτώσουν τη γριά;" Πέρα τότε το τραίνο κι' ήρθα στο Παρίσι. Νοίκιασα ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο που βρι-σκόταν αντίκρυ από το κοσμηματοπωλείο και άρχισα να μελετώ τον τόπο του εγκλήματος. Την επομένη, δηλαδή, σήμερα το πρωί, την ίδια ακριβώς ώρα κατέβηκα και μπήκα στο κοσμηματοπωλείο. Βρήκα τη γριά και σε μία στιγμή, αφού άρπασε δύο-τρία δαχτυλίδια, τη μαχαίρωσα. Ακριβώς όπως θάκαναν οι άλλοι. Εξετέλεσα ακριβώς το ίδιο σχέδιο. "Ε-πείτα άνοιξα την πόρτα και βγήκα στο δρόμο. "Η-συχία. "Ανέβηκα στο ξενοδοχείο, έπλυνα τα χείρα μου, γιατί πιταυόμην από το αίμα κ' έτοιμασα τη βαλίσκα μου να φύγει. "Η περιέργεια μου είχε ικανο-ποιηθεί. Τη στιγμή εκείνη όμως σκέφθηκα ότι η α-στυνομία δεν θα βρούσε ποτέ το δολοφόνο και πώς θα παρουσιασθήκα στο 5ο τμήμα.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ένας αστυφύλακας και παρέδωσε στο γιατρό ένα τηλεγράφημα. "Ο γιατρός το άνοιξε και διάβασε:

"Αγαπώτε συνάδελφε, είδοποιήσατε την αστυνο-μία Παρισιού ότι σας έφευγε από το φρενολογείο ένας επικίνδυνος τρελλός. Λέγεται "Έντουαρ Μπε-ρότον. Πλήρωσε τον φυλάκα να τον βοηθήσει να φύ-γει από το Παρίσι. "Γιατρός Μίλας."

"Ο γιατρός Βιλαντρί σηκώθηκε και είπε στον "Αγ-γλο:

— Πάμε, δεν έχετε κανένα λόγο να βολέκεσαι έ-δω, αφού (κατανοήσατε την περιέργειά σου.

Μία ώρα αργότερα ο γιατρός Βιλαντρί έκλεινε σ' ένα κελλί της κλινικής του τον τρελό "Έντουαρ Μπερότον.

ΖΥΑ ΚΛΑΡΕΤΙ

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

24ον

Χαιρέτησε ευγενικά κι' είπε χαμογελάοντας:

— Ζητώ τον κύριο Μπερνάρ.

— Εγώ είμαι, απάντησε ο Μπερνάρ.

— Έχω αυτό το συστημένο για σας, κύριε...

Υπογράφηκε στο βιβλίο μου...

Ο Κορεντέν έδωσε ένα φακέλλο γοντρό στο νέο. Εκείνος του έριξε μια ματιά, είδε την ταχυδρομική σφραγίδα των Παρισίων και διάβασε τη διεύθυνση:

«Κύριον Μπερνάρ — Ξενοδοχείον «Γκράντ-Οτέλ» — Βρυξέλλας».

Ο Μαρκήσιος είχε αφήσει οδηγίες στους συνακόους του να υπογράψουν με το όνομά του την απόδειξη παραλαβής του γράμματός που περιέμενε. Μετά την υπογραφή, ο Μπερνάρ τιτ άνοιξε το φακέλλο, λέγοντας στο διαγνώμια:

— Σταθήτε μια στιγμή να πάρετε το πουρμπουά σας...

Εκείνος έβγαλε ελαφρά την πόρτα. Ένας δούλος άνοιξε κι' έβγαλε τον είδοποίησε ότι οι άστυφύλακες είχαν πληρώσει κι' ήταν έτοιμοι. Με μια γρήγορη κίνηση, ρίχτηκε εμπρός στη μεσοπόρτα του διπλανού διαμετώου. Ο Μπερνάρ, που είχε διαβάσει εν τώ μεταξύ ένα χαρτί που περιεχέ ο φακέλλος, είχε γίνει κατάλογος, σαν πεθαμένος. Κόπταξε με τρόπο τον διαγνώμια. Εκείνος τον σημάδεψε τώρα με το ρεβόλβερ του.

— Αν κοιμηθής, του είπε χαμηλόφωνα, η αν έπιχειρήσεις να είδοποίησες τους συνακόους σου, θα σου φυτέω μια σφαίρα στο κεφάλι! Ο νέος σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Τό χαρτί, που τον είχε καταντήσει σε τέτοια κατάσταση, ήταν ένα ένταλμα συλλήψεως έναντιόν του!...

Κατάλαβε ότι ήταν χαμένος, ότι δεν όπληχε τρόπος να σωθή. Ο Κορεντέν φύλαγε τη μία πόρτα, και δύο άστυφύλακες, ένοπλοι κι' αυτοί, είχαν παρουσιάσει στο κατώφλι της άλλης.

Όταν τον πλησίασαν και του πέρασαν χειροπέδες, δεν έπιχειρήσε να κάνει αντίστασή. Έσκυψε το κεφάλι του, νικημένος. Δεν είχε την κυνική τόλμη και την άδωλαστη ένεργητικότητα του Μαρκήσιου. Ένας άστυφύλακας τον έσπρωξε απ' τον άμω έξω στο διάδρομο. Ο Κορεντέν άκούσθηκε, μουρμουρίζοντας:

— Ένας!... Δεν μου χρειάζεται άμωσ ασ-

χτύπος έπανειλημμένως τη δεύτερη πόρτα. Βλέποντας ότι δεν άπαντούσε κανείς, την έ-σπρωξε, τη βρήκε έκλειδωτή και μπήκε στο διαμώμιο. Στο βάθος, ο Κουρπιέρ ροχάλιζε, χτύπησε στον άμω με οικειότητα. Ο Κολοσσός γροθιές και τινάχθηκε άρθιος, σφίγγοντας τις

Με συγχωρείτε, του είπε ο ψευτο-ταχυ-δρόμος. Αφού χτύπησε πολλές φορές, βρήκα σε-

— Ναί, έγώ, είμαι, απάντησε ο Κουρπιέρ

— Αφού υπάγραψε, πήρε δεύτερο φακέλλο και

τον άνοιξε με άσυμφορησία. Έπανεληρή τό-

Ο φακέλλος που είχε συμεί με τον Μπερνάρ, τί-

— Είμαι ο Κορεντέν, πρόφερε ο ταχυδρόμος,

Μη φέρης άνώφελη αντίσταση και έπιδαρύνης

— Έτσι τη θέλεις σου!

Ο Κολοσσός κατάλαβε ότι, με την παραμι-

— Άνταχόχκε λοιπόν κι' άφισε να τον δέσουν.

— Δύο! μουρμούρισε ο Κορεντέν, κυττάζον-

— Σαν άνθρώπος στο διάδρομο και χτύπησε την

— Τρίτη πόρτα, λέγοντας στον Ροτρέ, τό Με-

— Ροτρέ και τους ύπολοιπους Βέλους άστυφύ-

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Προσοχή τώρα! Έφτασε η κρίσιμη στιγ-

μή!

Πίστευε ότι θα βρή εκεί το Μαρκήσιο. Το ά-

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

— Άσες!

μήνη κανείς. Έμιασε από τον Κλώντ ότι η

Σελέστ είχε φύγει για το Παρίσι, όπου θα

την φιλοξενούσε και θα την προστάτευε ο στρα-

τηγός.

— Καλή ιδέα! είπε. Όπως όδηποτε όμως, πρέ-

πει να την φυλάει κι' η άστυνομία, γιατί ο

στρατηγός δεν έξερε τί κόλλησε των κακούρ-

γων. Θα γράφω στο διευθυντή μου, για να

φροντίσει.

— Δεν έλειψε λοιπόν κάθε κίνδυνος; ρώτησε

ο Κλώντ. Δεν πετύχατε στις Βρυξέλλες;

— Όχι τελείως. Έπιασα τον Κουρπιέρ, τον

Μπερνάρ και τη Σάρα. Ο Μαρκήσιος όμως

είνε ακόμα ελεύθερος. Γι' αυτό με βλέπτε

τώρα εδώ... Έσ' όσον δεν πέση στη χείρα

μας ο Μαρκήσιος, η άστυνομία Σαμπάρν κιν-

δυνεύει. Αυτός ο άνθρωπος δεν άφίνει εύκολα

τη λεία του... Σκεφθήτε δε ότι θα μοιρασθή

την περιουσία με το Σαμπάρν, σε περίπτωση

θανάτου της άνηψάς του!

— Νά πάω έγώ στο Παρίσι; πρότεινε ο

Κλώντ.

— Δεν σάς το άπαγορεύω... μολονότι η

πάρουσία σας δεν άεινε και πολύ χρήσιμη!

— Θα πάω! μουρμούρισε ο νέος. Δεν μπορώ

να κάνω πια χωρίς να τη βλέπω... κι' έπειτα

μού φαίνεται ότι κανείς δεν θα την προσφύ-

ξη καλλίτερα μου από κάθε κίνδυνο! Ναι, θα

πάω.

Ο Κορεντέν γύρισε προς τη Σάν, που δεν

είχε ακόμα προφέρει λέξη.

— Όποτε λοιπόν άποτύχατε; είπε η κοπέλλα,

με μια φλόγα στα μάτια.

— Ναι, αλλά δεν άπελπίζομαι. Κάμετε και

σείς το ίδιο, Σάν!

— Σκέπτομαι ώστόσο ότι θα ήταν προτιμώ-

τερο ν' άφίσαμε να τιμωρηθή απ' το Θεό ο

δολοφόνος του πατέρα μου... προκειμένου να

διακινδυνεύσετε τη ζωή σας! Είμαι βέβαιος

ότι ο πατέρας μου θα συμφωνούσε μαζί μου,

άν μ' άκούγε, άν μάντευε ότι μ' άγαπάει και

σας άγαπά κι' ότι δεν θα ξέρω τί να γίνω

έναν πάθετε κατά!

— Όταν ο πατέρας σας, πριν ξεψυχήσει, μου

άνέθεσε την άποστολή του έκδικτου, ήξερε ότι

θα έπρεπε να ριψοκινδυνεύσω τη ζωή μου γι'

αυτό.

— Ναι, αλλά άγνωστού ότι η πατρική σινο-

γή σας για μένα θα γινόταν μία μέρα ένα

αίσθημα πόν γλυκού και τρυφερού.

— Μην έπιμένετε, Σάν... Δεν είπατε σείς

η ίδια ότι δεν θα μιλήσουμε για τον έρωτά

μας πριν τιμωρηθή αυτός ο άόλιος;

— Ναι, αλλά κατόπιν σκέψη...

— Όχι, δεν σκεφθήκατε τίποτε! Έχετε πάν-

τα την ίδια έπιθυμία... το ίδιο μίσος γι' αυ-

τόν τον άνθρωπο.

— Μα τί σκεπτεύετε να κάμετε τελευταίον;

— Δεν ξέρω... Μοι φαίνεται ώστόσο ότι

σ' αυτά μόνο τα μέρη έχω κάποια έλπίδα να

εξαλειφθώ το Μαρκήσιο! Νά πώς σκεπτόμαι:

Ο Μαρκήσιος χρειάζεται γρήγορα, το ξέρω

καλά. Θα άναγκασθή συνεπώς ναρθή σε έπα-

φή με τον Σαμπάρν... Πιστεύω άλλωστε ότι

δεν έχασε την έλπίδα να εξαστρέψει τη Σε-

λέστ, έπομένως πρέπει να μάθω τι άπέγινε,

πριν έπιχειρήσει κάτι καινούριο... Θα πάω

λοιπόν να έγκατασταθώ στη βίλλα του Σαμπάρ-

νάρν, και δεν θα κάμω βήμα απ' εκεί. Ο Ρο-

τρέ κι' ο Μερουβέλ άφάρδω με με βροδν, μό-

λις παραδόνουν τους τρεις κρατούμενους των

στο Παρίσι. Τους περιμένω άπόψε κι' άλας.

Είμαι βέβαιος ότι δεν θ' άφύσσουν.

— Θα ήθελα να είμαι άντρας, για να νάρθω

μαζί σας και να σας προσφύλαξω από κάθε

κίνδυνο! είπε η Σάν σφίγγοντας τις γροθιές

της.

— Χωρίς να είσθε άντρας, μου έχετε ήδη

σώσει τη ζωή!

Μισή ώρα άρνότερα, ο Κορεντέν χτύπησε

την έξωπόρτα της βίλλας του Σαμπάρν και

ζήτησε να λήθ τον οικοδεσπότη. Έπειτα από

την άποτυχία και τη δραπετεύση των συνακόων

του, ο Σαμπάρν ζούσε σε διαρκή άγωνία.

Τις πρώτες ήμέρες, σκέφθηκε να μαζέψ όσα

μετρητά μπορούσε, και να εξαφανισθή. Έπειτα

όμως καθήσυχασε σιγά-σιγά, μη βλέποντας

κανένα κίνδυνο γιού του.

Τώρα η έπίσκεψη του Κορεντέν τον κατα-

τράβασε, γιατί δεν δειχόταν ποτέ κανένα. Ο

άστυνομικός μπήκε και τον χαιρέτησε με την

άδερνική προφορά του πραγματευτή.

Εκείνος έκαμε δύο βήματα πίσω κι' άκούμ-

πησε σε μια πολυθρόνα για να μην πέση. Η

έφερε καλά την καταστρεπτική δράση του ά-

νθρώπου αυτού έναντιόν του Μαρκήσιου και των

συνακόων του. Ήξερε ότι αυτός είχε μεταυ-

ώσει όλα τους τα σχέδια. Μολονότι δεν ύπο-

πτεύονταν ότι ήταν άστυνομικός, τον έβλεπε

πάντως σαν έπικίνδυνο έχθρό.

Ο Κορεντέν γέλασε και είπε:

— Α, βλέπω μ' εύχρηστικότητα ότι με άναγνο-

ρίζετε! Έχετε καλό μνημόνιο... Θα σάς έ-

ξηγήσω άμείως τί θέλω: Είστε ένας μεγάλος

καληνάνθρωπος, κύριε Σαμπάρν!

— Μα, κύριε... τραύλισε ο νέος.

— Υπάρχουν κακούργοι θαρραλέοι, που άψη-

φούν τον κίνδυνο και το θάνατο. Υπάρχουν άλ-

λοι βέλιοι και συχαμεροί, σαν εσάς...

— Δεν μπορώ ν' άνεχθώ, κύριε, αυτά τα λό-

για! διαμαρτυρήθηκε ο Σαμπάρν, έπιχειρών

τας ν' άνασηκώσει το κεφάλι του. Ξέρετε σε

ποιον μιλάτε;...

— Άξίζετε την καρμανιόλα, κύριε Σαμπάρ-

νάρν! Ξέρω καλά όσα έπιχειρήσατε έναντιόν

της άνηψάς σας, από τότε που διαχειρίζεσθε

την περιουσία σας. Έγώ την έδωσα απ' τα

χέρη σας

Στον συνοικισμό του Βεσπινιανό ζούσαν τότε παλιά τα χρόνια μερικές πλούσιες οικογένειες. Μία απ' αυτές είχε ένα παλαιό κτίριο, το Τζοβάνι, πολύ ωμορφό και καλοκαίρινο. Ο νέος αυτός ήταν συνήθως τόσο καλός, τόσο πονετικός, που κανείς ποτέ δεν θυμόταν να τον είχε παρακαλέσει για κάτι το κακό.

Μία ούτε και για την καλίστην του και για την άπειρη ευσταλότητα του είχε γίνει ενδοξός ο Τζοβάνι. Η φίλη του, οφειλούσα ακόμη στο ότι είχε κατορθώσει να εξωστρέψει το πνεύμα του πάνω απ' τ' ανθρώπινα. Δεν νοιαζόταν ούτε για τη φιλία που αποτελούσε την μεγαλύτερη χαρά και απόλαυσή των νέων.

«Ήθελε να γίνει μοναχός κι' ο πατέρας του τον έστειλε να σπουδάσει θεολογία στο περίφημο Πανεπιστήμιο της Πάδοας. Εκεί φοιτούσε και καθηγητής τον δέχτηκαν με αγάπη. Μόνο ένας καθηγητής φάνηκε κάπως επιφυλακτικός απέναντί του. Ήταν ένας άνθρωπος τρομερά άσχημος. «Ω, νομίζω ότι Ρενό ντε Μπρέτσια, κι' είχε ένα πρόσωπο αντίπαλο. Ήταν πολύ σφοδρός κι' όμως δεν περιφρονούσε τις κοινές απολαύσεις. «Ε-λεγε πως η επιθυμία του Θεού δεν ήταν να γίνει ο άνθρωπος άγγελος, αλλά να μείνουν άνθρωποι και δεν θαύμαζε καθόλου τον Τζοβάνι, που ενώ ήταν άνθρωπος, ήθελε να γίνει άγγελος.

Ο Τζοβάνι όμως αντί να διαστρέψει εναντίον του, του έδειχνε ξεχωριστό σεβασμό. «Ακούω και συγκροτούσε και τα παραμύθια λόγια του Ρενό και τα μελετούσε κατόπιν, όταν βρισκόταν μόνος. «Είνα βράδυ μαύλη και δεν μπορούσε να κοιμηθεί γιατί ο δάσκαλος του αυτός του είχε πει: «Δεν μπορεί να κανονισθεί κανείς μόνος του τη μοίρα του. Δεν μπορεί να ξεφύγει απ' τις πλεξιάνες της».

Και πραγματικά ύστερα από λίγες μέρες τα λόγια αυτά έπαληθεύσαν.

Είνα πρωί, καθώς ο Τζοβάνι έκανε τον συνηθισμένο του περίπατο, ταράχθηκε ξαφνικά απ' τη συναισθησι ότι κάτι πλασμα είχε σταθεί κοντά του. Γύρισε και είδε μια μάτια του κυττάζον με θυσία και τον λέναν Ροζαλία και τον είχε άσπασε τρελά απ' την αγάπη της στιγμή που τον είδε. Τον ναυαγίαζε βαρύνει απ' το καύ.

«Αρκέτες μέρες πέρασαν. Κι' έφαγα ο Τζοβάνι έμαθε

...

...Πρέπει να προσέχετε την καλή ποιότητα του σπινθηρίσματος, γιατί με το ζυγισμένο σπινθηρίσματος, πρέπει να είναι διαλεκτό και να μην έχει...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...Το άριστο σπινθηρίσματος είναι αυτό που έχει μήκος 636 ποδών, πλάτος 450 και ύψος 448;...

...

Η ζωή στη Γερμανία

Η ζωή στη Γερμανία είναι ένας κόσμος. Είναι ένας κόσμος που έχει την δική του ομορφιά, την δική του δύναμη. Είναι ένας κόσμος που έχει την δική του ιστορία, την δική του παράδοση. Είναι ένας κόσμος που έχει την δική του ψυχή, την δική του καρδιά.

Ενώ οι περισσότεροι Γερμανοί του Βερολίνου προσηλυτίζονται να επιζητήσουν, μέσα στο τρομερό χειμωνιάτικο κρύο και στα έρεισμα όπλα, χωρίς τροφή, χωρίς θέρμανση, σωστό τριαντάκι του 2000 αιώνας, μερικοί απ' αυτούς οι τυχεροί μαυραγορίτες, πίνουν πολυχρωμα λικέρ στα μπαρ και στα νυχτερινά κέντρα, που λειτουργούν πρό πάντων για τους στρατιωτικούς των δυνάμεων κατοχής.

Για τους ίδιους στρατιωτικούς παίζουν τα καλύτερα νούμερα τους οι Γερμανίδες άρτιστες του μουζικ-κώλα. Είναι φυσική δε η τόση προθυμία τους, έφ' όσον, για να προσφέρουν 15 λεπτών της ώρας άναψυξη στους θαμώνες μιας βρετανικής λέσχης, παίρνουν 150 μάρκα (3 λίρες και 15 σελλίνια, με τη στρατιωτική τιμή συναλλάγματος), μια καλή μερίδα κόρν-μπιφ, λίγο φρέσκο βούτυρο και μισό ψωμί.

Εξ άλλου, οι αμέτρητες ζανθές «Γκρέτκεν» εργάζονται φιλοτινώς για τη «συνάδεσση» με τους Άγγλο-αμερικανούς! Μία νέα και θύρα δημοσιογράφος, η Ούρσουλα Λάμπε, της «Περλιντ Τάουνγκ», καυτηριάζει απ' τις στήλες της εφημερίδας της αυτήν την κατάσταση. Είναι μια ζανθή κοπέλλα 25 ετών, τύπου Ίνγκριντ Μπέρμαν. Η ίδια εγκρίνει απόλυτα την άποψή της. «Αμερικανικών άρχων, που άπαγορεύουν τους γάμους των Γιάγκινδων με τις φρουλάν, φρονεί ότι είναι άδύνατο ένας ευτυχισμένος γάμος. «Αμερικανού με Γερμανίδα, γιατί, όταν η γυναίκα πάρει στην πατρίδα του συζύγου της, όλοι θα την θεωρούν κιτσερίκη.

Για δόξα τούτου τον κόσμο - προσθέτει η δημοσιογράφος - έχουν γίνει, δυστυχώς, συνώνυμοι οι λέξεις Γερμανός και Ναζίς.

Τέλος, εκφράζει τη γνώμη ότι οι ένοχοι στρατιωτικές επιδιώξεις μόνο να περάσουν την ώρα τους με τις κοπέλλες, κι' ότι απαιτούνται πολλές Γερμανίδες που ελπίζουν, ότι θα μπορέσουν να τους παντρευτούν.

Οι συμμαχικές αρχές εγκρίνουν την πολεμική της, γιατί οι απόψεις της συμφωνούν με τις δικές τους. Δεν είναι όμως επίσης ευνοϊκά διατεθειμένες απέναντί μιας άλλης συμπατριώτισσάς της, της Σοφίας ντε Σολίνγκεν.

Η κοπέλλα αυτή, που το επίθετό της θυμίζει το ασάβι, μπορεί να θεωρηθεί «δημόσιος κίνδυνος Νο 1» για τις βρετανικές αρχές. Είναι 26 ετών, θύρα, με καταμυρία μαλλιά, βραχνή φωνή και άδασματη τόλμη. Είναι ακόμη η πιο επικίνδυνη γυναίκα του Ρουρ. Το όνομά της βρίσκεται σ' όλα τα χείλη των 400 χιλιάδων Πολωνών εξορίστων, που μένουν ακόμη στη Γερμανία και που θεωρούνται υπεύθυνοι για τα τρία τέταρτα των φόνων και ληστειών που γίνονται στη Βόρεια Γερμανία.

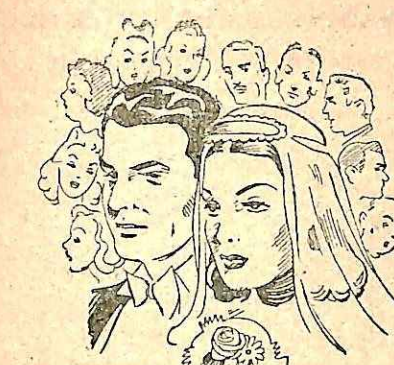
Η Σοφία έχει οκημάσει μια συμμορία από 20 περίπου Πολωνούς τρομοκράτες, ύπαισμένους ως τα δόντια. «Ασπληνική και μυστηριώδης, νυκτίζει από πόλη σε πόλη, διοργανώνει δικτυακά κατασκοπών της, επισημαίνει η ίδια τα σπία των θυμάτων της, μαζεύει κάθε πληροφορία για την εσωτερική διαρρύθμιση και τον αριθμό των ενοίκων.

Επειτα ξαναγυρίζει μία νύκτα με τη συμμορία της κι' αρχίζει τη λεηλασία, με την απειλή των οπλοπολυδών της. Οι Άγγλοι την κυνηγούν, αλλά δεν βρίσκουν ποτέ ούτε αυτήν ούτε την ίδια ούτε τα ίχνη της λείας της. Μαθαίνουν, π.χ., ότι έβγαζε στην Κολωνία και στο Έρσεν συγχρόνως, σαν να ήταν δυσπρόστατη. Ένώ την άναζητούν εκεί, πληροφορούνται ότι έκαμε την εμφάνισή της στο Νόρτμπτουντ ή στο Μουλχάιν.

Οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριών, τρομοκρατημένοι, δεν τολμούν να δώσουν πληροφορίες στη στρατιωτική αστυνομία, για να μη το πληροφορούν με τη ζωή τους. Κι' οι Άγγλοι συνεχίζουν, δίχως επιτυχία έως σήμερα, το πρωτότυπο αυτό σπορ του «άνθρωπος-νυχτιού».

Θα επιτύχουν στο τέλος; Θα κατορθώσουν να συλλάβουν το θηλυκό αυτό φαινόμενο; Αυτό θα το δείξει το μέλλον. Γιατί οι Άγγλοι έχουν όρκειση να βάλουν στο χέρι τη Σολίνγκεν.

...

Πολυχώμοι

ΟΥΪΛΙΑΜ ΚΑΡΣΟΝ
ο άνθρωπος με τις
100 γυναίκες

Το ρεκόρ της πολυγαμίας ανήκει άναμφισβήτητα στον Ουίλλιαμ Κάρσον, έναν πλούσιο επιχειρηματία από το Ρότσεστερ της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Ο Κάρσον καθάρθηκε να φθάσει τον στρογγυλό αριθμό των εκατό γάμων, από τους οποίους απέκτησε 187 παιδιά, αγόρια και κορίτσια, που φέρουν σήμερα το όνομά του.

Το καταπληκτικότερο όμως είναι ότι, μ' όλους αυτούς τους γάμους ο Κάρσον παρέμεινε πάντα ένας άφρασημένος συζύγος και πατέρας που δεν έπαυσε ποτέ να ενδιαφέρεται για τις γυναίκες και τα παιδιά του.

Σε καμία από τις περιπτώσεις αυτές δεν μεταχειρίσθηκε ψεύτικο όνομα, ούτε κατέφυγε σε κανένα από τα συνθησικόμενα τεχνάσματα των πολυγάμων. Σε καθεμία από τις συζύγους του έδινε το αληθινό του όνομα και την αληθινή του διεύθυνση. Εφρόντιζε μόνο να βρίσκονται σε μεγάλη απόσταση ή μία από την άλλη και έρρυθμιζε την «ευνουία» του στην καθεμία σύμφωνα με ώριμο προγραμμα, που το κατέστρωνε με μεγάλη προσοχή και επιμέλεια.

Ετσι καθάρθηκε να μη ροδοθή ποτέ και, όταν πέθανε το 1932 στο Ρότσεστερ, όλοι άγνωσαν το μυστικό της ζωής του. Άλλα το ημερολόγιό του αποκάλυψε τα πάντα. Εκεί μέσα εσπεύσαμε την ημερομηνία της τελεώσεως των διαφόρων γάμων του, τις πόλεις όπου έμεναν και τις διευθύνσεις τους, τις επισκέψεις του στη καθεμία και τα σημαντικότερα γεγονότα της... συζυγικής ζωής των.

Κάθε τόσο κατάρτιζε επίσης ένα πρόγραμμα επισκέψεων, που το έφραζε κατόπιν με μαθηματική ακρίβεια, έτσι που όλες οι γυναίκες του τον έβλεπαν διαδοχικά και καμία απ' αυτές δεν μπορούσε να ξεχωρίσει.

Ο Κάρσον εδίαλεγε περισσότερο γυναίκες από την εργατική ή τη μικροαστική τάξη, που δεν είχαν μεγάλες σχέσεις και δεν τους ήταν εύκολη η μετακίνησις. Σε μία μόνο περίπτωση είχε παντρευτεί την αδελφή ενός μηχανικού και ο γάμος του αυτός, όπως φαίνεται στο ημερολόγιό του, τον άπασχολούσε περισσότερο και του έδινε αδιάκοπες σκατούρες.

Μία άλλη προφύλαξις του ήταν ότι ποτέ δεν παντρεύονταν περισσότερες από τρεις γυναίκες στην κάθε πολιτεία και ποτέ περισσότερες από μία στην ίδια πόλη. Οι επιχειρήσεις του, που άπλωνόταν σε εξήντα περίπου πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών, έκαναν άναγκαίες τις μετακινήσεις του και δικαιολογούσαν τα ταξίδια του.

Ετσι οι γυναίκες του, που φρόντιζε να τις βλέπει όσο μπορούσε πιο συχνά, εύρισκαν φυσικές τις αποουσίες του.

Άλλωστε, ο Κάρσον ήταν ένας θαυμαστός οικογενειάρχης. Από τη στιγμή που παντρεύονταν μία γυναίκα, έδεικνόνταν πολύ γενναίος και μάχιμος και κάθε φορά που την έ-

πιδέχτοταν, έπληνανε φορτωμένοι με πράγματα. Επειτα, κατά την άφιξή τους, άλληλογράφους τακτικά μαζί τους. «Ενδιαφερόταν και για τις πιο μικρές λεπτομέρειες της ζωής των, τους έδινε οδηγίες και φρόντιζε να μην τους λείψει ποτέ τίποτε, έτσι που να μην άνησχυουν και να μην μπορούν να υποψιασθούν τίποτε.

Τα γράμματά του είχε γεμάτα από στωική και τρυφερότητα. Σ' ένα απ' αυτά, που απευθύνεται προς την 65η σύζυγό του, έγραφε:

«Γλυκιά μου Μαίρη, «Ξέρω ότι μάς χωρίζει μια μεγάλη απόσταση ηλικίας, Αλλά έλπίζω ότι θα μπορέσω να καλύψω αυτή την απόσταση με την αγάπη και την άφοιαί μου...»

Και προσθέτει παρακάτω: «Ελπίζω ότι θα μπορέσω να έλθω τον επόμενο μήνα να περάσω τρεις ημέρες μαζί σου. Τρεις ημέρες ευτυχίας. Δυστυχώς, δεν θα μπορέσω να μείνω περισσότερο, γιατί πρέπει να φύγω για το Βανκούβερ, για να παρακολουθήσω το νέο υποκατάστημα που άναίξα εκεί. Είναι άδύνατο να με συνοδεύσει στα ταξίδια μου, άγαπημένη μου Μαίρη. Ένας άνδρας πρέπει να φροντίζει πριν απ' όλα για την ευτυχία του σπιτιού του. Όταν θα έχω συγκεντρώσει ένα στρογγυλό παρόν, θα άπορυσθ από τις επιχειρήσεις και τότε θα κάμωμε πολλά ταξίδια μαζί...»

Την ίδια ημέρα έγραφε σε μιάν άλλη σύζυγό του: «Με άστενοχώρησε πολύ η άρρώστεια του Πέτερ. Να μην λησθήσει κανένα έξοδο και να κάμω, ό,τι πρέπει για το παιδί μας. Η Τράπεζα των «Νοτίων Πολιτειών» έχει εντολή να σου μετρήσει οποιοδήποτε ποσό ζητήσεις. Περιμένω τηλεγραφικός νέα για τον άγαπητό Πέτερ...»

Όπως φαίνεται από το ημερολόγιο του Κάρσον οι δυσκολίες άρχισαν έπειτα από τον τριακστό γάμο του. Ώς τότε μπορούσε να επισκέπεται δυο και τρεις φορές το χρόνο κατόπιν. Και άναγκαζόταν τότε να βρίσκει διάφορα προσχήματα, για να δικαιολογήσει τις άπουσίες του, που διαρκούσαν πολλούς μήνες. «Ώστο, αυτό δεν τον εμπόδιζε να σκέπται όλες τις καινούργιους γάμους, ως που έφθασαν τον αριθμό των εκατό.

Για την κατάσταση αυτή που δημιουργήθηκε δεν φαίνεται να είχε ποτέ καμία άνησυχία, ούτε καμία τύψη. Και συχνά αναφέρει στο ημερολόγιό του με κάποια αὐταρέσκεια το ένδιαφέρον που έδειχνε για τις γυναίκες και τα παιδιά του.

Ο Ουίλλιαμ Κάρσον, αντίθετα με άλλους πολυγάμων, που άργά ή γρήγορα άνακαλύπτονται, δεν είχε ποτέ λογορρασίους με τη δικαιοσύνη. Και πέθανε με τη συνείδησή του καθαρή και άναπαυμένη.

Στη διαθήκη του δεν είχε άπασμώσει καμία από τις συζύγους του και τα παιδιά του. Και άφινε στην καθεμία ένα μερίδιο από την περιουσία του, υπολογίζοντας ακριβώς δίκαια τα χρόνια που είχε ζήσει μαζί του, τις άνάγκες της, τα παιδιά που είχαν άποκτήσει κτλ.

Άλλα οι διακρίσεις αυτές δεν άρεσαν στις άπαρηγόρητες χήρες, που προσέβαλαν τη διαθήκη, ζητώντας να γίνει διανομή της περιουσίας του μακαρίτη ως ίσου σε όλες άφου όλες ήταν συζύγοι του.

Το δικαστήριο υλάθηκε αυτή την τελευταία άποψη. Συμφώνησε ότι η περιουσία του καταπληκτικού αυτού πολυγάμου έπρεπε να διανεμηθεί ίσα μερίδια, άνεξάρτητα από τον χρόνο που ζήσει με τον Κάρσον καθεμία από τις χήρες του. Μόνο εκείνες που είχαν άποκτήσει παιδιά ευνουθήκαν κάπως περισσότερο.

Ο Ουίλλιαμ Κάρσον πέθανε σε ηλικία 73 ετών. Είχε συνάψει τον πρώτο του γάμο σε ηλικία 19 ετών, τρεις άλλους εις την ηλικία των 30 ετών, 24 γάμους μεταξύ 30-40, 47 γάμους μεταξύ 40-50, 19 γάμους μεταξύ 50-60, 5 γάμους μεταξύ 60-70 και έναν τελευταίο γάμο μερικώς μήνες προτού πεθάνει.

Από τις συζύγους του 11 είχαν πεθάνει πριν απ' αυτόν. Από εκείνες που επέζησαν η μεγαλύτερη ήταν 65 ετών και η μικρότερη 31. Η τελευταία του σύζυγος ήταν 42 ετών.

ΔΥΟ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ στην άγχόνη

Πώς γλύτωσαν το θάνατο

«Εχομε γράψει άλλοτε για την ιστορία ενός Άμερικανού, που καταδικάσθηκε άδικως σε θάνατο και που σώθηκε απ' την άγχόνη χάρις σ' ένα πραγματικά άνεξηγτο θαύμα. Κατά άνάλογο λοιπόν συνέβη κάποτε στην Άγγλία.

Κάποιος Τζών Λή, απ' το χωριό Μπάμπακομ του Ντλθον, είχε συλληφθεί για τη δολοφονία μιας γυναίκας. Τον έδάρωναν ένδειξεις σοδαρώτατες. Αυτός όμως έλεγε και ξανάλεγε διαρκώς στους δεσμοφύλακες:

—Είμαι άθώος! Δεν μπορώ να με κρεμάσουν για ένα έγκλημα που δεν διέπραξα.

Όταν το δικαστήριο τον κατέδικασε σε άπαγχονισμό, ο Λή είπε:

—Ο θεός ξέρει πως είμαι άθώος, και δεν θα επιτρέψει ποτέ τη θανατική μου έκτέλεσι. Μου έχει πη να μη φοβάμαι!

Την ημέρα της έκτελέσεως, το πλήθος είχε τριγυρίσει το κτίριο. Ο δήμιος δοκίμασε τη λειτουργία της άγχόνης, μ' ένα άνδρικόλλο από πανί και άχυρο, και βεβαιώθηκε ότι λειτουργούσε περφέρα. Η δοκιμή αυτή έγινε φανερά, έμπρός σ' όλο τον κόσμο.

Όταν όμως, σε λίγο, πέρασε ο δήμιος τη θηλειά στο λαμό του Λή και πίεςε το έλατήριο, δεν άνοιξε η καταπακτή κάτω απ' τα πόδια του! Ένας δεσμοφύλακας έπρεε τη θέσι του, πάπτος δηλαδή πάνω στην καταπακτή. Αυτή τη φορά όμως, με την πίεσι του κουμπιού, ο μηχανισμός λειτουργήσε κανονικά, κι' ο δεσμοφύλακας γκρεμίσθηκε από ψηλά κι' έπασε τη σπονδυλική του στήλη!

Ο Λή οδηγήθηκε πίσω στο καλλί του. Άφου ο δήμιος ξαναδοκίμασε με επιτυχία την άγχόνη, με το άνδρικόλλο, ο φρουρός ξανάφεραν τον κατάδικο. Άλλά και πάλι η καταπακτή δεν λειτουργήσε. Τώρα ο άστυνόμος της περιφέρειας, παραμένος απ' το άλλόκοτο εκείνο φαινόμενο, τηλεγράφησε στο Ύπουργείον Έσωτερικών και ζήτησε οδηγίες. Η άπάντησι ήταν καπιγορηματική: Να γίνει άμέσως η έκτέλεσις.

Οι τοπικές αρχές άναγκάσθηκαν να ύπακούσουν, παρ' όλη την εξέγερσι του πλήθους. Έπειτα από τέσσερες άλληπαλλες δοκιμές με το άνδρικόλλο, ώδηγήθηκε και πάλι ο Λή στο κτίριόμα. Αυτή τη φορά, πίεςε το κουμπί ο ίδιος ο άστυνόμος... Τι ποτε! Η καταπακτή δεν έννοωσε ν' άνοιξει. Ο κατάδικος λιποθύμησε απ' τη συγκίνηση. Τον έζαναπύαν στο καλλί του.

Την άλλη μέρα, έφθασε καινούριος τηλεγράφος του Ύπουργείου: Η θανατική ποινή του Λή μετρέπεισε σε Ισοδία έσση.

Άργότερα, του χορήγήθηκε το ύπόλοιπο της ποινής του. Βγήκε απ' τη φυλακή, παντρεύθηκε κι' έγινε πάστωρ, για να κηρύσσει την πίστι στο Μεγαλόδυναμο Θεό, που τον είχε σώσει.

Μία άλλη περίπτωση άνθρώπου που άπαγχονίσθηκε και δεν επέθανε, είναι έντελως διαφορετική και δεν έχει καμία σχέση με υπερφυσικά φαινόμενα. Το 1921, είχε τρομοκρατήσει το Σικάγο η ληστική συμμορία ενός καποιού Καρντινέλλα, γνωστού με το ψευδώνυμο «Διάβολος». Οι συμμορίτες του τον μισούσαν, γιατί τους άδίκωσε στη διανομή της λείας. Έξοκολούθησαν όμως να «εργάζονται» γι' αυτόν, γιατί τον φοβόντουσαν.

Όταν κάποτε συνελήφθη και κατεδικάσθη σε άπαγχονισμό ένας απ' τους συμμορίτες ονομαζόμενος Βιάνα, έκαμε λεπτομερείς άποκαλύψεις, πριν τον κρεμάσουν. Το αποτέλεσμα ήταν να συλληφθεί ο Καρντινέλλα και να καταδικασθεί σε θάνατο. Στη φυλακή, έκρύψε άπειρία πεινής κι' έλασε περίπου 25 κιλά. Κανείς δεν ύποπτεύθηκε ώστόσο την πραγματική αίτια αυτής της νηστείας...

Την παραμονή της έκτελέσεως, ο διευθυντής της άστυνομίας έλαβε ένα άνώνυμο τηλεφώνημα: —Οι φίλοι του Καρντινέλλα, του είπα κάποιος άγνωστος, σκοπεύουν να πάρουν το σωμα του, μετά τον άπαγχονισμό, και να τον άναστήσουν! Το ίδιο έκαναν ήδη με τον Βιάνα.

Ο άστυνομικός έλαβαν τα μέτρα τους, για κάθε ένδεχομενον. Περιόκλεισαν αφηνδιαστικά την κλειστή νεκροφόρα, που είχε έλθει για να πάρη τον νεκρό, και βρήκαν μέσα σ' αυτήν έναν άντρα και μία γυναίκα με άσπρες μπλούζες, ένα λαστιχένιο στρώμα γεμάτο με βραστό νερό, μία άναπνευστική συσκευή άεζόνου, ένδεια, σύριγγες, ιπποίλλιες με ζεστό νερό, ηλεκτρικά μηχανήματα.

Ήταν λοιπόν άληθινό το τηλεφώνημα! Ο «Διάβολος» είχε νηστεί, στη φυλακή, για να μη άπέφυγε τον κίνδυνο του σπασίματος της σπονδυλικής στήλης του. Κι' έπειτα οι σύντροφοί του, σπονδυλική νεκροφόρα, θα τον ξανάφεραν στη ζωή, με ένα τρόπο που τον ήσαν αυτοί μόνο. Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι που είχαν πιάσει τα μέτρα του. Επειτα όμως, τον είχαν πιάσει τα μυσικά, γιατί τους είχε προδώσει, και τον είχαν πετάξει στη λίμνη. Έτσι δεν σώθηκε ο Καρντινέλλα.

Ο συνενγάτης ΤΟΥ ΧΙΜΛΕΡ

Ένας ήρωϊκός Σουηδός πατριώτης που θεωρείται προδότης

Απ' τους πρώτους μήνες του πολέμου, ο Σουηδός επιχειρηματίας Έρικ Έρικσον εγγράφη στον μαυροπινάκα των Συμμάχων, γιατί κατηγορήθηκε από τη συμμαχική υπηρεσία κατασκοπείας ότι έκανε αγοραπωλησίες πετρελαίων με τους Γερμανούς, ότι τους βοηθούσε στην πολεμική τους προσπάθεια κι ότι επισκεπτόταν συχνά τη Γερμανία, για να συζητήσει με τους φίλους του αξιωματικούς της Γκεστάπο.

Οι παλαιοί του φίλοι, όλοι έχθροι του ναζισμού, άλλαξαν τώρα δρόμο, όταν τον έβλεπαν. Η γυναίκα του έξωστρακίστηκε από τους συγγενείς του και τον έβλεπε με τον έστωτο γράμματά γεμάτα αγανάκτηση απ' την Αμερική - γιατί ο Έρικσον κατήγετο απ' το Μπρούκλιν κι είχε πάρει άργότερα συνηθισμένη ύπαιθρο. Τιποτέ όμως δεν ήταν ικανό να τον σταματήσει στο δρόμο που είχε πάρει.

Στην αρχή του πολέμου, σκέφθηκε ότι ήταν ευκαιρία, να συνεργαστεί με τους Ναζί. Οι Γερμανοί ήθελαν τότε να εξαγάγουν συνθετικό πετρέλαιο, για να το ανταλλάξουν με άλλα είδη που τους έλειπαν. Ο Έρικσον απευθύνθηκε στο Γερμανικό Επιμελητήριο της Στοκχόλμης. Οι παλιοί του φίλοι τον έγκριταίαν αυτόν, διέτηρε όμως στενές σχέσεις με τον πρίγκιπα Κάρολο Μπερναντόττε, άγνωστο του βασιλέως της Σουηδίας, ο οποίος συνεργαζόταν επίσης με τους Γερμανούς.

Ο Έρικσον ήξερε ότι ο Χίμλερ, ο αρχηγός της Γκεστάπο, είχε το ερώτημα στα χεστά του πετρελαίου. Πήλαισε λοιπόν τον χέρσο Φινκε, αντιπρόσωπο του Χίμλερ στη Σουηδία και φαντατικό Ναζί, και κατάφερε να αχαιώσει μαζί του. Ωστόσο ένας άλλος Γερμανός, ο χέρο Λούντβιχ, έμπορος ακολούθος της Γερμανικής Βλάνθης την έχορτότα του, ο Έρικσον επέτρεψε την άδεια να επισκεφθεί τη Γερμανία, το 1941, εφώδιασμένο με συστατικά γράμματα του Φινκε και άλλων.

Έκει, ήλθε σ' επαφή με διαφόρους βιομηχάνους πετρελαίου, ιδίως τον Άμφορ-γο. Επισκεφθή διυλιστήρια, ούζινη τους δρους των συμβολαίων που θα έβλεπε. Βρήκε επίσης δυο παλιούς γνωρίμας, το λοχαγό φόν Βουνς και τον τραπέζιτη φόν Στορκερ. Έπειτα από μυστικές συνομιλίες ιδιαιτέρως με τον καθένα τους, τους έβωσε από ένα χαρτί, το οποίο έκρυψαν εκείνοι καλά.

Έπειτα γύρισε στη Σουηδία κι άρχισε να παραλαμ-λοίο. Τότε τον έγραψαν οι Σύμμαχοι στο μαυροπινάκα. Οι φίλοι του τον περιφρόνησαν τόσο, ώστε σηκώθηκαν κι έφυγαν από ένα ρεστοράν, όταν τον έβλεπαν να μπαίνει. Στο μεταξύ οι βοι-βαρδιοί απ' ενός κι οι πο-λεμικές ανάγκες απ' έτερου δεν έπείρσαν πιά στους Γερ-μανούς να ξέχσουν στη Σου-ηδία συνθετικό πετρέλαιο των διυλιστηρίων τους. Τότε ο Έρικσον έπρότεινε στο Φιν-κε ένα σχέδιο μεγαλειώδη-λον: Να ιδρύσει στη Σουη-δία ένα μεγάλο διυλιστήριο,

χρηματοδοτούμενο με σουη-δικά και γερμανικά κεφάλαια. Έτσι, η Γερμανία θα μπο-ρούσε να προμηθευτεί πε-τρελαιο από μια ουδέτερα χώρα, ασφαλισμένη απ' τους βοιβαρδιοί, συγγρόνως δέ, σε περίπτωση νίκης των συμμαχών, τα γερμανικά έ-κείνα κεφάλαια θα έμεναν έ-ξασφαλισμένα στην ουδέτε-ρα Σουηδία.

Όλοι οι Ναζίδες ένθου-σίσσθηκαν με το σχέδιο. Έ-νας μόνο διαφώνησε: ο Λούν-τβιχ. Αυτός όμως ήταν άν-θρωπος του Ρίμπεντροπ. Στις συγχές δέ συγκρούσεις Χίμ-λερ - Ρίμπεντροπ έβγαλαν πάντα νικήτης ο πρώτος. Έτσι και τώρα ο Λούντβιχ παρμεριόθηκε. Κι ο Έρικ-σον ξαναπήγε ακόμη μια φο-ρά στη Γερμανία, για να ιδή τον ίδιο το Χίμλερ.

Έκείνος τον έδεχθηκε έν-καρδια, μίλησε πολλά ώρα μαζί του και τον έρωδισε μ' ένα χαρτί, που του επέ-τρεπε να επισκεφθεί και να μελέτηση όλα τα γερμανικά διυλιστήρια. Τού έβωσε επί-σης ένα αυτόκλινητο με ά-φθονη βενζίνη. Ο Έρικσον γύρισε μ' αυτό δηλ την Κεν-τρική Ευρώπη, απ' την Κο-λωνία ως την Πράγα. Έπε-θύρησε τα μεγαλύτερα έρ-γοστάσια, κουθέντισσε με τους διευθυντές, συνεκέντρω-σε κάθε πληροφορία. Έπει-τα γύρισε στη Σουηδία.

Αρκετούς μήνες άργότερα, όταν τελείωσε ο πόλεμος, η Αμερικανική Προεδρία της Στοκχόλμης έδωσε έξαφνα ένα μεγάλο γεύμα προς τι-μήν του Έρικσον, με προσ-κεκλημένους όλους τους πα-

Ενα γιγαντιαίο τηλε-σκόπιο, το μεγαλύτερο ό-λου του κόσμου, πρόκει-ται να υψωθεί σε λίγο πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ἡ κα-τασκευὴ τοῦ ὀρκισε πρὶν ἀπὸ 17 χρόνια καὶ ὁ κατασκευαστὴς τοῦ ὑπολογί-ζουσι δὲν θὰ εἶνε ἔτιμος πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος ἔτους ἢ τοῦ ἔτους 1947. Στὸ ἀναμεταξύ, συνεχίζονται μὲ πνευμάτι ταχύτητα ὁ σχετικὲς ἐργασίαι γιὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ, πού θὰ γίνῃ πᾶν ὅπου τὴν κορυφὴν τοῦ δρους Πάλο-μαρ, στὴν περιοχὴ τῆς Καλλιφονιάς.

Ἡ διάμετρος τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ τηλεσκο-πίου, θὰ εἶνε 5 μ. 08, διπλασιαζόμαθ ἀπὸ τὴ διάμετρο τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ δρους Οὐίλσον, πού ἦταν 2 μ. 50.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί σημαίνει αὐτό, ἀξίζει νὰ σημειώθῃ ὅτι ἡ διάμετρος τοῦ μεγαλύτερου τηλε-σκοπίου τῆς Ευρώπης, πού βρίσκεται στὸ ἀστερο-σκοπεῖο τῆς Νικαίας, εἶνε μόνο 0 μ. 755, δηλαδὴ οὐτὲ καν ἓνα μέτρο!

Τὸ τηλεσκόπιο τοῦ δρους Οὐίλσον εἶχεν ἐπι-τρέψει τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ οὐρανοῦ στὰ λίγι-δων ἑτῶν φωτός. Τὸ νέο ὅμως τηλεσκόπιο θὰ μάς ἐπιτρέψῃ νὰ μεταφερθῶμε σὲ μίᾳ ἀπόστασι ἑ-νὸς ἀνδρὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν! Καὶ γιὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς μίᾳ ἰδέα τῆς ἀπο-στάσεως πού διανύει μίᾳ φωτεινὴ ἀκτὶνι σ' ἓνα ὄ-νος, ἀρκεῖ ν' ἀναλογισθῇ ὅτι τὸ φῶς διατρέχει τὸν ὅλον δειτερόλεπτο 300.000 χιλιόμετρα ἢ ἐπτά ὅρους τὸ γυρὸ τῆς γῆς.

Ἐπολογίζεσθαι εἶτοι θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐξερεύνησις καὶ ἡ φωτογράφησις διακεκομμέ-νων ἀστέρων ἀστρῶν.

Ὁ Έρικσον έδινε στους Αγγλοαμερικανούς το πετρέ-λαιο που αγοράζε απ' τους Γερμανούς, για να το μετα-χειρισθούν στον πόλεμο κατά της ίδιας Γερμανίας. Ο Βουνς κι ο Στορκερ εί-χαν πάρει απ' αυτόν ένα χαρτί, που πιστοποιούσε τις υπηρεσίες των ως μυστικών συνενγυτών των Συμμάχων, για να το χρησιμοποιήσουν μετά τη νίκη των Αγγλοα-μερικανών. Ένωσται ότι το χαρτί αυτό αποτελούσε Δα-μώκλειο σπάθι για τον Έ-ρικσον! Όταν λοιπόν βρισκό-ταν στη Γερμανία, αντιμετώ-πιζε κάθε στιγμή την πιθαν-νότητα να τον πιάσει η Γκε-στάπο και να τον εκτελέσει...

Χάρης στις πολύτιμες πλη-ροφορίες του, η αεροπορία των συμμαχών ήξερε τη θέση κάθε διυλιστηρίου. Μόλις άρχισε να λειτουργή ένα νέο εργοστάσιο, βομβαρδίζονταν απ' τους Αγγλοαμερικανούς όσο καλά κι αν ήταν κα-μουφλαρισμένο, όσο κι αν το προστάτευαν αντίαεροπο-ρικά κανόνια και προπετά-σματα καπνού... Έπειτα, μετά το βοιβαρδιομό, οι συμμαχοί ήξεραν πόσον κα-ρό άπαιτούσαν οι έπισκευές των διυλιστηρίων, κι έκαναν δεύτερη έπίσκεψι μόλις έα-νάρχιζε να λειτουργή.

Έτσι, έλειψε η καύσιμος ύλη για τα γερμανικά αερο-πλάνα και τάνκς, κι ήλθε πολύ πιο γρήγορα η συμ-μαχική νίκη.

ENTBIN MYLLEP

Το μεγαλύτερο τηλεσκόπιο του κόσμου

Ο φακός του έχει διάμετρο 5 μ. 08

Οι Αμερικανοί αστρονόμοι, έξ άλλου, πιστεύ-ουν ότι το νέο ισχυρότατο τηλεσκόπιο θα διαλευ-κάνη το μυστήριο των σδυμένων άστρων, που εἶνε ἰσως πολυάριθμα δσον τὰ φωτεινά.

Δέν πρέπει νά ξεχνούμε ὅτι ἡ γῆ μας, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πλανῆται τοῦ συστήματός μας, ἔκτος ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε σδυμένα ἀστρα, (ἀστρικά πῶματα) μ' ἄλλα λόγια καὶ ὅτι ὑπάρχουν δισε-κατομμύρια παρόμοια μέσα στὸ σύμπαν, πού δέν ἔχουν ἴσως τίς πιθανότητες νά δανεισθῶν ἀπὸ ἓνα γειτονικό ἀστρὸ τὸ φῶς καὶ τὴ θερμότητά του, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴ γῆ μας.

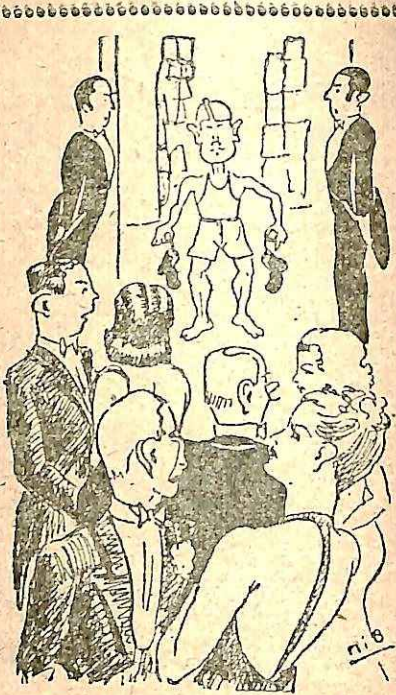
Ἀλλὰ τὰ ἀστρα αὐτά εἶνε πραγματικὰ νεκρά; Ἡ μὴπως εἶνε πιθανώτερο ὅτι ἡ κοσμικὴ ἐνέρ-γεια ἔχει πᾶν ὅτε ἀστρικά αὐτὰ πῶματα μίαν ἔκφρασι διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ γι' αὐτὸ ἀ-σύλληπτη σὲ μᾶς;

Ὑπάρχουν, ἄλλως τε, στὸ σύμπαν περισσότε-ρες σκοτεινὲς ἀκτινοβολίαι παρὰ φωτεινὲς καὶ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ κόσμοι εἶνε ἴσως τὸ ἴδιο ζωντα-νοὶ ὅσο καὶ ὁ δικὸς μας, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ μορφὲς πού ἔχει πάρει ἡ γῆ πᾶν ὅς αὐτὸς εἶνε ὁλοτελὲς διαφορετικὲς ἀπὸ τῆς γῆς.

Τελευταία ἀκόμη ὁ δόκτωρ Μπάρνορντ κατῶ-θωσε νὰ ἀνακαλύψῃ μερικὸς σκοτεινοὺς νεφε-λοειδεῖς, πού ἀποτελοῦν ἀπροσμέτρητες ἀβύ-σσους σκοταδίων δίπλα στὸς ὀδολαμπροὺς ὕκε-ανὸς τῶν φωτεινῶν νεφελοειδῶν καὶ πού κλεί-νουν ἴσως τὴν τελευταία λέξι τῆς δημιουργίας, γιὰτὶ κανεὶς δέν θὰ μπορούσε νὰ πρὶ ἀν εἶνε πε-θαμένοι κόσμοι ἡ ἀντίθετα κόσμοι πού πλησι-άζουν ὀλοένα καὶ περισσότερο πρὸς τὸ φῶς, γιὰ νὰ γεννηθῶν αὐριο - ἔπειτα ἀπὸ ἑκατομμύρια χρόνια ἴσως - σὰν ἀκτινοβολοῦντες γαλαξί-ες.

Ἡ μελέτη τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν νεφελοειδῶν πιστευεῖται ἐπίσης ὅτι θὰ ἐξηγήσῃ πολλές ἀπὸ τίς μυστηριώδεις ἐπιδράσεις πού ὑφίσταται ὁ πλαν-ήτης μας καὶ ὅτι θὰ μάς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀσκημά-τουμε μίᾳ ἀκριβεστέρα ἀντίληψιν γιὰ τὴν προέ-λευσι καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς μας. Τὸ νέο τηλεσκόπιο θὰ μάς φέρῃ πάλι κοντὰ σ' αὐτοὺς, σὲ μίᾳ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ὅποιαν θὰ μάς εἶνε δυ-νατὸν ἴσως νὰ ἐξικνιάσουμε τὸ μεγάλο καὶ κρυ-μμένο πῶς ἀπὸ ἀδιεπέραστα σκοτάδια μυστικῶν.

ΟΛΙΒΕΡ ΣΤΡΑΕΡ

Πῶς έφθασε στὴ δεξίωσι ἕνας καλεσμένος τῆς οικοδοποίνης πού τηλεφώνησε σ' ὅλους: «Δέν χρειάζεται ἐτικέττα... Νά έρθε-τε ὅπως βρισκόσαστε...

Δράμα

— Μπορεῖ νὰ υπάρξῃ στιγμὴ εὐτυχῆς καὶ ἀτυχῆς ταυτοχρόνως γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο;

— Οὐκί. Ὡμως. Νά τύχῃ νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ δικατοῦ ἐνὸς φοιτητοῦ συγ-κρόνως ὁ ταχυδρόμος μὲ τὴν χρημα-τικὴ ἐπιταγὴ τοῦ πατέρα του καὶ ὁ ὑ-πάλληλος τοῦ ράφτι μὲ τὸ λογαριασμό.

Τὸ δράμα ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΡΟΣΕΚΟΥΡ

Περιπετειώδες διήγημα

Ἡ γρηὶ κόμησσα ντὲ Ροσεκούρ μὲ εἶχε προσκαλέσει στὸν πύργο τῆς γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ μερικὰ παλιὰ πορταί-τα τῶν προγόνων τῆς.

Ένας ἡλικιωμένος καμαριέρης μὲ φαβορίτες μὲ ὑποδέχθηκε.

— Λέγομαι Ζοζέφ, μοῦ εἶπε.

Τὸν διέκοψαν δυὸ πυροβολισμοί.

— Εἶνε ὁ κ. Σαδιέ, ὁ ἐγγονὸς τῆς κυρίας κομῆσσης, μοῦ ἐξηγήσε. Έξα-σκειται στὴ σκοποβολή.

Ἡ κόμησσα μὲ δέχθηκε λίγο ἀργό-τερα στὸ σαλονάκι. Ἦταν τύπος μεγά-λης κυρίας. Ἐξέλεγε κανεὶς ὅτι τὸ αὐ-στηρὸ προσωπὸ τῆς ἀννοῦσε τὸ χαμό-γελο.

— Ἰσως ὁ πύργος μου εἶνε πληκτικὸς γιὰ ἓνα ζωγράφου πού ἔρχεται ἀπ' τὸ Παρίσι, ὅπως ἐσεῖς! μοῦ εἶπε. Θὰ κά-μω ὥστόσο ὅ, τι μπορῶ γιὰ νὰ γίνῃ πὺ εὐχάριστη ἡ διαμονὴ σας ἐδῶ.

Ἀφοῦ ἀπάντησα μὲ μίᾳ εὐγενικῇ φράσι, ζήτησα πληροφορίες γιὰ τὴ δου-λειά πού εἶχα νὰ κάμω.

Ἡ κόμησσα μοῦ εἰδείξε τὰ πορτραῖτα. Ἐφριζα βλέποντας τὴν κατάστασιν τους: Κάποιος βάνδαλος εἶχε προσβάλει μου-στάκια καὶ γένεια στὶς γυναικείες καὶ κομμικὸς σκυφοὺς στὸς ἀντρες. Ἡ κόμησσα δέν ἐφάνηκε πῶς εἶχε προσέξῃ τὴν ἐκπλήξι μου, οὔτε καὶ μοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. Ὅπως ἔμαθα ὅμως κατό-πιν, τὰ κατορθώματα αὐτὰ ὀφείλοντο στὸν ἐγγονὸ τῆς.

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ τραπέζι, γνώρισα τὸν Σαδιέ. Ἦταν ἕνας ἐφηδὸς λεπτο-καμωμένος, μὲ ὑποὺλ ἔκφρασι καὶ πρόστυγους τρόπους. Ἐμενε ἀμύλητος κι' ἔτρωγε μὲ λαμπαργία, σὰ ζῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα μὲ βρήκε νὰ ἐργά-ζομαι ἄλλην πινακοθήκη.

— Ἄ, εἰσθε ὁ κομῆρας; μοῦ εἶπε σα-ρακωτικά. Συρίζετε τοὺς προγόνους μας; Κρατοῦσε ἓνα παλὸ μουσκέτο καὶ ξεσκουρίαζε τὴν κάννην του.

— Βρίσκει αὐτὰ τὰ διπλά ἐδῶ κι' ἔ-κει, στὰ σπῆτια τοῦ χωριοῦ, μοῦ ἐξη-γῆσε. Τὰ διορθώσα, τὰ καθαρίσα καὶ τὰ κρεμά στὸς τοίχους, γιὰ νὰ φορηθῶν αὐτὴ τὴ γρηὶ κα μοῦ, τὸ Ζοζέφ!

Πραγματικὰ, ὁ πύργος ἦταν γεμάτος ἀπὸ τοιφεκία καὶ πιστόλια κάθε εἴδους. Ὁ Σαδιέ γέλασε ἀντισυμμετρικά, ἔκα-με μεταβολὴ κι' ἔφυγε. Σὲ λίγες στιγ-μές, τὸν ἀκούσα νὰ πυροβολῇ στὸ πάρκο...

Τὸ μεσημέρι, στὸ φαγητό, φάνηκε ἀ-μύλητικώτερος, γιὰτὶ ἦταν μεθυμένος. Τὸ λόγιον του ὅμως ἦσαν γελάτια ἀπὸ χυδαῖες ἐκφράσεις. Ἡ γιγαντία του αἰ-ποῦσε.

Ἀργότερα, βρέθηκα στὴ βιβλιοθήκη μόνος μὲ τὸ Ζοζέφ. Βλέποντάς με νὰ κινιτάζω μὲ περιέργεια τὰ διπλά πού κρεμόντουσαν στὸς τοίχους, ὁ γέρος καμαριέρης μοῦ εἶπε:

— Εἶνε ὅλα γεμάτα, κύριε. Σὰς προ-ειδοποιῶ, γιὰ νὰ μὴ συμβῇ κανεὶς δυ-στύχημα... Τὰ γεμίζει ὁ κ. Σαδιέ, ἀφοῦ τὰ διορθῶ.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, μὲ ἔμνησε ἕνας πα-ράξενος κρότος ἀπὸ ἀλυσίδες. Δέν ἐ-δυσκολεύθηκα νὰ καταλάβω τί συνέβαι-νε: Τὸ διαβολόπαιδο, ὁ Σαδιέ, ἔπαιζε τὸ φάντασμα!

Πέρασαν τέσσερες ἡμέρες, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε καινούργιο. Τὴν πέμπτη, ἔκλειμα ἓνα περίσσο ὡς πὺ χωρὶ καὶ μῆλκα στὴ μοναδικὴ ταβέρνα. Ὁ τα-θερινιάζης ἦταν φλόρος.

— Φαντάζομαι τί θὰ τραβᾶτε ἀπ' αὐ-τὸ τὸ παλαιοῦστον, τὸν ἐγγονὸ τῆς κυρίας κομῆσσης! μοῦ εἶπε. Εἶνε σῶς στὸς διὰβλους. Ὅλοι τὸν φοβόνται, γιὰτὶ δέν σκέπτεται παρὰ πᾶς δὲ κἀνὶ τὸ κοκὶ!... Λένε πῶς ἔμοιασε στὸν πα-τέρα του...

— Ἄ, γνωρίζετε τὸ γυῖο τῆς κυρίας κομῆσσης; ρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Οὐκί, γιὰτὶ δέν ἦσαν ἀκόμη τότε στὸ χωριό. Ἀκούσα ὅμως πῶς ἦταν τέρας: ἀμπερῆς, χορτοφαγικὸς, ὁσῶτος κακός. Κατέστρεψε τὴν δυστυχισμένη τὴ γυναικία του, κι' ἐπειτα τὴ σκότωσε!... Ὅταν ἦταν ἔγκυος μὲ τὸ δεύτερο παι-δί τῆς, τὴν ἐχτύπησε μίᾳ μέρα τὸν τόπο ἀσπηνία, ὥστε τὴν ὤφισε στὸν τάφο. Ἀλλὰ τὸ πρῶγμα σκεπάζοντες: Εἶπαν πῶς ἡ γυναικία εἶχε πάθει δυστυχία...

Καὶ τί ἐγίνε; ὁ φονιάς;

— Φαίνεται πῶς ἡ κόμησσα τὸν ἀνογ-κασε νὰ φύγῃ μακριά, στὸ ἔξωτερικό. Δέν ξανακοιμήθηκε πιά τίποτε γι' αὐ-τόν. Ἐλπίζω νὰ πέθαινε... Ἐμεῖνε ὁ

Ο πύργος τοῦ φωτός

Πότε κα πῶς χτίσθ. κα ὁ πρῶτος φάρος

Μίᾳ ἀθηναϊκῇ («πνευτικόντορος») ταξίδεψε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια, κάποιο κακοτεχνὴ καὶ φουρτοπυ-σμένη νυχτὰ τοῦ ἐτους 283 π.Χ. Τὰ θεωρὰτα κυν-ατὰ ἀπειλοῦσαν κάθε στιγμὴ νὰ τὴν καταποῦν, μαζὶ μὲ τὸς ἐπιβάτες τῆς καὶ μὲ τοὺς ἀλυσσοδεμένους σκλάβους πού τραβοῦσαν κοῦπι στὸ ἀμπάρι τῆς. Κι' ἐπὶ γιλέον ὑπῆρχε κάθε στιγμὴ ὁ φοβερός κιν-δυνὸς νὰ πέσῃ σὲ μίᾳ ἀπ' τίς πολλές ὑφάλους τῶν αἰγυπτιακῶν ἀκτῶν... Πῶς ν' ἀποφύγουν τὸ ναυά-γιο, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι;...

— Σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἔχουν βουλιάζει ἀμέτρητα καράβια, ρωμαϊκά, αἰγυπτιακά, ἑλληνικά... εἶπε ὁ γερο-καπετάνιος.

— Δέν ὑπάρχει λοιπὸν κανεὶς τρόπος γιὰ νὰ ὀ-δονοῦνται τὰ πλοία τὴ νύχτα; ρώτησε συλλογισμέ-νος ἕνας ταξιδιωτῆς, ὁ νεαρός ἀρχιτέκτων Σόστρα-τος ὁ Κνιδίος.

— Οὐκί, παῖδι μου. Ἄν οἱ ἀνθρώποι ἤξεραν νὰ βρίσκουν τὸ δρόμο τους στὸ σκοτάδι, θὰ γινόντου-σαν θεοί!

— Κι' ἂν ἐγὼ φτιάξω ἓνα πύργο, μὲ μίᾳ φωτιά ἀ-νεμίζουνη στὴν κορυφὴ του, γιὰ νὰ διευθύνῃ τὰ πλοία;

Ὁ γέρος πλοίαρχος ἔσκασε στὰ γέλοια - τόσο ἐ-ξωφρενικῇ τοῦ φαίνονταν ἡ ἰδέα ἐκείνη! Σαφνικὰ ὅ-μως, ὁ ναύτης πού φύλαγε στὴν πρῶρα, φώναξε:

— Ἐνα φῶς δεξιά!...

Ὁ καπετάνιος κάρφωσε τὰ μάτια του στὸν ὀρι-ζόντα, ὅπου φαίνονταν μίᾳ κόκκινη λαμψή.

— Εἶνε μίᾳ πυρκαῖα, στίς κάτω νειτονίες τῆς Ἀλε-ξανδρείας, μουρμούρισε. Τώρα πιά μπορούμε νὰ βροῦμε τὸ δρόμο μας με ἀσφάλεια. Σωθήκαμε!... Εἶχες δίκιο, νέε μου! Μίλησες ὀθιοί. Τὴ νύχτα αὐτῇ... Στῆσε ἓνα πύργο φωτεινὸ, ἀναψε τὸν πῶ-τὸ δουλο τοῦ κόσμου. ἔξω ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια. Σὲ λίγο, κι' ἄλλοι τέτοιοι θὰ φωτίσουν τίς θάλασ-σες. Θὰ σώσῃς μυριάδες ἀνθρώπινες ψυχές, περὶ-σσότερες ἀπ' τὰ ἀστρα τ' οὐρανοῦ!...

★

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, βασιλεῦσε στὴν Αἴγυπτο ὁ νεα-ρός Πτολεμαῖος ὁ Β'. Εἶχε ἐπνομοσθῇ διαδελα-φεύς, μολοντόν... εἶχε δολοφονήσῃ δυὸ ἀδελφούς του, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ θρόνον του, μετὰ τὸ θά-νατο τοῦ πατέρα του! Ὁκτὼ χρόνια ἀργότερα (τὸ 275) παντρεύτηκε μὲ μίᾳ νυναικὴ ἀνταξία του: τὴν ἀδελφὴ του Ἀρσινόη, πού εἶχε ξαναπαντρεθῇ ἥδη ἄλλες δυὸ φορές κι' εἶχε σκοτώσει τὰ παιδιὰ τῆς ἀπ' τοὺς προηγουμένους νάμους τῆς!

Ὁ Πτολεμαῖος προστάτευε τίς τέχνες καὶ τὸ ἐμ-πόριο, διευκόλυνε τὴ ναυτιλία κι' ἐξωράζε τὴν πρι-τεύουσά του. Ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶχε τότε 50 ἑτῶν ζῆσι. Εἶχε πολυτέλειστα μέγαρα ἀπὸ ἄσπρο μά-μαρο ἀλλὰ κι' ἀξιοβρόνιτες φωτικὲς καλύδες. Τὸ λιμάνι τῆς ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἐμπόρους ναυτικούς, τυχοδιώκτες, ἀπὸ ἀνθρώπους πού πουλοῦσαν ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴ τους γιὰ τὸ χρήμα...

Μέσα στὸ νοσηρὸ αὐτὸ περιβάλλον, ὅπου ὅποιος ἐπεπτε δέν ξανασηκωνόταν πιά, ὁ Σόστρατος ὁ Κνιδίος πᾶλεψε πολὺ, γιὰ νὰ ἐπιπλέσῃ καὶ νὰ ἐ-πιβάλῃ τὴν μεγάλη ἐμπνευσί του. Ἐπὶ τέλος, ὅμως, κατάφερε τὸν Πτολεμαῖο νὰ τοῦ ἀνοήσῃ τὴν ἀνε-γερσί τοῦ «φωτεινοῦ πύργου».

Ένας λιμενοδραχίον, μήκου 7 σταδίων (περί-που 1.300 μέτρων) συνέδεε τὴν παραλία μὲ τὴ νῆ-σο ὄρα. Ἡ λέξις «ὄρα» σημαίνει στὴν αἰγυπτιακὴ «ἡλιος». Στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἔγινε «φάρος». Κι' εἶτοι πρῶτον στὸ ἔβλε ἀπὸ τὴν ὀνομασία ὅλα τὰ φω-τεινὰ σήματα πού οδηγοῦν τοὺς ναυτικούς.

Πᾶνι λοιπὸν στὸ μικρὸ νησάκι, ὁ Σόστρατος ἔ-κτισε ἓνα πύργο πανύψηλο, ἀπὸ ἄσπρο μάρμα-ρο, μὲ πολλὰ πᾶτωματα, πού ἔφτανε 300 «πᾶχεις» πᾶνι ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Ὁ διάφοροι ἱστο-ρικοί, διαφωνώντας λίγο μεταξύ τους ὡς πρὸς τὸ μήκος τοῦ ἀρχαίου «πᾶχεος», ὑπολογίζουν τὸ ὕψος αὐτοῦ τοῦ πύργου ἀπὸ 135 ὡς 165 μέτρα. Τὸ ἔργο αὐτό, θαῦμα γιὰ τὴν ἐποχὴ του, κόστισε 800 τάλαντα, δηλαδὴ ἓνα ποσὸν ἀνάλογο μὲ 4.173.334 χρυσὸ γαλλικὰ φράγκα!

Ὁ κορυφὸς τῆς φωτιάς πού ἔκαινε στὴν κορυφὴ του, φαίνονταν τὴν νύχτα ἀπὸ 100 μίλια μακριά, κι' ἡ λαμψή τῆς τὴ νύχτα ἀπὸ 50 μίλια. Οἱ ἀνθρώ-ποι πού τὴν προσδοκοῦσαν ἀδιάκοπα μὲ ἔζλα καὶ καρδιά, δέν ἀρνοῦσαν νὰ τραλλοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴ φοβερὰ ἐξαντλητικὴ δουλειά.

Ὁ φάρος τῆς Ἀλεξάνδρείας ἔπαθε ἐπανειλημμέ-νως βλάβες ἀπὸ σεισμούς. Δεκαπέντε αἰῶνες ἀργό-τερα, δέν ἀπέμεινε ὄρθιο, παρὰ μόνον τὸ πρῶτο πά-τωμά του, ὅπου 25 μέτρων. Τὸ ἔτος 1303, τὸ θαῦμα αὐτό τῆς ἀρχαιότητος γκρεμίσθηκε ὁλοτελὲς.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, οἱ θάλασσες εἶχαν γεμίσει ἀπὸ φάρους, καὶ τὰ πλοία υποβοῦσαν πιά νὰ βρί-σκουν τὸ δρόμο τους στὸ σκοτάδι.

♦♦

Ἀσχελῖα τέως δημόριου

Μολοντόν δέν εἶνε πιά δημάρχος τῆς Νέας Ὑόρ-κης, ὁ Λανκούρμπου. Ἐμεῖνε στὸ γραφεῖο τὸν ὡς τίς 31 Δεκεμβρίου. Μὴ ἔχοντος ὅμως πιά καμμία δου-λειὰ περνούσε τὸν καιρὸ του συναγνισμένος με τὸς φίλους του ποῖος θὰ καμῇ... τὰ περισσότερα δαχτυλίδια καπνοῦ μὲ τὸ ποῦρο του! Ὁ Λανκούρ-μπου καταφεύγε νὰ φτάνῃ στὰ 30 κατὰ συνέχειαν, χωρὶς οὔτε μίᾳ ἀποτυχία!

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΣΥΦΑ ΛΟΥΓΙΑ

ΣΑΡΣΑ!

...οὐκ ἔστιν ἡ ζωὴ μου κυλᾶ χω-

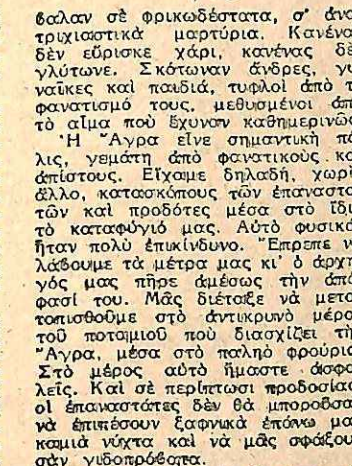
τὰ καταληκτικὰ μυστήρια τῆς φύσεως

Ε. ΓΚΑΝΤΙΣ

KONAN NTOYLA

13ov

Πιο πολύ θυμάνοντο οι έπανα-
τάτες έναντιον των συμπατριω-
νων τους εκείνων, που είχαν έν-
αρχηθι με το μέρος των λευκών η
πηρετοῦσαν στον αγγλικό στρατό.
ους θεωροῦσαν προδότες. Άλλοι
ον στον 'Ινδο 'αποδοτή' που θέ-
ατε σά γένια τους! Τον όπε-

Κανένας δεν τολμούσε να έπι-
σκοπεί νύχτα και μάλιστα δύο
μόναχοι, τα έλλειβα αυτά κτήρια
γιατί μπορούσε να χαθεί μέσα στη
λαβύρινθο των στέφανων δια-
δρόμων, να μη βρῆσκει πλέον τη
βρύση. Μόνον οι περιπολίες πλη-
σίαζαν τις νύχτες έκει κι έμπο-
νταν μέσα για να έρευνήσουν μή-
πως βρισκόταν κρυμμένος κανένας
κατάσκοπος. Μά ο στρατός των
των περιπολιών κρατούσαν φανάρια
κι έπὶ πλέον είχαν όθρυνο που
έξερνε καλά όπωσδήποτε τό
κατασκοπία.

Ἐτύχησε μία γυναίκα να μποῖ σὲ ἀπάντα αὐτὰ σημάδια μαζί μὲ ἄλλους συναρθεῖσθαι μίας περιπόλου καί — μὲ τὴν ἀλήθεια — σὲ γυναίκα ἡ ψυχὴ μου δοῦ να εἰσέλθῃ ἐξω, στὸν ἀνοιχτὸ ὁρίζοντα. Ἐχουν κάτι το τοιοῦτὸ παλιὰ, ἐρεπιπνεῖα κτίρια. Ἀκούω τὴ γυναίκα παραξενα τρεῖσματα καὶ κρούσους, σὲν να βουγγῇ καὶ νὰ ἀσταθεύῃ το γέριό κτίριο, ἔπειτα τοιοῦ να σωριαστῇ σ' ἐρείπια. Σὲ πνίγει ἡ μωριάς τῆς μοῦχας. Σὲ σκοπιά ἐρεπιπνεῖα σὲ κάθε

—Μείνετε ήσυχος, άρχηγέ.
—Θά έχης μαζί σου, υπό τις

Οι επαναστάτες είχαν αποθρα

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Καλὸς πιλότος!

— Κύριε πλοίαρχε, φωνάζει τότε ο Χασούρας, νά, ἐδῶ πα-
ραδείγματος χάριν, εἶνε ὕψους!

1

Τό κυνήγι της φώκιας ΣΤΗ ΝΕΑ ΓΗ

Ένα έπαγγελμα που τό θρλκε ό Διάδολος!

Οι Άμερικανοί θεωρούν ως τό πιο σκληρό, τό πιο επικίνδυνο και τό πιο περιπετειώδες επάγγελμα ό κυνήγι της φώκιας στις παγωμένες περιοχές της Νέας Γης. «Μόνο ό Διάδολος μπορούσε ν' ανακαλύψει ένα τέτοιο επάγγελμα!», συνθίχουν νά λένε, υπονοώντας ότι είσαι τίς δυσκολίες του και τους αφάνταστους κόπους του.

Αλλά άς αφήσουμε καλύτερα τόν Άμερικανό πλοίαρχο Έσδρα Κλιν νά μάς αφηγηθή μία τέτοια συναρπαστική περιπέτεια, γιατί κι ό ίδιος είχε ένας από τους περιφημότερους κυνηγούς της εποχής μας.

Τό πιο αποδοτικό λιμάνι της Νέας Γης, μάς έξηγεί στην αρχή, είχε τό Σαιντ-Τζονς. Α πρωτεύουσα της Πληντικέ μέρος όλο τό χρόνο, μέ τίς πωττες ή μέρες του Μαρτίου τό πιάει μία ζερνική κι απερίγραπτη τρέλλα. Οι σειρήνες των καρβελών ουρλιάζουν ακατάπαυστα, οι καμπάνες χτυπούν από τό πρωί ως τό βράδυ, τό παράθυρα των σπιτιών σπαιοστολίζονται, τά κανόνα έβροντούν, κάθε τόσο κι όλος ό κόσμος είναι τυφλά στο μέθυσι!

Γιατί τώρα όλα αυτά; Γιατί στις 7 Μαρτίου ξεκινάει πάντα ένας ολόκληρος στόλος από καρβέλια κάθε είδους για τό κυνήγι της φώκιας γύρω στις οκτές του Καίτη Μπρέτον.

Πριν από τίς 14 Μαρτίου και ύστερ' από τήν 1η Μαΐου τό κυνήγι αυτό απαγορεύεται αυστηρά από τό νόμο, που δέ λογαριάζει ως τόσο ούτε τίς άγριες καιρικές μεταβολές, ούτε τίς συχνές χιονοθύελλες. Μία φορά κάναμε δώδεκα ώρες για δύο χιλιόμετρα κι όταν πιά δέν μπορούσαμε νά παλεύουμε περισσότερο μέ τήν θύελλα, ρίξαμε τήν άγκυρα και κινυνέψαμε νά παγώσουμε τήν νύχτα από τό κρύο.

Τήν άλλη μέρα, συνεχίζει ό πλοίαρχος Κλιν, μάς έβλεπ' αποκλείσει ό πλοιοκτήτης. Ημεροτέ 240 άνδρες τό κοράβι κι άρχισαμε νά τρέχουμε όλοι μαζί πότε στη μία πλευρά και πότε στην άλλη του καταστρώματος, κάνοντας τό κοράβι νά χοροπηδάει για ν' ανοίχουμε έτοι ένα πέλας, αλλά όι πάγοι δέν υπεκώρηναν. Τους τινάζαμε τότε μέ δυναμίτες, πεταχτήσαμε κι έβεισε οχεδόν στον άέρα και μόλις έτσι ελευθερωθήκαμε.

Πολλά κοράβια τυχαίνει νά μή βρουν ούτε μία φώκια, παλεύοντας διαρκώς μέ τούς πάγους και τίς χιονοθύελλες. Άλλα στέλνουν τούς κυνηγούς τους στις παγωμένες εκτάσεις και τούς χάνουν. Οι κυνηγοί αυτοί πανηγυρίζουν γυρίσουν πίσω, τό 1939, ένα κοράβι έχασε σε μία ήμερα μόνο 83 άνδρες!

Αλλάτε πάλι, από τήν πρώτη ήμερα, οι κυνηγοί πέφτουν άπάνω σ' ένα μεγάλο κοπάδι από φώκιες και κερδίζουν έτσι εύκολα περισσότερα από 500 δολάρια ό καθένας τους.

Οι φώκιες έρχονται από τίς βορεινές περιοχές στη Νέα Γη κατά κοπάδια που ξεπερνούν τό εκατομμύριο. Η δέ άσία του δέρματος τους είναι κατά μέ-

σον δρον 100 δολάρια. Η δουλειά είναι επικερδής, μά δύσκολη, ίσως ή πιο δύσκολη απ' όλες.

Όταν τό κοράβι συναντά ένα κοπάδι από φώκιες, ρίχνει τήν άγκυρα και οι κυνηγοί χωρίζονται σε ομάδες. Κάθε κυνηγός παίρνει μαζί του ένα ραβδί από ξύλο μελίσια μακρύ δύο μέτρα, μ' ένα βιδωμένο άγκιστρο στην άκρη, έπειτα ένα σκονί, μία μπιλίτσια μέ νερό, ένα ζευγάρι ματογυάλια για τό χιόνι, ένα μαχαίρι για τό γόδαριμο της φώκιας, ένα ρολόγι, μία πυξίδα και δύο πορτοκάλια.

Παλαιάζουν κατόπιν τίς φώκιες οι κυνηγοί, πηδώντας από τό ένα κομμάτι του πάγου στο άλλο και τίς χτυπούν στο κεφάλι μέ τό ραβδί τους. Υστερα, μέ τό άγκιστρο τραβούν τό σώμα τους έξω από τό νερό και τίς γυρνούν μέσα σ' ένα λεπίδι της φώρας.

Στό τελευταίο ταξίδι μου, λίγο πριν από τόν πόλεμο, αναφέρει ό πλοίαρχος Κλιν, ό καιρός μάς βοηθούσε τίς τρεις πρώτες ήμέρες. Έπειτα άρχισε νά συννεφιάζει... Είχαμε σκοτώσει όλες τίς νεαρές φώκιες και δέν μάς έμειναν παρά οι μεγάλες. Οι ομάδες των κυνηγών κατέβηκαν στους πάγους και είχαν σκοτώσει περισσότερες από

Κάθε τόσο, ανάμεσα σε δύο μικρές ε'δρασεις, οι έφημερίδες δημοσιεύουν τίς συντηγμένες άναγγελίες της άνακαλυψής ενός καινούργιου άστρου ή «νεφέλεσιδους» στα βάθη του Απείρου.

Πραγματικά, όσο τελειοποιούνται τά τηλεσκόπια, γίνονται ικανά νά εξερευνήσουν τόν ουράνο σε άποστάσεις τίς οποίες διατρέχει τό φως σε 300 ή 400 εκατομμύρια χρόνια, μολοντί κινείται μέ τήν ήλιγγιώδη ταχύτητα των 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο! Έξέ άλλου, επινοούνται θερμότητα υπερευαίσθητα, ικανά νά μετρούν τή θερμοκρασία των άστρων και νά έμπρεσθούν από τή θερμοότητα ενός κεριού που βρικόκει 3.000 χιλιόμετρα μακριά...

Μέ τά τέλεια αυτά μέσα, οι αστρονόμοι ξεκινούν για τίς εξερευνήσεις των, ολόένα και πιο μακρινές.

Κι όμως, ή περιπέτεια, τό άγνωστο που κυνηγούν, μέ τόση δίψα, βρικόκει ίσως πολύ κοντά τους, σε κάποια γωνία του ήλιακού μας συστήματος, του τόσο μικροσκοπικού έμπρός στο άχά-

Είχε χαρακτηριστική ή περίπτωση ενός νεαρού Άμερικανού κάου-μπόι, ό οποίος έμπνεύμενος από τό πάθος των αστρονομικών μελετών, έβρισκε ένας μεγάλο άστεροσκοπίου, έκαλύφκε στη φωτογραφία των άστρων κι άνεταλάνια, έπί τέλους, στο 1930, πάνω σε μία φω-πλάστια. Προηγούμενες έπί ένα αιώνα, οι άστρονόμοι πίστευαν ότι τό ήλιακό σύστημα στα-κρινό, όποτε ό «ήλιος φαίνεται απ' αυτόν σαν ένας μικρός και κρύο άστρο. Μέ τήν άνακάλυψή μας συστήματος μετατοπίσθηκαν στα 6 δισεκα-κατα χιλιάδες χιλιόμετρα. Κι οι άστρονόμοι σκέφθηκαν άμέσως ότι δέν αποκλείεται νά υπάρχει κι άλλος πλανήτης, άκόμη μακρυνότερος.

Ισως μία μέρα άνακαλυφθί κι αυτός από έ-να γραμμάτι του ουράνου ότι είναι απ' τά άπειράριθμα κοπάδια των άστρων μετακινήθηκε ελάχιστα, δείχνει ότι πρόκειται περί πλανήτη. Έπειτα «Εν' όσον έχει παρατηρηθεί ότι οι πλανήται οι κροί - ό πλόουτς - είναι δλο και πιο μικροί ό καινούργιος πλανήτης θά έχη διαστάσεις μικρότερες απ' τή Σελήνη.

Υπάρχουν άλλωστε τό ήλιακό σύστημα έρκε-τάς γνωστές ήδη τέτοιες «υπο-αελήνες». Ένν' ό Έρμης, ή Άφροδίτη, ή Γη και ό Άρης βρί-σκονται σε ίσες περίπου άποστάσεις μεταξύ των,

6.000 φώκιες όταν ξέσπα-σε ζερνικά μία τρομακτι-κή θύελλα.

Οι κυνηγοί παράτησαν τά δερμάτα κι άρχισαν νά καταβάλουν υπεράνθρω-πες προσπάθειες για νά φθάσουν στο πλοίο. Η θύελλα όμως τους παρέ-συρε μακριά και σκόρπι-ζε εδώ κι εκεί τά δερμά-τα, που βρισκόντουσαν πάνω στους πάγους. Οι περισσότεροι από τούς κυ-νηγούς πάγωσαν ύστερ' από λίγες ώρες και χά-θηκαν κάτω από τό χιόνι.

Άλλοι έπασαν και πνί-γηκαν μέσα στις τρύπες που σχηματίζουν τά νερά ανάμεσα στους πάγους. Λίγοι μόνο γύρισαν κατά τό βράδυ στο κοράβι σε άξιοθρήνητη κατάσταση.

Όταν πέρασε ή θύε-λα, βγήκαμε μέ λάμπες άσετυλινής για νά μαζε-ψουμε τά δερμάτα. Μα ά-πό τίς 6 χιλιάδες δέν βρικόκει παρά μόνο 2001...

Έπ'αγγελία του Διαβό-λου! Κι όμως είναι κι αυτό ένα επάγγελμα. Έχει τίς ζημιές του, όπως έχει και τά τυχερά του. Πολλές φορές οι κυνηγοί γυρίζουν μέ μεγάλα κερ-δη. Μερικοί από αυτούς καταφέρνουν νά μαζε-ψουν 4-5.000 δερμάτα, που αντίστοιχούν στην μία ολόκληρη περιουσία! Μα, ή τύχη παίζει τό σπουδαί-οτερο ρόλο σ' αυτή τή δουλειά. Μία ζερνική άλ-λαγή του καιρού κι όλοι οι κάποι πάνε χαμένοι....

Οι κυνηγοί συχνά πληρώ-νουν και μέ τή ζωή τήν τούλη και τό θάρρος που είναι άναρπαιτά σ' αυτό τό διαβολοεπάγ-γελμα.

ΤΟΜΑΣ ΝΤΑΡΙΓΚ

Μία παγκόσμια ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Τι είναι ψώρα

Σύμφωνα μέ μία άρκετά διαδεδομένη έξηγησι, ένας λόγος για τόν όποιον ό Ναπολέων είχε διαρκώς τό χέρι του κω-μένο μέσα στο άνοιγμα του γιλέκου του, ήταν γιατί... ζυγόνταν κρυφά! Λέγεται όπλοδή ότι υπέφερε από μία χρονία μορφή ψώρας!

Η άρρώστεια αυτή προκαλείται από τό «άκαρι», ένα μικροσκοπικό ζώο, που ά-νογει τρύπες και φωλιάζει κάτω απ' τό δέρμα. Είναι διαδεδομένη ιδίως σ' όρους δέν πλένονται πολύ. Μεταδίδεται όμως και στους καθαρούς ανθρώπους, αν έλ-θουν σε στενό συχρωτικό μέ τούς πρώ-τους. Κατά τόν πόλεμο, διεδόθη άπιστευ-τά σ' όλη τήν Ευρώπη και κατόντης σο-δαρό πρόβλημα για πολλά άγγλικά σο-κεία. Η ΟΥΝΡΑ βεβαιώνει τώρα ότι έγινε παγκοσμιά επιδημία, μέ διαρκώς μεγαλέ-τερες διαστάσεις, άκόμη και στην Άμερι-κή. Δέν υπάρχουν ύπόστο έπίσημες στα-τιστικές, γιατί δέν γίνονται γνωστά όλα τά κρούσματα.

Γράψαμε ήδη για ψωριμένες νέες Ιατρι-κές παρατηρήσεις σχετικάς μέ τήν ψώρα. Η παλαιά κλασσική θεραπεία της ήταν μέ τήν θειοφωσφορική και μέ τό βρώμιο ρού-χων και σεντονιών. Τό δεύτερο έχει απο-δειχθεί τώρα ότι δέν χρειάζεται. Όσο για τήν άλοιφή - ή όποια άλλες δερματικές πα-ροκαλούσε συχνά άλλες δερματικές πα-θήσεις - έχει αντικατασταθεί τελευταίως μέ τό «βενζοϊκό βενζόλιο». Δοκιμάζε-ται δέ τώρα ένα μίγμα από βενζοϊκό βεν-ζόλιο, από D.D.T. κι από ένα μυστικό συστατικό που καταστρέφει ως και τά συ-γα των ζώων μέσα στις βαθείες φυ-λλές των. Πάντως πρέπει νά τονίσουμε ότι ή ψώρα δέν έσ' επαφύεται ή ο τ έ μόνη της. Τό ζώοιο τήν απλώνει πε-ρισσότερο. Στα καθαρά άτομα, ή μορφή της άρρωστίας είναι ήπιωτέρα παρά στα άκάθαρτα.

Τά άγνωστα του ήλιακού συστήματος

Οι αιώνιοι «άλητες» του ουράνου

ανάμεσα στον Άρη και στον Δία υπάρχει ένα μεγάλο κενόν. Οι αστρονόμοι είχαν παραευνθεί άλλοτε γι' αυτό κι είχαν σκεφθεί ότι κρυβόταν ί-σως κάπου εκεί ένας άγνωστος μικρός πλανή-της. Πραγματικά δέ, τόν άνεκάλυψαν και τόν όνόμασαν Δημήτρα. Έπειτα βρικόκει και άλλους όμοιους: τήν Παλλάδα, τήν Ηρα, κλπ. Σήμερα, είναι γνωστοί περί τούς 1500 απ' αυτούς. Ο Έρμης, ό Άδωνις, ό Έρως, που άνεκαλύφθη-σαν πιο πρόσφατα, έχουν διάμετρο λίγων χιλι-μέτρων. Τά μικροσκοπικά αυτά σώματα είναι σω-στοί... άλητες του ουράνου. Περιπατώνται μέ-σα στο ήλιακό σύστημα, χωρίς νά πολυσθενώνται τό όριο της τροχιάς των. Άλλοι απ' αυτούς απο-μακρύνονται ως τόν Δία κι άλλοι έρχονται κον-τά στη Γη.

Θαντάζεστε τί θά γίνει, αν ό πλανήτης μας συ-ναντήσθι στο δρόμο του μία απ' τίς τυφλές αυτές βολίδες; Θα είναι σά νά πέφτι έπάνω του ένα τε-ράστιο βουνό μέ ταχύτητα 20 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο... Οι ήπειροι θα κομματιασθούν, οι ώκεανοί θά όνουν απ' τήν κοίτη τους, φοβε-ρές παλίρροιες θά σκεπάσουν τήν ξηρά και σει-σμοί πρωτοφανείς θά συμπληρώσουν τήν κατα-στροφή... Μπορεί νά συμβή μία τέτοια σύγκρου-σις; Δέν είναι βέβαια πολύ πιθανή, αλλά ούτε και άδύνατη.

Πάντως αυτό δείχνει ότι τό άπρόβλεπτο κι ή πε-ριπέτεια βρικόκονται ίσως πολύ κοντά μας... Ά-κόμη δέ κοντύτερα στη Γη ένδεχεται νά υπάρ-χη ένα άλλο μυστήριο: Ξοιανέμοι αστρονόμοι πιστεύουν ότι ή Σελήνη είναι διπλή!

Γιατί νά έχη ό Άρης δύο δορυφόρους, ό Ζεύς κι' ό Κρόνος από ένένα καθένας, ό Ουράνος δύο, κι' ή Γη ένα μόνον; Δέν αποκλείεται λοιπόν νά υπάρχει και δεύτερος.

«Μά πως δέν έχει άνακαλυφθί ως τώρα;» θά παρατηρήσετε. Γιατί, άπλουστα, μπορεί νά μήν έχη διάμετρο 3474 χιλιόμετρα, όπως ή Σελήνη, αλλά μόνον μερικών εκατοντάδων μέτρων. Κι μπορεί άκόμη νά περιστρέφεται γύρω απ' τή Γη, σε άπόστασι 20-30 χιλιάδων χιλιομέτρων, μέ τό-ση ταχύτητα ώστε νά λάνθ ολόκληρο τό γύρο τρεις ή τέσσερες φορές τήν ήμερα και νά μή προλαμάνη νά έμπρεση μέ τήν εικόνα του τίς φωτογραφικές πλάκες των αστρονομικών όργα-νων.

Θ' άνακαλυφθί άραγε μία μέρα; Γιατί όχι;... Μπορεί νά γίνει άποικία τής Γης, είτε πρώτος σταθμός των μελλόντων διαπλανητικών ταξί-διών - όπως άκριβώς είναι οι νήσοι Άζόρες γιό τήν αεροπορική συγκοινωνία Ευρώπης-Άμερικής.

ΕΙΣΘΙΜΕ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ένα καινούργιο
ΚΑΠΕΛΛΟ...

Κάθε μέρα περνούσα έξω απ' τή θιρίνα του καταστήματος και θαύμαζα έκείνο τό καπέλλο. Στεκόμουν και τό κούτταζα μέ τό ίδιο ά-χόρτογο βλέμμα του μανθό, που τίς Κυριακές παρακολουθεί απ' τήν πρώτη καθίσματα τίς πλατείες έ-νός έλαφρού θεάτρου τίς κνήμες τίς σουμπρέτας. Λαχταρούσα νά τό άποκτήσω. Η τιμή του όμως ήταν τόσο άλμυρη, ώστε πάντα έρεκα-τάπινα, αναστέναζα και απομακρυ-νόμουν γεμάτος απογοήτευσι.

Σήμερα τό πρωί όμως είμαι πανευτυχής. Έχω οικονομήσει τό άν-τίτιμο του καπέλλου και πάω νά τό αγοράσω. Έπρεζε στο μαγαζί, πή-γα στο τηλέφω των καπέλων και είπα στον άρμόδιο υπάλληλο μέ φωνή γιομάτη συγκίνηση - όπως πε-ρίπου θά μιλούσε ένας δειλός έ-ρωτευμένος στην αγαπημένη του - νά μου δώση νά προβάρη τόν πλο-τών άνειραν μου. Ο υπάλληλος προβομάτασε, έστειλε νά μου φέ-ρη τό καπέλλο. Τό άρπαξα μέ λα-χάρτα και τό φόρεσα. Υστερα κυ-τάχθηκε στον καθρέφτη και μέ χα-ρά διαπίστωσα ότι μου έρχόταν κου-τί. Πλάτωνα λοιπόν και μέ και δύο τράπεζα υπερίπνεα στο όπί, όπως άσφαλώς θά πήγαινε και ό Καζα-νόβας στο έρωτικό ραντεβού του. Χτύπησα τήν πόρτα και περίμενα μέ άνυπομονησία νά μου άνοίξουν.

Μ' άνοιξε ή Ούρανία, ή υππρέ-τριά μας, ή όποια μόλις μέ είδε

Ο χάρτης της Σελήνης

Κατά τή γνώμη του περιήμου Άγγλου φυσικού Έντναρ Άπ-πλετον, οι έπιστημονικές θά υπο-φύσουν μία μέρα νά καρτογρα-φίσουν τό βουνά της Σελήνης μέ τίς βοθείαι του «ράνταρ». Ο όερ Άππλετον είναι ό ίδιος που απέδειξε ότι ή Γη περιβάλλεται από όμόκεντρα και ήλεκτριμέ-να ατμοσφαιρικά στρώματα. Φο-νεί λοιπόν ότι είναι δυνατόν νά σταλούν προς τή Σελήνη υπερ-βραχεία ηλεκτρικά κύματα, τά ό-ποια θά άνταντακλασθούν στην έ-πιφάνεια της, θά γυρίσουν πίσω και θά σχηματίσουν σ' ένα μη-χάνημα τύπου «ράνταρ» τήν εί-κόνα του έδάφους του θηρυφώ-ρου μας. Ηδη καταρρώθη νά σταλούν ηλεκτρικά κύματα από τή Γη στη Σελήνη, νά άντανα-κλασθούν πίσω σ' αυτήν και νά γυρίσουν πίσω.

Τό πρώτο πραγματικό ύποβρυχιο

Τό τελευταίο γερμανικό ύπο-βρυχιο, που ναυπηγήθηκε κατά τόν πόλεμο, δέν έδούσε κανέ-να σιμαχικό πλοίο, γιατί δέν έπρόλαβε νά μη είς ένέργειαν. Ήταν ύπόστο τό πρώτο πρ-α-γματικό ύποβρυχιο, άσυγκρί-τως άνώτερο από κάθε προηγο-ύμενο. Είχε μέσα στο νερό τα-χύτητα μεγαλύτερη παρά στην έπιφάνεια (στην πρώτη περίπτω-σι 25 κόμβους και στο δεύτερο 10). Μπορούσε νά μείνι έπί πολλές ήμέρες διαρκώς βυθιμέ-νο. Τό μόντερ του έκινετο μέ ύ-περοξειδιον υδρόγόνου, όπλοδή όξυζενε μεγάλης πυκνότητας.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο γυρισμός του πατέρα

Βαρειά σύννεφα σκέπαζαν τόν ουράνο. Πικνά, τρομακτικά σκοτάδια έπνιγαν πάνω στη γη κάθε χαρά, τη νύχτα έκείνη.

Θωτισμένη μονάχα τό τό καντηλάκι, που τρεμό-σβηνε από τό βουπό τ' άνέμου, ή καμπά καμα-ρούλα της Σούλας πλημμύριζε από καταθλιπτική σιωπή...

Σαφικά μία πονεμένη παιδική κραυγή, μία φω-νούλα γεμάτη κλάμα έχρισε διαπεραστικά, άνατρι-χιαστικά τή βαθεία σιγή τίς φτωχικής καμαρούλας: -Μαμά!... Μαμά!... Που είσαι;...

Ένας άγκος ανθρώπινος, που ήταν άκουμπισμέ-νος δίπλα στο κρεβάτάκι, άνατινάθηκε, κι' έσκι-ψε πάνω από τό παιδί. Τό χέρι της μάνας έπιασε τό ζεστό χεράκι του, τό χείλι της άκούμπισαν στο φλογισμένο μάγουλο του.

Έκαιγε κι' έτρεμε από τόν πυρετό!

Τρεμούλιασε κι' αυτή από τήν αγωνία και γύρεψε μέ τήν άνησυρία ματιά της που γυρόφερνε μέσα στη μισοκλειστή καμαρούλα νά βρή καμιά βοή-θεια. Μα μέσα σ' έκείνη τήν έρημιά και τήν από-γνωση δέν είδε τίποτ' άλλο παρά μονάχα τό μπου-κάλι μέ τό φόρμακο και τό κουταλάκι δίπλα του!

-Μαμά!... Μαμά!... στέναξε πάλι τό άρρωστο παιδάκι.

Η φωνή του της έξοχίσε τήν καρδιά και τά δά-κρυα κυλούσαν θερμά στά μάγουλά της.

Γέμισε τό κουταλάκι μέ φόρμακο και του τόδωσε. Έπειτα του χάϊδεψε μέ άπειρη αγάπη τά μαλλιά και κάθισε πάλι δίπλα του...

★

Από μία άπλη, άσήμαντη παρεξήγησι μάλωσε μία ήμερα - πάνε χρόνια τώρα - ή Σούλα μέ τό Στέ-φανο. Έκείνος θυμωσε κι' έφυγε για τήν Πάτρα. Μόνη της τότε ή Σούλα φορτώθηκε τό σταυρό του μαρτυρίου... Και μόνη της τώρα φορτώνταν πάλι και τήν εύθυνε της τραγικής νύχτας που περνούσε μέ τό άρρωστο παιδί της.

Δέν τά θυμόταν πιά τά παλιά: τήν τυραννική ζωή της μέ τό μέθυσο πατέρα της, τίς ύστερικές φωνές της μύτερας της, τό καθημερινό ξύλο από τόν δειστρομεμένο άδελφό της. Η Σούλα είχε βρή απ' αυτή τήν οικογένεια των νευρασθενικών που άποτελούσαν τό σόι της.

Κι' άγάπησε μία ήμερα τό Στέφο, κλέφτηκε, παν-τρεύτηκε κι' ήρθε μαζί του στην Άθήνα. Τά δύο πρώτα χρόνια πέρασαν μέ όλη τή χαρά και τήν ευ-τυχία που δίνει ό νόμος και ή άγάπη.

Έπειτα... οι δουλειές λιγόστεψαν κι' άρχισαν οι στενωχώρες. Ναί... πέρασαν όλο μαζί, ή στενω-χώρια, ή γόνια, ή παρεξήγησι και μέσα σ' όλα αυτά κι' ή άποτομη φευγάλα του Στέφανου. Τέλος ήρθε κι' ή μεγάλη άρρώστια του παιδιού της. Ο Χρ-στός άσκάψε τήν κινδύνους σεβάρα, μία κι' άκόμα δέν ήξερε αν θά κατάφερνε νά τόν σώση.

Ναί, δέν θυμόταν πιά τά παλιά, τί βασανισμέ-νη ζωή μέ τήν σ'οκονεία της. Ο νόος της σπι-ροφυρίσε τόσο στον άντρα της. Τί νινόταν άραγε; Δέν είχε λάθει λοιπόν τό γράμμα της, που τούγνα-φε πως τό παιδί τους ήταν άρρωστο;

★

Ένας βαρύς έσφαλτικός ύπνος τήν είχε βυθίσει σε σκεπτική βασάνη. Από τίς νοήλικες λισσότη-θαμνό τό φως τίς στήνες άρχισε νά σινοποιεί. Οι καμπάνες καλούσαν τώρα τούς πιστούς στην εκ-κλησία. Ήταν Κυριακή.

-Μαμά! Μαμά! άκούστηκε διαπεραστικά ή φωνή του Χριστάκη.

Η Σούλα έύπνησε άποτομα και τινάχθηκε δοθα. -Μαμά! Έσναφόνες τό παιδάκι. Χτυπούν στην πόρτα! Είναι ό υποψιάς!...

Άλφαισμένη τρικλίζοντας σβήνει ή Σούλα στην πόρτα. Τά χέρια της τρέμουν τό κλειδί μπεδο-μέται στην κλειδαριά και τήν άγοπορεί. Τρία χτυπήματα άκούγονται ξανά. Τέλος, άνοίγει.

Κουκουλωμένος, φορτωμένος από ένα σωρό πρ-άγματα ένας άνθρωπος ψιθυρίζει συγκινημένος: -Άρνησα;

-Ποτέ δέν είν' άρνά! του ψιθυρίζει μέσ' από τούς λυγμούς και τά δάκρυα της ή Σούλα. Έλα, πέ-ρασε μέσα... Τό παιδί σου... ή γυναίκα σου σε περιμένουν!

Από τό βάθος τότε άκούστηκε ή φωνή του παι-διού:

-Μπαμπά! Ο καλός θεός μ' έκανε καλά! Μά έσύ που ήσους;

-Έδώ, παιδί μου, έδώ... κοντά σας... του ά-πάντησε ό Στέφος μέ τή φωνή ραντισμένη από τή συγκίνηση. Ηρόα για νά βείνι μαζί σας.

Κι' άποτέλεσαν ένα συγκινητικό σύμπλεγμα κα-ώς άνακαλύσθηκαν κι' οι τρεις μ' αγάπη, μέ λα-τρεία.

MIPANTA

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΜΠΙΜΠΑ

Ανάμεσα στο κοπάδι των ανακαλλισμένων γυναικών, που ώδηγηθηκαν μπροστά στο νικητή, βρισκόταν και η δημοφιλής Χαμπίμπα, η κόρη του άτυχου χαλιφού Μερουάν, που, έπειτα από την πανωλυβρία του στρατού του, είχε πέσει στα χέρια των εχθρών του και είχε βρή ολέθριο θάνατο.

Χαμπίμπα, ρώτησε, ο Άμπουλ - Άμπας, σπληνόντας πάνω της το βλέμμα του, με ποιο τρόπο σκέπτεσαι να εξαγοράσεις την ελευθερία σου; - Δεν έχω κανένα μέσον, απάντησε περήφανα η νέα.

- Έχεις όπιο, συμφώνησε ο Άμπουλ - Άμπας. Γι' αυτό σκέφτηκα να σου προτείνω να γίνης γυναίκα μου.

- Δεν θα γίνω ποτέ γυναίκα του ανθρώπου που θανάτωσε τον πατέρα μου! απάντησε με την ίδια περηφάνεια η νέα.

- Ο πατέρας σου νικήθηκε και είχε την τύχη που του άξιζε, απάντησε ο Άμπουλ - Άμπας. Άκουσε με, φράγια Χαμπίμπα, σέ αγκαλιά και σου προτείνω να μοιρασθής μαζί μου τη δύναμη και την εξουσία μου.

- Σε μισώ! είπεν η νέα.

- Το μισώ σου δεν θα σε ωφελήσει σε τίποτε, γιατί η εκδίκησής σου δεν μπορεί να με φθάσει.

- Αν εγώ είμαι ανίσχυρη, φώναξε η Χαμπίμπα, γιατί βρισκόμαι στην εξουσία σου, υπάρχουν όμως άρκετοι άνθρωποι από τη γενιά μου, για να εκδικηθούν τον άδικο θάνατο του χαλιφού Μερουάν.

- Το βλέμμα του Άμπουλ - Άμπας είχε γίνει τώρα άγριο και βλοσυρό.

- Αφού δεν θέλεις να γίνης γυναίκα μου, θα γίνης σκλάβά μου, είπε. Κι' όσο για τους ανθρώπους της γενιάς σου...

- Δεν αποδέχεται τη φράση σου.

- Σ' ένα νεύμα του, δυο από τους φρουρούς του έπιασαν τη Χαμπίμπα και την ώδηγησαν στο χαρέμι του νέου χαλιφού.

Μερικές βδομάδες αργότερα, ο Άμπουλ - Άμπας προσκόλυσε σε συμπόσιο στο άνωκτορο του της Διαμασκούς τους νικημένους Ομιάδες. Για να τους κολακεύσει και να τους κάμει να δεχθούν την πρόσκλησή του, τους είχε στείλει πλούσια δώρα και τους είχε μηνύσει πως ήθελε να συμπιλωθής μαζί τους, για να πάρει η παμπύλακη Εχθρά, που κωμόνευε των Ομιάδων ολέων Άμπασσιδών. Κι' εκείνοι, που, έπειτα από το θάνατο του Μερουάν, του άρχηγού τους, φοβόνταν για τα κεφάλια τους, έτρεξαν πρόθυμα στην πρόσκληση του νέου χαλιφού.

Την ώρα που το συμπόσιο πλησίαζε στο τέλος του, ο Άμπουλ - Άμπας φώναξε έναν τραγουδιστή, για να τους διασκεδάσει με τα τραγούδια του. Και, τότε, εκείνος, με βρογχική και γεμάτη μίσος φωνή, άρχισε να λέει:

- Άμπουλ - Άμπας, θυμήσου το Χουσεϊν και το Ζαϊνί, ο Χουσεϊν δολοφονήθηκε και το πτώμα του σέρθηκε στους δρόμους της Διαμασκούς και ποδοπατήθηκε κάτω από τα πέταλα των αλόγων! Ο Ζαϊνί, ο γιός του Χουσεϊν, που είχε νικήσει από τον Ομιάδ Χιζάμ, δολοφονήθηκε επίσης

στην ίδια περηφάνεια. Ο Ζαϊνί, ο γιός του Χουσεϊν, που είχε νικήσει από τον Ομιάδ Χιζάμ, δολοφονήθηκε επίσης

στην ίδια περηφάνεια. Ο Ζαϊνί, ο γιός του Χουσεϊν, που είχε νικήσει από τον Ομιάδ Χιζάμ, δολοφονήθηκε επίσης

στα μάτια του πατέρα του και το σώμα του κρεμάσθηκε σαν να ήταν κακούργος. Θυμήσου τους φίλους σου, θυμήσου τους αδελφούς σου! Τι περιμένεις, λοιπόν; Η ώρα της δικαίης εκδίκης έφθασε!

Την ίδια στιγμή, ένενήντη στρατιώτες - δυο ήταν οι άρχηγοί των Ομιάδων - ξεχύθηκαν από διάφορες πόρτες μέσα στην αίθουσα με γυναίκα τα γιαταγάνια τους και, σ' ένα νεύμα του Άμπουλ - Άμπας, έκοψαν τα κεφάλια των προσκεκλημένων του και τα πέταξαν στο πάτωμα.

- Ο αμοσταγής χαλιφός διάταξε τότε να φέρουν την κόρη του Μερουάν μέσα στην αίθουσα.

- Χαμπίμπα της είπε, αυτόι είνε λοιπόν οι άνθρωποι που περιμένεις να σε εκδικηθούν!

- Η νέα, έμπρός στο φρικαλέο θέαμα των αποκεφαλισμένων συγγενών της, που τα κορμιά τους σπαράζαν ακούει στο πάτωμα, σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη, ενώ ο Άμπουλ - Άμπας έλεγε στους φίλους του, που τον περιστοιχίζαν:

- Για ποιο λόγο σταματήσαμε; Θα ευχόμουν καλύτερα πάνω στα πτώματα των εχθρών μας.

Χτύπησε άμεσως τρεις φορές τα χέρια του και την ίδια στιγμή η αίθουσα γέμισε από υπηρέτες που έφεραν πάνω στους ώμους των πολυτελείς τάπητες.

- Έρριξαν τότε τους τάπητες πάνω στα πτώματα των Ομιάδων και, αφού τα σκέπασαν καλά, ο χαλιφός και οι φίλοι του κώθηκαν πάνω σ' αυτά και συνέχισαν το συμπόσιό τους.

- Η Χαμπίμπα ήταν διψασμένη για εκδίκηση. Κι' όπως έλειπε πιά σε κομμιά βοήθεια, καταστρώσε ένα σατανικό σχέδιο μέσα στο μυαλό της.

- Δεν απόδιδωχε τώρα με την περηφάνεια και την περηφάνειά της τον Άμπουλ - Άμπας, όπως έκανε πρώτα, και σ' ένα - σ' ένα κατέφερε να τον υποδουλώσει με τη σαγηνευτική όμορφη και τη νοητεία της.

Βέβαιη για την κυριαρχία που εξασκούσε έναντι του, άρχισε τότε να υποδουλίξει το μίσος του έναντι του μικρού αδελφού του Άλμανζόρ και του θείου του Άμπντούλ - Άλμπα, προσπαθώντας να τον υποδουλώσει με τη σαγηνευτική όμορφη και τη νοητεία της.

Θα τους άφησε λοιπόν να σου πάρουν την εξουσία από τα χέρια σου και να σε σκοτώσουν, του είπε μία μέρα, βλέποντάς τον διακριτικά.

- Τι μπορεί να κάνω; απάντησε ο χαλιφός. Ο Ένας είναι αδελφός μου και ο άλλος αδελφός του πατέρα μου.

- Εκείνοι όμως δεν το σκέπτονται αυτό, είπε με θυμό η Χαμπίμπα. Γιατί διατάξεις; Μήπως δεν είσαι η οκία του αληθινού Θεού πάνω στη γη; Τα λόγια αυτά έξηγισαν την κοιμισμένη φιλοδοξία του χαλιφού. Και τινάχθηκε έπάνω, λέγοντας στη Χαμπίμπα ότι θα τελείωναν την άλλη μέρα.

Αληθώς αργότερα, όμως, η νέα ειδοποιούσε για την άποψη του χαλιφού τον Άλμανζόρ και τον Άμπντούλ - Άλμπα. Και έτσι, το άλλο πρωί, ο Άμπντούλ - Άλμπα βρήκε νεκρά πάνω στο πάτωμα του

Ένας εδονόχος τον είχε στραγγαλίσει.

Πούς θα τον διαδεχόταν τώρα;

Η Χαμπίμπα είχε πη στον Άμπντούλ - Άλμπα:

- Αν με απαλλάξεις από τον άνθρωπο που σκότωσε τον πατέρα μου, θα είμαι δική σου και με τα νεία μου θα ξεστάνω τη γέριχη καρδιά σου.

- Από τ' άλλο μέρος, έλεγε στον Άλμανζόρ:

- Πώς μπορείς να ανέχεσαι να σε κηδεύουν οι γέρο - Άμπντούλ - Άλμπα; Όλοι μέσα στο παλάτι τον σέβονται περισσότερο από εμένα.

Μια τρομερή εχθρά εξέπασε έτσι μεταξύ του θείου και του αδελφού. Στο τέλος, ο Άλμανζόρ έδωσε τους ανθρώπους του να πιάσουν τον Άμπντούλ - Άλμπα και τον έριξε μέσα σ' ένα σκοτεινό κελλί.

Συλλογίζονταν, όμως, τώρα με ποιο τρόπο να τον θανατώσει. Γιατί σε μία παλαιότερη εχθρά τους, του είχαν δοκιμάσει ότι, από σεβασμό προς τον πατέρα του, δεν θα χρησιμοποίησε ποτέ έναντι του ούτε σίδερο, ούτε δηλητήριο.

Στο τέλος, για να μείνει πιστός στον όρκο του, διάταξε να γκρεμίσουν το ταξίδι της φυλακής και έτσι ο Άμπντούλ - Άλμπα τάφηκε κάτω από τα έρειπια.

Ο Άλμανζόρ ήταν τώρα άπλητος κύριος κι' η όμορφη Χαμπίμπα είχε περάσει στην εξουσία του.

- Άλλ' η καρδιά της δεν είχε χορτάσει ακόμη από εκδίκηση.

Μία μέρα, προσκόλυσε τη γαλήνη στο διαμέρισμά της κι' ήταν τόση η νοητεία των ύποπτων ματιών της, που τον κούταζαν γεμάτοι έρωτα, που ο Άλμανζόρ δεν μπόρεσε να της αρνηθεί τη χάρι να φάνε μαζί.

- Άλλ'α, καθώς άγγιζε ένα από τα φηγιά, αισθάνθηκε μία δυσάρεστη γεύση και άμείσως μία ύποπτη πέρσιε από το μυαλό του.

- Γιατί δεν τρώς, χαρά των ματιών μου; τον ρώτησε η Χαμπίμπα. Φοβάσαι μήπως σε δηλητηριάσει; Δεν πρόσεξε, λοιπόν, ότι έβγαλε από το ίδιο φαγητό στο πιάτο του;

- Και, η νέα, θέλοντας να τον παρακινήσει, εξασκούσε τον πλάσιό της το χέρι του στο πλούσιο τραπέζι.

- Άληθώς αργότερα, η Χαμπίμπα σωριάστηκε κάτω νεκρή. Είχε βρή το θάνατο, θέλοντας να δηλητηριάσει το χαλιφάτο.

Ο Άλμανζόρ βρήνε το χαμό της, γιατί αναπόδσε την όμορφη Χαμπίμπα κι' απαγόρευσε σ' όλους να το μιλούν άσχημα γι' αυτήν. Από την εποχή αυτή, άφηγούνται τα παλαιά χρονικά, δεν έκαμε κακό σε κανένα κι' η μεγάλη αγαθότητά του έμεινε ιστορική στα κατοπινά χρόνια.

ΜΠΕΝ ΧΑΜΠΙΡ

Κα' η μέρα, ο Κα' τ' ορσίσι!

Οι Γιοπανόζοι υπερέβαιναν τους Άγγλους αγκλωπώτους να υποκλίνονται κάθε πρωί προς την Ανατολή, εις ένδειξη σεβασμού προς τον Μικάδο.

Εκείνοι είχαν άναγκασθή να υποκλιθούν. Πρόσθετον όμως στις υποκλίσεις των και μία σύντομη φράση που την πρόσφεραν σαν προσευχή. Οι Γιοπανόζοι δεν είχαν στην άρχη κομμιά αντίρρηση. Άλλ' ως λίγους μήνες, ύποπτα σήκισαν, έφεραν ένα διερμινέα...

Κι' έμιασαν έτσι ότι η επροσέγγιση στον Μικάδο δεν ήταν παρά η φράση: «Καλήμέρα, κύριε Τσάοτσι!»

Και έτσι, το άλλο πρωί, ο Άμπντούλ - Άλμπα βρήκε νεκρά πάνω στο πάτωμα του

Ο χαλβάς

Ο φουκαράς ο Ναστραδίν - Χότζας βρισκόταν αυτή την περίοδο σε μεγάλες φτώχειες. Οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά, το άμπέλι του το είχε αφανίσει ο περονόσπορος, το μικρό περιβάλλον το είχε καταστρέψει το χαλάζι κι' η παγωνιά.

Τα πράγματα συνεπώς δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Στο σπίτι η γυναίκα του τον γκρινιάζε, είχε διαρκώς το νεύρα της. Τσουκάκι όπανά εθρασε στη φωτιά. Είχαν αρχίσει άγριες πείνες.

Ο καυμένος ο Χότζας ξεπόρτιζε από το φτωχικό του πρωί - πρωί και γυρίζει δεξιά κι' αριστερά στενωχωρημένος, άμυλπος, φαρμακωμένος.

Συχνά μίλουσε με τον... Άλλάχ και τούκανε τα παράπονά του:

- Άλλάχ, Άλλάχ, τί οούκανα και με βασανίζεις έτσι; Γιατί πήγες να ριξής τον αναθεματισμένο τον περονόσπορο στο δικό μου τ' άμπέλι; Δεν ύπήρχαν άλλα άμπέλια να κάμης το κέφι σου; Γιατί δεν άφανίζες το άμπέλι του Άχ - μετ' άνα, που ποτέ του δεν ποτάει στο τζαμί να κάνει την προσευχή του; Γιατί δεν έριχνες, θεέ μου, το χαλάζι στο περιβάλλον του Άλη, που τρώει, ο καταρμένος, χοιρινό κρέας; Τί είχες μαζί μου και μ' έκανες να μίν έχω παρά στην τρέψη μου; Άλλάχ... Άλλάχ, δεν μου άπαντας; Ουαί! ντρέπομαι γιατί δεν έχεις τί να μου πής. Είσαι σκληρός κι' άδικος... δεν έχεις τί... Θεό σου!...

Ένα μεσημέρι ο Ναστραδίν γυρίζει στο παζάρι και κτυπάει λαίμαργα τα διάφορα άρσφιμα. Η κοιλία του γουργούρει άπείσιμα. Γλυκοκτύταει ίδιως τους χαλβάδες και του πέρτανε το σώμα. Εκείνος μάλιστα ο μυρωδάτος σάπουν - χαλβάς τον είχε ξετρελλάνει.

Τού έρχονται να ριχτεί και ν' άρχισινά τωρή σαν θηρίο κι' άς τον τούλου - μιάζανε, κατόπιν του έβλο. Θα πούλουμε και την ψυχή του στο διάβολο για λίγο χαλβά.

Έτσι περιλύπος και πεινασμένος, με την κοιλιά άδειαν και το στομάχι του να παίζει ταμπουρά προχρώσεις λίγο παρακάτω και βρέθηκε μπροστά σ' ένα υπακάλλο που είχε εκτεθειμένα του Θεού τα έλεη.

Ο Χότζας δεν κρατήθηκε πιά: Έτσι που τον βασάνιζε ο πόθος να φάη χαλβά, μπήκε μέσα στο υπακάλλο, σαν τρελλός, με το μάτι γουρλωμένο, πλυσίσε το υπακάλλο και τον ρώτησε:

- Δεν μου λές, τζάνουμ, έχεις ά - λευρί;

- Έχω, άπάντησε ο υπακάλλος.

- Βούτυρο;

- Έχω.

- Ζάχαρι;

- Έχω.

- Κανέλλα και μοσχοκάρφια;

- Έχω.

- Τότε τί κάθεις, βρέ μπουνταλά, και δεν φτάνεις ένα χαλβά να τον φας και να χαρή η ψυχή σου;

Χιούμορ

Ο λογιστής του γραφείου μου έχει μιάν άσχημη συνήθεια. Όταν εργάζεται σφυρίζει.

- Είσαι πολύ τυχερός. Ο δικός μου μόνο σφυρίζει!

Ο φιλόφυρος Σκωτσέζος κουρέας (το νέο μικρό): Το καλοκαίρι θα σε πληρώσω λιγότερο, γιατί ή δουλειά σου θα είναι ευκολότερη.

- Γιατί; Μήπως το καλοκαίρι οι άνθρωποι δεν θα ξυρίζονται και δεν θα κόβουν τα μαλλιά τους;

- Δεν έβλεω να πώ αυτό, άλλα το καλοκαίρι δεν θα βροθας τους πελάτες να βάλουν τα πατά τους.

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ο δάσκαλος: Άν έχρη στή μία τρέψη του οσκακιού σου δυο χιλιάδες δραχμές και στήν άλλη, 3,185 τί θα έχεις συνολικά;

Ο μαθητής: Τό... οσκακιό κα - ποιο άλλο!

Η τιμωρία των κακούργων

- Ξέρετε τα νέα; φώναξε ο Χάρου Μέρβιν, άνοίγοντας άπότομα την πόρτα της ταβέρνας. Ο Σιλβέστρον δραπέτευσε από τη φυλακή και οι άστυνο - μέρες έρευνες δεν έφεραν κανένα άπο - τέλεσμα.

Ο Τζέιμς Σιλβέστρον, ο σύντροφός του στο πόκερ είχε καταδικαστεί σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. Είχε σω - θή ως εκ θαύματος από την ηλεκτρική καρέκλα, χάρις στον καλό συνήγορο, που είχε την ημέρα της δίκης.

- Δεν μου έξηγείτε ποιος είναι αυτός ο Σιλβέστρον; ρώτησε ένας από την παρέα, ο Κήτον.

- Ένας φίλος μας, που εργάζεταν μαζί μας στα μεταλλεία. Σείς δεν προ - φτάσατε να τον γνωρίσετε, γιατί όταν ήρθατε εδω, ή υπόθεσις είχε πιά ξε - χαστή. Άλλά θα σας διηγηθώ πώς έ - χον τα πράγματα. Πρό τριών χρόνων ένας πλούσιος κτηνοτρόφος, Φοστερ ο - νομαζόμενος, βρέθηκε σκοτωμένος μ' ένα μαχαίρι χαμένο στην πλάτη του. Την ημέρα του φόνου του είχε πουλήσει έ - να μέρος από τα έζωα του σε κάποιον έμπορο, τον Τζιμ Χάρμπαυτ, τον όποιον θα έζερε άσφαλώς.

- Ά, ναι, τον έζωα. Και λοιπόν;

- Ο Χάρμπαυτ τον είχε πλάσσει ά - μέσως, με πέντε - έξη χιλιάδες δολάρια και είχε φύγει έπειτα μαζί με τα έζωα που άγόρασε. Στο δρόμο άνταμύ - σε τον Σιλβέστρον και τον χαιρέτησε.

Μόλις λοιπόν έγινε γνωστή ή δολο - φονία του κτηνοτρόφου Φοστερ, ο Τζιμ Χάρμπαυτ κατέβησε στην άνακρίσι ότι είχε πλάσσει την ημέρα του εγκλήμα - τος στο έθμα ένα σεβαστό χρηματικό ποσό και ότι είχε δη τον Σιλβέστρον να τριγυρνά γύρω από το γήμιμα του Φοστερ. Ο Σιλβέστρον έθεωρείτο τί - μιος άνδρας. Έν τούτοις ή άστυνο - μία του έπιασε κι' έκανε μία έρευνα στο σπίτι του, όπου βρήκε κρυμμένα ισόβια δολάρια. Οι άρβιμοί των χα - ρημάτων ήταν οι ίδιοι με κείνους, που είχε σημειώσει στα βιβλία του ο Χάρμπαυτ, ο όποιος όταν έβωσε τα χρε - άματα στον Φοστερ, είχε κρατήσει τους αριθμούς, όπως συνήθειε πάντα να κά - νει για κάθε ένδεχόμενο.

Ο Σιλβέστρον όποστηρίξε, ότι τα χρετονομήματα εκείνα του τα είχε δώ - ο ο Φοστερ, για να του εεοφλήσει σε όλοιο χρέος. Δεν μπόρεσε όμως κι' ν' κάποιήσει τους λοχυρισμούς του. Έέ - άποδείξη ότι είχε πη στον Χάρμπαυτ, έ - βάλασε τον άνταμύσε, ότι πήγαινε προς - ταν τον Φοστερ για το χρέος ά - κόν το κτήμα του Φοστερ για το χρέος ά - κόν κείνον. Άλλά ο Χάρμπαυτ τον κρέβισε κτηνοορηματικά.

Ακόμα τί θέσι του Σιλβέστρον έέ - ά; Ακόμα τί ένδειξει! Έσκριδω - ραινε μία σάβρα ένδειξη! Έσκριδω - ραινε δηλαδή ότι το μαχαίρι, με το ό - θηκε δηλαδή ο Φοστερ, ήταν ποίο είχε δολοφονηθή ο Φοστερ, ήταν δικό του. Εκείνος το παραδέχτηκε, α - λδικό του. Εκείνος το παραδέχτηκε, α - λδικό του. Εκείνος το παραδέχτηκε, α - λδικό του.

Τότε τί κάθεις, βρέ μπουνταλά, και δεν φτάνεις ένα χαλβά να τον φας και να χαρή η ψυχή σου;

Χιούμορ

Ο λογιστής του γραφείου μου έχει μιάν άσχημη συνήθεια. Όταν εργάζεται σφυρίζει.

- Είσαι πολύ τυχερός. Ο δικός μου μόνο σφυρίζει!

Ο φιλόφυρος Σκωτσέζος κουρέας (το νέο μικρό): Το καλοκαίρι θα σε πληρώσω λιγότερο, γιατί ή δουλειά σου θα είναι ευκολότερη.

- Γιατί; Μήπως το καλοκαίρι οι άνθρωποι δεν θα ξυρίζονται και δεν θα κόβουν τα μαλλιά τους;

- Δεν έβλεω να πώ αυτό, άλλα το καλοκαίρι δεν θα βροθας τους πελάτες να βάλουν τα πατά τους.

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ο δάσκαλος: Άν έχρη στή μία τρέψη του οσκακιού σου δυο χιλιάδες δραχμές και στήν άλλη, 3,185 τί θα έχεις συνολικά;

Ο μαθητής: Τό... οσκακιό κα - ποιο άλλο!

τι του. Ο δρόμος ήταν έρημος κι' ή νύχτα σκοτεινή. Τί είχε να φοβήθ;

Προχωρούσε σφυρίζοντας άνώποτα. Άξαφνα δέχτηκε ένα δυνατό χτύπη - μα από πίσω στο κεφάλι και σωριάστη - κε κατά γης.

Όταν συνήλθε κάπως άνοιξε τα μά - τια του και είδε μπροστά του έναν άν - θρωπο, να τον κυττάει με μίσος, φω - τιζόμενος από τις κόκκινες ανακαμπε - ς που έβγαλιν από μια φωτιά που έκαινε σε μία πλανητή σπηλιά. Έβγαλε τότε ένα ούραλσισμα. Είχε γνωρίσει τον Σιλ - βέστρον...

- Εσύ; μουρμούρισε. Τί θέλεις από μένα;

Προσπάθησε να σηκωθή μα είδε ότι τα χέρια και τα πόδια του ήταν δε - μένα.

Τότε ο Σιλβέστρον έτρεξε κοντά στη φωτιά και τοποθέτησε μέσα σ' αυτή έ - να σίδερο. Έπειτα με παγωμένη ήρε - μιά έπεσε στο Χάρμπαυτ.

Στην έρημη της φυλακής μου μάν - τεψα την καθήρη άλήθεια. Έσύ δολο - φόνησες τον Φοστερ, για να πάρης πί - σω τα χρήματα που του είχες πλά - σει. Κι' έκανες έτσι το εγκλήμα σου, ά - ώστε να θεωρηθής άθωος ένοχος και να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής... Για ποιο λόγο θ - να καταδικασθής...

Ίδραδενίτις

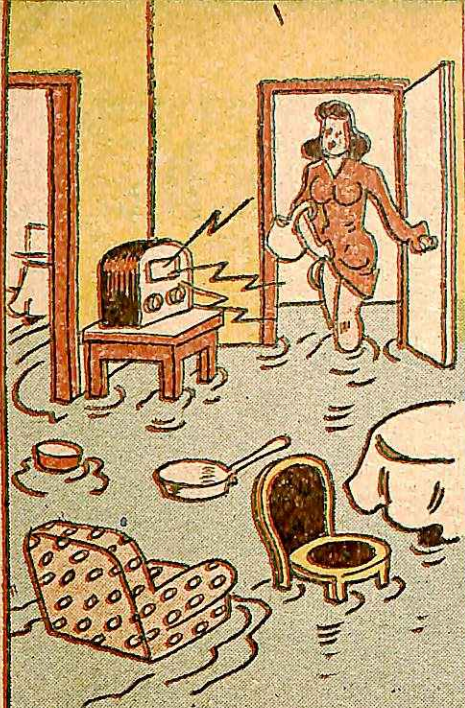
Σήμερα θα μιλήσω για μία δερματική πάθηση, από την οποία συχνά υποφέρουν πλείστα άτομα: την Ίδραδενίτιδα.

Η πάθησις αυτή παραμελουμένη θεραπευτικώς ε - ρθς εξ άρχης και συχνά υποτροπιάζουσα γίνεται μακροχρόνιος και πολλάκις πρόξενος επικυδύνων λοιμώξεων, συνεπεία του δρυντος χρυσίζοντος στα - φυλοκόκκου.

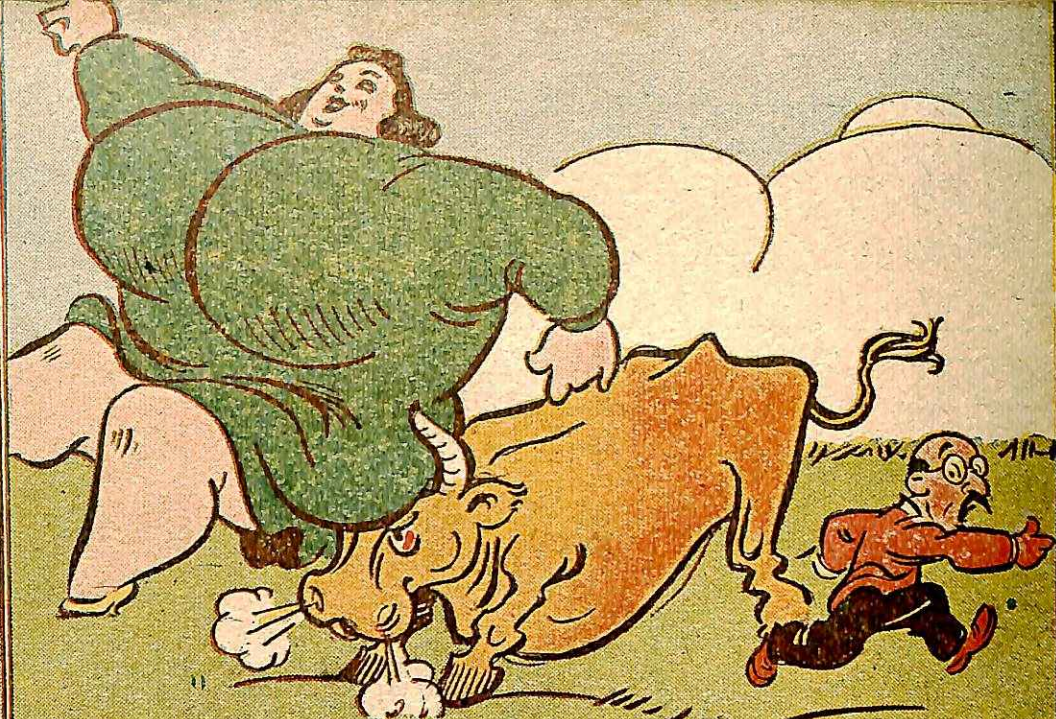
Η Ίδραδενίτις παρουσιάζεται στην μία ή και στις δυο συγχρόνως μασχάλες υπό μορφήν πολλών μικρών υποδερμικών αποστημάτων διαφόρου μεγέ - θους, οφειλομένων σε διαταπή των ιδρωτοποιών και των άποκρινών αδένων των μασχάλων.

Τα αποστήματα αυτά, ποικίλλοντα έν άρχη σε μέ - γεθος ρεθροϊού έως λεπτοκαρούς είνε πολύ επώδυ - να, σκληρά και συγκεντρωμένα σε μία μάζα ή κυ - ριστά υπό μορφήν μικρών δοθιάνων (καλογήρων). Το δέρμα στο μέρος αυτό είνε κατακόκκινο και τεντωμένο.

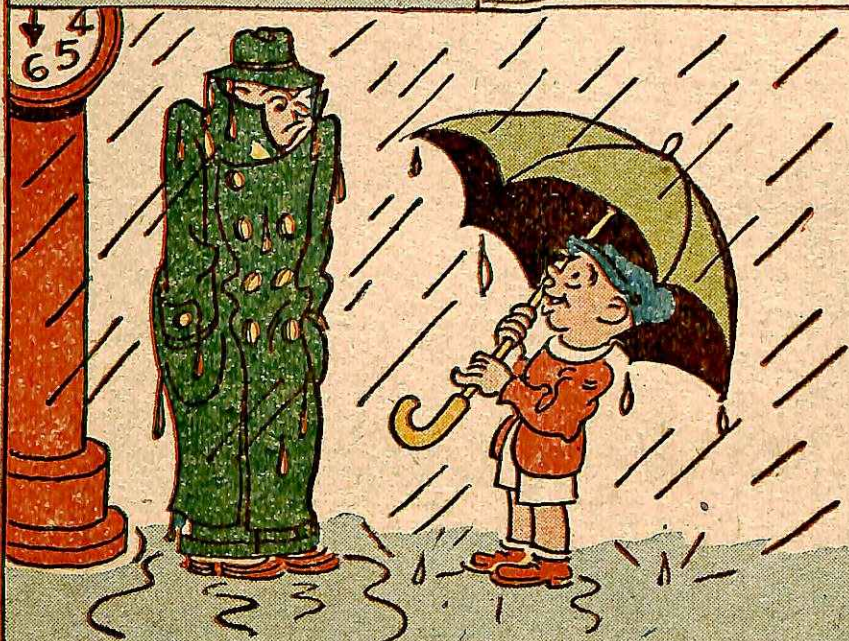
Άκριβώς σ' αυτό το στάδιο της νόσου, δηλ. μόλις άρχίζουν ν' αναορνώνονται τα πρώτα συμπύματα χρεϊάται έντονος θεραπεία, την όποιαν θα σάς καθορίση αναλόγως ο δερματολόγος ή γιάτρος σας. Πάντως χρεϊάζεται άπόλυτος άναπαυσις των χειρών και διαίτησις ν' αποφεύγετε το στυμφύ - που κακώς, κάκιοντα πολλοί συνήθειαν - των άποστη - μάτων, διότι με την κακή αυτή συνήθεια γίνεται ή διαταπή των αδένων πλήρως και τότε πλέον θα χρεϊασθί χειρουργική επέμβασις. Μέχρις ότου δέ έπίσκεφθίτε το

Η φωνή του ραδιοφώνου: Τώρα θα σας μετοδώσουμε ειδήσεις για τις τελευταίες πλημμύρες!

Η Χαννρή: Τι δυνατός που έγινες, Ζοχαριά!...

— Μ' έστειλε η αδελφή μου να σας πω ότι θάρρη μόλις σταματήσει η βροχή...

ΡΕΚΟΡ ΜΥΘΙΑΣ

— Μπορείτε να διαβάσετε τη πρώτη γραμμή;
— Όχι, δεσποίνις.

— Έμενα μου περνάει ο πονόδακτος μ' ένα φίλι της γυναίκας μου!
— Πού μπορώ να τη βρώ;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

— Έσύ που έχεις ποβήλατο, δεν πιάς ως την άρχη της ουράς να δής τι μοιράζουν;